

รายงานผลการวิจัย
ทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยของ
ผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร

**Bangkok Moviegoers Attitude toward
Domestic Film Production**

รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ได้รับการสนับสนุนจากกองทุนเพื่อการวิจัย
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2546

โครงการวิจัย : ทศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทย
ของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย : รศ. รักษานต์ วิวัฒน์สินอุดม

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2547

ISBN 974 – 13 – 3201 – 7

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทย และทัศนคติเกี่ยวกับคุณค่าภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครยุคหลังเศรษฐกิจวิกฤตระหว่างปี 2545-46 มีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ฉาย จำนวน 67 เรื่อง โดยสุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจากผู้ชมที่อยู่ในย่านต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร 18 ย่านจำนวนโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งทั้งหมด 220 โรงภาพยนตร์ รวม 8 เครื่อง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 487 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล แจกแจงร้อยละ ค่าเฉลี่ย T-test , One-way ANOVA , Pearson's Correlation Coefficient ประมวลผลโดยใช้โปรแกรม SPSS/PC

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา อยู่ในระดับปริญญาตรี ภาพยนตร์แนวชีวิต ได้รับความนิยมมากที่สุด ทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์คือ ชั้นเตรียมการถ่ายทำ ชั้นถ่ายทำ และชั้นหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ ผู้ชมมีทัศนคติชอบในระดับปานกลางถึงดี ยกเว้นการเขียนบทภาพยนตร์ ผู้ชมมีทัศนคติชอบในระดับต่ำ ส่วนทัศนคติเกี่ยวกับคุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม คุณค่าทางศิลปะและคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ของภาพยนตร์ไทยโดยทั่วไป ผู้ชมมีทัศนคติชอบในระดับปานกลาง นอกจากนี้ยังพบว่า ภาพยนตร์ไทยนั้นยังเป็นรองภาพยนตร์ฮอลลีวูดอยู่มาก แต่อย่างไรก็ตามผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่ ก็ยินดีที่จะชมภาพยนตร์ไทยต่อไป.

**Project Title : Bangkok Moviegoers Attitude toward Domestic Film
Production**

Researcher : Assoc. Prof. Raksarn Wiwatsinudom

First Published : August 30, 2004

ISBN 974 – 13 – 3201 – 7

Abstract

The purpose of this research is to study Bangkok moviegoers attitudes towards Thai film production and Thai film values during post-economic crisis era, during 2002-03. Sixty-seven Thai movies were screened. Questionnaires were used to collect raw data from 487 samples, 220 first class movie theaters in 8 groups of 18 main areas in Bangkok. Tabulation of the results, were achieved with the use of percentage , Mean , T-test , One-way ANOVA and Pearson's Correlation Coefficient for data analysis and SPSS/PC program was used for data processing.

The results showed that the majority of Bangkok moviegoers as the largest sampling group was undergraduate college students and, Drama related films were the most popular film. The Bangkok moviegoers attitude in general toward Thai film pre-production , production and post-production were between fair and good , the only exception to this was screenwriting which scored quite low due to shallowness of the story line . In general, their attitude toward live , social , art and science value of domestic movie was at a level that would best be described as fair. Ultimately, the results showed that Thai films had not progressed to the quality of the Hollywood films. But on the whole the results showed that Thai film were still welcomed by domestic audiences.

คำนำ

เมื่อใดก็ตามที่ต้องการหาข้อมูลเกี่ยวกับผู้ชมภาพยนตร์ไทยจริงๆ ว่ารู้สึกอย่างไร เกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยในแง่มุมต่างๆ นั้น ค่อนข้างหายากเพราะมีคนศึกษาไว้น้อย แต่ ถ้าหากเป็นข้อมูลของภาพยนตร์ต่างประเทศหรือ ของ Hollywood มักหาได้ง่ายกว่า หรือไม่ก็เป็นข้อมูลที่เคยศึกษาไว้นานแล้ว ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลสำคัญในการทำงานวิจัยนี้

งานวิจัยครั้งนี้ไม่อาจสำเร็จลงได้โดยลำพัง ผู้วิจัยขอขอบคุณ กองทุนวิจัย คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สนับสนุนเปิดโอกาส ให้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เครื่องมือโรงภาพยนตร์ต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ Apex , E.G.V , Major Cineplex , United Artist , U.M.G. , NK THX , SF Multiplex , Major Hollywood ที่เอื้อเพื่อให้เก็บข้อมูลต่างๆ ตามโรงภาพยนตร์ทั้ง 220 โรงภาพยนตร์ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของเครื่องต่างๆ ที่อำนวยความสะดวก ผู้ชมภาพยนตร์ที่ให้ความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถาม นิสิต นักศึกษา ที่ช่วยเก็บข้อมูล อ.ดร.อรรถพร กงวิไล ที่ช่วยกรุณาลงรหัสและบันทึกข้อมูลตลอดจน คุณธัญญ์ ตันติโนโรจน์ ที่ช่วยพิมพ์ต้นฉบับ

ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยนี้คงจะเอื้อประโยชน์ให้กับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยไม่มากนัก และหากมีข้อผิดพลาดอันใดเกิดขึ้น ข้าพเจ้าขออ้อมรับไว้เพียงผู้เดียว

รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม

30 สิงหาคม 2547

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
คำนำ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ	3
บทที่ 2 ทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
แนวความคิดเกี่ยวกับทัศนคติ	5
แนวความคิดเกี่ยวกับประเภทของภาพยนตร์ไทย	8
แนวความคิดเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์	9
- ขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์	9
- ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์	17
- ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์	26
แนวความคิดเกี่ยวกับโรงภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร	31
แนวความคิดเกี่ยวกับคุณค่าของภาพยนตร์	33
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	34
รูปแบบการวิจัย	34
ประชากรเป้าหมาย	34
สนามวิจัย	34
การสุ่มตัวอย่าง	36
การวัดระดับตัวแปรและเกณฑ์การให้คะแนน	37
เครื่องมือการวิจัย	42
การทดสอบเครื่องมือการวิจัย	43

การเก็บรวบรวมข้อมูล	43
กรรมวิธีทางข้อมูลและการวิเคราะห์	44
กรอบความคิดของการวิจัย	45
บทที่ 4 ผลการวิจัย	46
ตอนที่ 1 ลักษณะทางประชากร	46
ตอนที่ 2 พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทย	49
ตอนที่ 3 ทักษะคดีที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	56
ตอนที่ 4 ทักษะคดีที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย	62
ตอนที่ 5 ทักษะคดีที่มีต่อภาพยนตร์ไทยในด้านอื่นๆ และแนวโน้มการชมภาพยนตร์ไทยในอนาคต	64
ตอนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับ จำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม	67
ตอนที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับ ทักษะคดีที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	68
ตอนที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับ ทักษะคดีที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย	103
ตอนที่ 9 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับ ทักษะคดีที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	108
ตอนที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับ ทักษะคดีที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย	114
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	115
สรุปผลการวิจัย	116
อภิปรายผล	127
ข้อเสนอแนะ	128
รายการอ้างอิง	130
ภาคผนวก	132
แบบสอบถาม	133

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	46
ตารางที่ 2	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม อายุ	47
ตารางที่ 3	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา	47
ตารางที่ 4	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ	47
ตารางที่ 5	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้	48
ตารางที่ 6	แสดงค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ไทยในปี 2545-46	49
ตารางที่ 7	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามย่านโรงภาพยนตร์	50
ตารางที่ 8	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทของหนังที่ชม ในปี 2545	51
ตารางที่ 9	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทของหนังที่ชม ในปี 2546	52
ตารางที่ 10	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายชื่อภาพยนตร์ที่ ไม่ชอบที่ชมในปี 2545 – 46	54
ตารางที่ 11	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเล่าเรื่อง	56
ตารางที่ 12	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการคัดเลือกนักแสดง	56
ตารางที่ 13	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการเตรียมตัวของ ผู้กำกับ	57
ตารางที่ 14	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการกำกับภาพ	57
ตารางที่ 15	แสดงจำนวนร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการกำกับการแสดง	58
ตารางที่ 16	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศิลปะและการออกแบบ	58
ตารางที่ 17	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการตัดต่อ	59
ตารางที่ 18	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเทคนิคการสร้าง ภาพพิเศษ	59
ตารางที่ 19	แสดงค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขั้นตอนการสร้างภาพยนตร์	60
ตารางที่ 20	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะภาพยนตร์ที่มี คุณค่าต่อชีวิต	62
ตารางที่ 21	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะภาพยนตร์ที่มี คุณค่าต่อสังคม	62
ตารางที่ 22	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะภาพยนตร์ที่มี คุณค่าทางศิลปะ	63

ตารางที่ 23	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะ ภาพยนตร์ที่มีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์	63
ตารางที่ 24	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามทัศนคติระหว่าง ภาพยนตร์ไทยกับฮอลลีวูด	64
ตารางที่ 25	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสไตล์ของภาพยนตร์	65
ตารางที่ 26	แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแนวโน้มพฤติกรรม	66
ตารางที่ 27	แสดงจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมจำแนกลักษณะทางประชากร	67
ตารางที่ 28	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>เตรียมการถ่ายทำ</i> จำแนกตามเพศ	68
ตารางที่ 29	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>การถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามเพศ	70
ตารางที่ 30	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>ตอน</i> <i>หลังการถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามเพศ	72
ตารางที่ 31	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>ตอนการ</i> <i>เตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามอายุ	73
ตารางที่ 32	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>ตอนการ</i> <i>ถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามอายุ	76
ตารางที่ 33	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>ตอน</i> <i>หลังถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามอายุ	79
ตารางที่ 34	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>เตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามการศึกษา	81
ตารางที่ 35	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>ตอน</i> <i>การถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามการศึกษา	83
ตารางที่ 36	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>หลังการถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามการศึกษา	85
ตารางที่ 37	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>เตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามอาชีพ	87
ตารางที่ 38	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>ตอน</i> <i>การถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามอาชีพ	90
ตารางที่ 39	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>ตอน</i> <i>หลังการถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามอาชีพ	93
ตารางที่ 40	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น <i>ตอน</i> <i>เตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์</i> จำแนกตามรายได้	95

ตารางที่ 41	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอน การถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามรายได้	98
ตารางที่ 42	แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอน หลังการถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามรายได้	101
ตารางที่ 43	แสดงทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยจำแนกตามเพศ	103
ตารางที่ 44	แสดงทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยจำแนกตามอายุ	104
ตารางที่ 45	แสดงทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยจำแนกตามการศึกษา	105
ตารางที่ 46	แสดงทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยจำแนกตามอาชีพ	106
ตารางที่ 47	แสดงทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยจำแนกตามรายได้	107
ตารางที่ 48	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับ ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยขึ้น เตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์	108
ตารางที่ 49	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับ ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยขึ้น การถ่ายทำภาพยนตร์	110
ตารางที่ 50	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับ ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยขึ้น หลังการถ่ายทำภาพยนตร์	112
ตารางที่ 51	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับ ทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย	114

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ภาพยนตร์นอกจากเป็นสินค้าเศรษฐกิจแล้วยังเป็นสินค้าทางวัฒนธรรมอีกประการหนึ่งด้วย ในฐานะที่เป็นสินค้า ภาพยนตร์เหมือนกับการผลิตสินค้าประเภทอื่นๆ ที่ต้องอาศัยแรงงานจากคนงานจำนวนมาก ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กันเป็นส่วนตัว หรือไม่มีความเกี่ยวข้องกันในระหว่างคนงานด้วยกัน และกับผู้ใช้หรือผู้บริโภคสินค้า (Albert Moran, 1996) สิ่งที่ภาพยนตร์มีความแตกต่างจากสินค้าประเภทอื่นๆ คือ ภาพยนตร์เป็นสินค้าที่มีได้นำมา কিনมาใช้ให้หมดไป แต่เป็นการบริโภคด้วยวิธีการดู การชม ซึ่งสิ่งที่ผู้ชมหรือคนดูได้รับ คือ ความบันเทิง และความเพลิดเพลิน นอกจากนี้ภาพยนตร์ยังเป็นผลผลิตจากการใช้เทคโนโลยีที่มีการลงทุนอย่างมากมาในทุกระดับ ตั้งแต่ขั้นตอนการเตรียมงาน (Pre-production) การถ่ายทำ (Production) และหลังการถ่ายทำ (Post-production) ส่วนผลที่ได้จากการลงทุนลงแรงในการผลิตที่เป็นรูปธรรมคือ ภาพยนตร์ที่มีความยาวประมาณ 2 ชั่วโมง

การชมภาพยนตร์เป็นวัฒนธรรมของชาวตะวันตกที่คนไทยรับเอามาเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในการชมภาพยนตร์มาเป็นเวลานาน โดยภาพยนตร์ไทยเริ่มกำเนิดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2465 จนกระทั่งถึงปัจจุบันรวมเวลากว่า 80 ปีแล้ว ซึ่งภาพยนตร์ไทยเคยอยู่ในอาการล้มลุกคลุกคลาน ต้องเผชิญกับปัญหาทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับวงการโทรทัศน์ เพราะวงการโทรทัศน์ในประเทศมีการบุกเบิกและขยายสถานีเครือข่ายสามารถรับชมได้ทั่วประเทศจำนวนผู้ชมโทรทัศน์มีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ผู้ชมภาพยนตร์ไทยมีแต่ลดน้อยลงเป็นลำดับ (โตม สุวงศ์, 2533) ปัญหาเหล่านี้อาจมีผลกระทบกับจำนวนคนดูภาพยนตร์และนอกจากนี้ภาพยนตร์ต่างประเทศโดยเฉพาะของฮอลลีวูด ที่ใช้การลงทุนในการผลิตค่อนข้างสูงรวมทั้งใช้เทคโนโลยีระดับสูงเข้าช่วย ทำให้การผลิตมีการพัฒนาทิ้งห่างจากประเทศไทยอย่างมาก และภาพยนตร์ไทยยังต้องแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศที่เข้ามาฉายปีละจำนวนมากถึงจะเห็นได้จากในระยะเวลาที่ผ่านมาภาพยนตร์จากสหรัฐอเมริกา ยุโรป หรือที่รวมเรียกว่าภาพยนตร์ฝรั่ง ภาพยนตร์จีน มีปริมาณมากในตลาดประเทศไทย และผู้ชมจำนวนไม่น้อยที่หันไปดูภาพยนตร์ต่างประเทศเพราะเนื้อหาสาระ เทคนิคการถ่ายทำ และการแสดงซึ่งภาพยนตร์ไทยมีคุณภาพไม่เท่าเทียมกับภาพยนตร์ต่างประเทศ หรือกล่าวได้ว่าดูแล้วไม่คุ้มกับเงินที่เสียไป (ดวงตา แดงประดับ, 2518)

การดำเนินงานสร้างภาพยนตร์ไทยในอดีตที่ผ่านมาเป็นการสร้างโดยอาศัยการคาดการณ์ตามความต้องการของตลาดเป็นส่วนใหญ่ มักไม่มีการหาข้อมูลก่อนการจัดสร้างและมักจัดสร้างภาพยนตร์ในแนว หรือประเภทเดียวกันในเวลาเดียวกัน ทำให้ภาพยนตร์ไทยที่ฉายสร้างความน่าเบื่อหน่ายให้กับผู้ชม ดังนั้นเมื่อนำภาพยนตร์ออกฉายตามโรงภาพยนตร์จึงมัก

ไม่ได้รับความสนใจจากผู้ชมเท่าที่ควรหลายเรื่องประสพภาวะการณ์ขาดทุน ผลสะท้อนที่ตามมาก็คือ อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยขาดการพัฒนาคุณภาพทั้งในด้านเนื้อหา เทคนิคการถ่ายทำและการแสดง (ไพบูลย์ คะเชนทรพรรค, 2531)

ในปัจจุบันหลังเศรษฐกิจวิกฤต ปรากฏว่าภาพยนตร์ไทยได้มีการพัฒนาในการผลิตเป็นสากล และได้รับการต้อนรับจากคนดูมากขึ้น หลายเรื่องสามารถกระตุ้นให้คนไทยหันกลับมาชมภาพยนตร์ไทยอีก ซึ่งสร้างรายได้ที่น่าพึงพอใจในประเทศตลอดจนสามารถนำไปฉายยังตลาดต่างประเทศได้ เป็นการนำเงินตราเข้าประเทศได้อีกจำนวนมากและภาพยนตร์บางเรื่องยังได้รับรางวัลในระดับนานาชาติอีกด้วย ซึ่งผลที่ตามมานอกจากเป็นการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของคนไทยแล้ว ยังเป็นการบอกถึงศักยภาพในการผลิตภาพยนตร์ของคนไทยที่สามารถก้าวขึ้นสู่แนวหน้าได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงควรมีการค้นคว้าหาข้อเท็จจริง เกี่ยวกับทัศนคติของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในช่วงหลังวิกฤตเศรษฐกิจว่ามีทัศนคติเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรหรือไม่ ภาพยนตร์ไทยมีข้อดีหรือข้อด้อยอย่างไร ในด้านการผลิตและคุณค่าของภาพยนตร์เพื่อประโยชน์ต่อธุรกิจภาพยนตร์ไทย ซึ่งผลจากการศึกษาวิจัยที่ได้จะนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการผลิตภาพยนตร์ไทยให้สอดคล้องกับความนิยมของคนดูมากขึ้น เพื่อที่จะนำไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้ก้าวหน้าต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร
6. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร
7. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร
8. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะภาพยนตร์ไทยที่ออกฉายในปี พ.ศ. 2545-2546 จำนวน 67 เรื่อง ที่ฉายในโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร 220 โรงภาพยนตร์ รวม 8 เครื่องบนพื้นที่ 18 ย่านชุมชน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถทราบแนวโน้มของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย
2. สามารถนำผลจากทัศนคติของคนดูภาพยนตร์มาเป็นพื้นฐานทางการตลาดในการสร้างภาพยนตร์ไทย
3. สามารถนำข้อเด่นและข้อด้อยของการผลิตภาพยนตร์ไทยไปแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น
4. สามารถนำมาปรับปรุงการผลิตภาพยนตร์ไทยให้ทัดเทียมกับสากลมากขึ้น
5. สามารถนำไปสู่การแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศได้

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

ภาพยนตร์ไทย	คือ ภาพยนตร์ที่ผลิตและจัดจำหน่ายโดยคนไทยที่ฉายภายหลังเศรษฐกิจวิกฤตระหว่างปี 2545 - 2546
การสร้างภาพยนตร์	คือ กระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทยทั้ง 3 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำ (Pre-production) ขั้นตอนการถ่ายทำ (Production) และขั้นตอนหลังการถ่ายทำ (Post-production) ซึ่งครอบคลุมถึงการให้คุณค่าต่อชีวิต สังคม ทางศิลปะและวิทยาศาสตร์
ประเภทภาพยนตร์ไทย	คือ แนวหรือลักษณะเนื้อหาของภาพยนตร์ไทยที่แบ่งออกเป็น 5 ประเภทตามเกณฑ์พิจารณาของชมรมวิจารณ์บันเทิงได้แก่ หนังสือหนังหู้ หนังสือชีวิต หนังสือผี และหนังสือ
อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย	คือ ธุรกิจภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การจัดจำหน่าย และการฉาย
ผู้ชมภาพยนตร์	คือผู้ชมภาพยนตร์ตามโรงภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร
ทัศนคติ	คือความนิยม ชมชอบหรือไม่ชอบของคนดูเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ของการสร้างภาพยนตร์ไทย

โรงภาพยนตร์

คือ โรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งที่กระจายอยู่ตามศูนย์การค้าทั้ง 18
ย่านในเขตกรุงเทพมหานคร รวม 8 เครื่อง จำนวนทั้งสิ้น 220
โรงภาพยนตร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “ทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการวัดผลทางด้านทัศนคติของผู้ชมภาพยนตร์ที่มีต่อภาพยนตร์ไทยในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาศึกษาเพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำวิจัย ประกอบด้วย

1. แนวความคิดเกี่ยวกับทัศนคติ
2. แนวความคิดเกี่ยวกับประเภทของภาพยนตร์ไทย
3. แนวความคิดเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์
4. แนวความคิดเกี่ยวกับโรงภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร
5. แนวความคิดเกี่ยวกับคุณค่าของภาพยนตร์

1. แนวความคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

คำว่าทัศนคติมีผู้ให้ความหมายมากมายแตกต่างกันในด้านสังคมวิทยาและจิตวิทยา ดังนี้

ทัศนคติคือความชอบและความไม่ชอบ การประเมินในทางชอบหรือไม่ชอบและปฏิกิริยาต่อสิ่งของ บุคคล สถานการณ์ หรือแง่มุมอื่น ๆ ในโลก รวมทั้งความคิดที่เป็นนามธรรม และนโยบายทางสังคม (Atkinson , Smith and Ben , 1993 อ้างใน ปิยนุช สิงห์กันต์ ,2544)

ทัศนคติ (Attitude) หมายถึง ผลรวมของกระบวนการที่ก่อให้เกิดสภาพจิตใจอารมณ์ การยอมรับ และการรับรู้ (Cognitive) ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของบุคคล (Kreth & Cruthfield : 1984 : 152 - อ้างใน อัครพร เลอมานูวรรรัตน์ ,2543)

Allport (1935) ได้ให้คำจำกัดความของทัศนคติว่า “ทัศนคติเป็นการเรียนรู้ในการตอบสนองต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีความโน้มเอียงไปในทิศทางที่จะชื่นชอบหรือไม่ชื่นชอบต่อเรื่องนั้น ๆ” ซึ่งจะแสดงออกทางความคิด ความเชื่อ และความรู้สึกของตน เช่น ดีและไม่ดี ชอบและไม่ชอบ พอใจและไม่พอใจ เห็นด้วยและไม่เห็น เป็นต้น (อัครพร เลอมานูวรรรัตน์ ,2543)

Fishbein และ Ajzen (1975 Cited in Luty, 1991 อ้างใน นรา พงษ์อักษร ,2544) ได้ให้คำนิยามของทัศนคติว่าเป็นความโน้มเอียงที่เกิดจากการเรียนรู้เพื่อให้เกิด พฤติกรรมที่สอดคล้องกับลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (An attitude is a learned predeposition to behave in a consistently favourable or unfavorable way with respect to a given object .)

ทัศนคติ คือทัศนคติที่บ่งชี้ให้เห็นว่าคุณคนนั้นคิด และรู้สึกอย่างไรกับคนรอบข้าง วัตถุ และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนสถานการณ์ต่างๆ โดยที่แนวความคิด หรือทัศนะนั้นมีรากฐานมาจากความเชื่อถือที่อาจจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมในอนาคตได้ ดังนั้นทัศนคติจึงเป็นมิติของการประเมิน เพื่อแสดงว่าชอบหรือไม่ชอบต่อประเด็นหนึ่งๆ ซึ่งถือเป็นการสื่อสารภายในบุคคล ที่เป็นผลกระทบมาจากการรับสาร อันจะมีผลต่อพฤติกรรมต่อไป (Rogers, 1978 อ้างใน บดี บุญวานิช , 2545)

ทัศนคติ หมายถึง ความพร้อมของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าในสังคมรอบตัว หรือแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมในทางสนับสนุน หรือต่อต้านแนวความคิดสถาบัน บุคคลหรือสถานการณ์บางอย่าง (Kendler, 1974 อ้างใน บดี บุญวานิช, 2545)

Gordon W. Allport เห็นว่า ทัศนคติ คือ ภาวะทางจิต ซึ่งทำให้บุคคลพร้อมที่จะโต้ตอบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดประสบการณ์ และเป็นตัวกำหนดทิศทาง ที่แต่ละบุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งของและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง (อ้างใน ส่งกาญจน์ อนุเชียร, 2541)

Paul F. Second และ Carl W. Backman ให้ความหมายของทัศนคติว่าเป็นความรู้สึก (Affective) ความนึกคิด (Cognitive) และ พฤติกรรม (Behavior) ของแต่ละบุคคลต่อสภาพแวดล้อม (อ้างใน ส่งกาญจน์ อนุเชียร, 2541)

ดังนั้นทัศนคติจึงเป็นลักษณะของแนวโน้มตามปกติของตัวบุคคลในการที่จะชอบหรือเกลียดสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลและปรากฏการณ์ต่างๆ กล่าวคือ ทัศนคติจะเป็นลักษณะของระบบซึ่งมีแนวโน้ม ที่จะประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่งเสมอ (A System of Evaluative Orientation) (ธงชัย สันติวงษ์, 2539)

คุณลักษณะของทัศนคติ

จากคำนิยามของคำว่าทัศนคติจึงพอที่จะสรุปคุณลักษณะสำคัญของทัศนคติได้ดังต่อไปนี้ (ธงชัย สันติวงษ์, 2540; Loudon and Della, 1993 – อ้างในเทียนชัย ไพฑูรย์ชัยภรณ์, 2544)

1. ทัศนคติเป็นเรื่องของระเบียบความนึกคิดที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของแต่ละคน
2. ทัศนคติมิใช่สิ่งที่มีมาแต่กำเนิด กล่าวคือเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ (Attitude are learned predisposition) จากสิ่งต่างๆ รอบตัวเราซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากต่อการสร้างทัศนคติของแต่ละบุคคล ทัศนคติเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ เป็นผลจากประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ ข้อมูลที่ได้รับจากบุคคลอื่น และการเปิดรับสื่อ

3. ทักษะมีลักษณะมั่นคงถาวรไม่เปลี่ยนแปลงโดยง่าย (Attitudes have consistency) เพราะทัศนคติที่ก่อตัวขึ้นนั้นจะมีกระบวนการวิเคราะห์ประเมินสรุปแล้วจัดระเบียบความเชื่อ ดังนั้นหากจะเปลี่ยนแปลงทัศนคติของแต่ละบุคคลจำเป็นต้องใช้เวลาเพื่อปรับตามกระบวนการดังกล่าวก่อน
4. ทักษะมีความหมายอ้างอิงถึงวัตถุ ตัวบุคคล หรือสิ่งของเสมอ สิ่งเหล่านี้รวมเรียกว่า (Object) ในความหมายของทัศนคติที่มุ่ง ผู้บริโภคนั้นสามารถตีความอย่างกว้างว่า ประกอบด้วยแนวความคิดการบริโภคเฉพาะอย่างหรือแนวความคิดที่สัมพันธ์กับการตลาด เช่น ผลិតภัณฑ์ ชนิดผลิตภัณฑ์ ตราสินค้า บริการ ความเป็นเจ้าของ การใช้ผลิตภัณฑ์ การโฆษณา ราคา ผู้ค้าปลีก
5. ทักษะเกิดขึ้นภายใต้สิ่งแวดล้อม (Attitudes occur within a situation) ทักษะเกิดขึ้นภายใต้เหตุการณ์ และสิ่งแวดล้อมที่ถูกกระทบโดยสถานการณ์

องค์ประกอบของทัศนคติ

องค์ประกอบของทัศนคติมี 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจ (The Cognitive Component) เป็นส่วนที่ประกอบไปด้วยความรู้ และการรับรู้ที่ได้มาโดยการผสมผสานระหว่างประสบการณ์โดยตรง และข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องจากแหล่งต่างๆ ความรู้การรับรู้นี้จะได้มาจากความเชื่อ หากบุคคลมีความรู้ หรือมีความคิดว่าสิ่งใดดี ก็มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (The Affective Component) เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึกของผู้บริโภคเกี่ยวกับสินค้า หรือตราสินค้าโดยเฉพาะ เป็นการบอกถึงความชอบหรือไม่ชอบที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และจะเป็นตัวเร้าอีกทอดหนึ่งว่าคนๆ นั้นมีความรู้สึกอย่างไร เมื่อคิดเช่นนั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (The Conative Component) เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ และมักจะหมายถึงความตั้งใจที่จะซื้อของผู้บริโภค ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจ และความรู้สึก

ดังนั้น ส่วนประกอบทางด้านความคิดและความเข้าใจ จึงนับได้ว่าเป็นพื้นฐานของทัศนคติ และส่วนประกอบนี้ จะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความรู้สึกของบุคคล อาจออกมาในรูปแบบแตกต่างกัน ทั้งในทางบวกและทางลบซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และการเรียนรู้ของความรู้สึกที่เกิดขึ้น ที่มีต่อวัตถุหรือปรากฏการณ์นั้นๆ เป็นสำคัญ (อ้างใน สงกัญจน์ อนุเชียร ,2541)

2. แนวความคิดเกี่ยวกับประเภทของภาพยนตร์ไทย

ประเภทของภาพยนตร์ หรือ **ฌองส์ (Genres)** ซึ่งเป็นคำสั้นๆ มาจากภาษาฝรั่งเศส หมายถึงงานศิลปะด้านหนังสือ ภาพวาด แต่วงการภาพยนตร์นำมาใช้สำหรับการจัดประเภทของภาพยนตร์ที่เหมือนกันด้วยเนื้อหาของเรื่อง หรือลักษณะของการนำเสนอที่คล้ายคลึงกัน จัดเข้าเป็นกลุ่มหมวดหมู่ของภาพยนตร์ โดยนักทฤษฎี หรือนักวิเคราะห์ภาพยนตร์ ที่เห็นพ้องต้องกัน “ฌองส์” ในภาพยนตร์บันเทิงโดยทั่วไป ได้แก่ ประเภทน่ากลัวสยองขวัญ (horror) ลึกลับ สืบสวน สอบสวน (suspense) ตลก (comedy) นักเลงอันธพาล เจ้าพ่อ (gangster) จินตนาการ (fantasy) วิทยาศาสตร์ (sci-fi) เคาบอย (western) ชีวิต (drama) และความรัก (romance) เป็นต้น ส่วนภาพยนตร์ไทยประเภทต่างๆ ที่แบ่งตามเกณฑ์การพิจารณาของชมรมวิจารณ์บันเทิง โดยทั่วไปแล้ว แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ หนังตลก หนังบู๊ หนังชีวิต หนังผี หนังโป๊ ดังนั้นภาพยนตร์ไทยที่ผลิตขึ้นในปี 2545-2546 จำนวน 67 เรื่อง จึงขอแบ่งแต่ละเรื่องไปตามประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. **หนังตลก** คือภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาตลกขบขันทุกประเภทไม่จริงจังกับข้อเท็จจริง ต้องการสร้างความสนุกสนานรื่นเริงให้กับคนดูเป็นหลัก ที่ครอบคลุมถึงหนังชีวิตตลก , ผีตลก ได้แก่ พรางชมพู , มนต์เพลงลูกทุ่งเอฟ เอ็ม , เสือต๋อยต๊ะตึงโหน่ง , ้วยบีม (เชียร์กระหึ่มโลก) , 191 ½ มือปราบทราบแล้วป่วน , ดึกดำต๋อย , คนปีมะ , แมนเกินร้อยแอมเกินพิกัด , แอบ...คนข้างบ้าน , จ.เจี้ยวจ้าว , พันธุ์หรือคหน้าย่น , คนบ้าผีบอป่าช้าแตก , หลบผีผีไม่หลบ , บุปผาราตรี
2. **หนังบู๊** หรือ หนังแนวแอ็คชั่น เป็นภาพยนตร์ที่มีแนวเนื้อหา อาชญากรรม รุนแรง ต่อสู้ชิงไหวชิงพริบ ของกลุ่มแก๊งอันธพาล การต่อสู้เพื่อศักดิ์ศรี และอำนาจ การไล่ล่าสังหารและล้างแค้นกัน ได้แก่ เรื่อง ชุมเสือแดนสิงห์ , ดงพญาไฟ , 7ประจัญบาน , ซีนชอบชวนหาเรื่อง , องค์กรบาก , จังหวัด77 , เยาวราช , กลับซ่าปิดตำราแสง
3. **หนังชีวิต** คือภาพยนตร์แนวเหมือนจริง อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาชีวิตมนุษย์ในสังคม การต่อสู้ กับชีวิตที่ขุ่นแค้น หนังรักทั่วไปของหนุ่มสาวทั้งโศกนาฏกรรม และสุขนาฏกรรม ที่สร้างความรักและอบอุ่นซึ่งกันและกัน เช่น เรื่องผู้หญิงห้าบาท , ชังแปด , 15 คำเดือน11 , ขุนแผน , ธรณีกรรมแสง , 999-9999ต่อติดตาย , มนต์รักทรานซิสเตอร์ , เกิร์ลเฟรน14ใสกำลังเหมาะ , โก๋หลังวัง , 1+1เป็นสูญ , องคุลีมาล , บิวตี้ฟูลบ็อกเซอร์ , สุดเสน่หา , ช้างเพื่อนแก้ว , เฟคโกหกทั้งเพ , สนิมสร้อย , กุมภภาพันธุ์ , ฮวงจ๋วยฟ้า-ดิน-คน-ลิขิต , สตรีเหล็ก2 , เรื่องรักน้อยนิดมหาศาล , แพนจัน , โอเคเบตง , นายขนมต้ม , คีนไร่เงา , สัม+แบงค์มือใหม่หัดขาย , สยิว , ขุนศึก เซ็กซ์โฟนคลื่นเหงา , นายอโศก , คู่แท้ปาฏิหาริย์ , ความรักครั้งสุดท้าย , คีนบาปพรหมพิราม , สุริโยไท , มหาอุตย์ , คีนพระจันทร์เต็มดวง

4. **หนังสือ** เป็นหนังสือทั่วไปที่สร้างความน่ากลัวแต่ตลกขบขัน หรือหนังสือน่ากลัวทั่วไป ได้แก่เรื่อง ตำนานกระสือ , โรงแรมผี , สาวเสื่อที่ลำน้ำกษัตริย์ , ผีหัวขาด , คนสังผี , แก้วขนเหล็ก, เอียน , สังหรณ์ , หลอน , ตะเคียน
5. **หนังสือ** เป็นหนังสือที่เน้นเนื้อหาเกี่ยวกับทางเพศ เรื่องของกามารมย์ เสพสังวาส ซึ่งในปี 2545 – 46 ไม่มีภาพยนตร์เรื่องใดอยู่ในเกณฑ์นี้

รูปแบบหรือสไตล์ในภาพยนตร์

รูปแบบหรือ style ในภาพยนตร์มีผู้ให้ความเห็นไว้มากมาย ซึ่งมีความหมายที่กว้าง ใช้เรียกหรืออธิบายลักษณะของการแสดงออกถึงแนวความคิดโดยทั่วไป ซึ่ง Plato เคยกล่าวไว้ว่า “เมื่อความคิดถูกห่อหุ้มด้วยรูปทรงของสาระ ผลจึงเกิดสไตล์ ขึ้น...” สไตล์จึงเป็นคำที่ซ่อนเร้นคลุมเครือ แต่อย่างไรก็ตาม Yasujiro Ozu ผู้กำกับชาวญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงเคยอ้างไว้ว่าภาพยนตร์ญี่ปุ่นแบ่งออกเป็น 3 สไตล์ คือ

1. **Calligraphic style** เป็นรูปแบบหนังที่หรูหรา หลุดชั่ว ใช้ภาพเคลื่อนไหวที่หวือหวา รวดเร็ว การตัดต่อที่ไม่ต่อเนื่อง ใช้ขนาดภาพแคบๆ ที่ถ่ายจากระยะไกลๆ กล้องเคลื่อนไหวแบบ **Bravura** หรือหนังที่ต่อสู้ฟันกันด้วยดาบ
2. **Pictorialist style** เป็นหนังที่มักถ่ายด้วยภาพ ระยะไกล มืดบดประกอบที่ซ่อนเร้นเน้นให้ภาพมีความเด่นทั้งพื้นหน้าและพื้นหลัง (deep focus) พร้อมทั้งส่วนที่เน้นรองลงมาไปจนกระทั่งการออกแบบตกแต่งฉากและจัดแสงแบบนามธรรม
3. **Piecemeal style** เป็นหนังที่มีรูปแบบในการถ่ายทำที่พิถีพิถันในแต่ละข้อจัดได้ดี สดส่วนพอเหมาะพอดี เป็นข้อที่ดั่งกล้องนิ่งเต็มไปด้วยความชัดเจน มองไม่เห็นการตัดต่อ หลีกเลี่ยงการแสดงที่เกินจริง การใช้การเคลื่อนไหวกล้องที่ซับซ้อนและแสงที่มีดทึบ (รักษานต์ วิวัฒน์สินอุดม,2546)

3. แนวความคิดเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์

การผลิตภาพยนตร์แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ

1. ขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำ (Pre-production)
2. ขั้นตอนการถ่ายทำ (Production)
3. ขั้นตอนหลังการถ่ายทำ (Post-production)

1. ขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ (Pre-production)

ก่อนขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำจะเริ่มลงมือปฏิบัติได้นั้น บทภาพยนตร์ต้องเสร็จเรียบร้อย ซึ่งบทภาพยนตร์เป็นตัวกำหนดในการสร้างภาพยนตร์ทั้งหมด

การเขียนบทภาพยนตร์

บทภาพยนตร์เป็นรูปแบบหนึ่งของการเล่าเรื่องที่มีปัจจัยสำคัญเดียวกันคือ ประกอบด้วยแก่นเรื่อง (Theme) โครงเรื่อง (plot) การแสดง (drama) ความขัดแย้ง (Conflict) จุดวิกฤตสูงสุด (Climax) บทสรุปของเรื่อง (resolution) และบทพูด (dialogue) (รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม ,2546)

John Howard Lawson นักเขียนบทละคร บทภาพยนตร์และนักวิจารณ์ของอเมริกันที่มีชื่อเสียงกล่าวว่า ภาพยนตร์ก็คือการเล่าเรื่อง ที่เล่าผ่านภาพและเสียงดำเนินไปสู่จุดวิกฤตสูงสุด (Climax) ในบทสรุปของเรื่อง (resolution) แต่เขาไม่รวมเอาบทสนทนา (Dialogue) เป็นส่วนหนึ่งของความหมายนี้ เพียงแต่บอกว่าภาพยนตร์เป็น “audiovisual” ซึ่งภาพยนตร์ไม่จำเป็นต้องมีบทพูดหรือบทสนทนาในการเล่าเรื่อง (Bernard F. Dick ,2002)

E.M. Foster นักประพันธ์ชาวอังกฤษ (A Room with a View) ได้ให้ความหมายของโครงเรื่อง (plot) ไว้คือ เป็นการเล่าเรื่องที่มีประเด็นต่างๆ ที่ช่วยทำให้การเล่าได้ผลคือ ความขัดแย้ง ความทนทุกข์ทรมาน การค้นพบความพลิกผัน ความตึงเครียด และความประทับใจ เป็นต้น ซึ่งประเด็นเหล่านี้จะช่วยเร่งเร้าความกระหาย อยากรู้กับคนดู คนฟังและพาไปสู่จุดหมายปลายทางของเรื่องได้เช่นเดียวกับภาพยนตร์ ถ้าหากขาดความชัดเจนของโครงเรื่องภาพยนตร์นั้นก็ไร้ทิศทางและเป้าหมาย ของเนื้อหา ก็จะเป็นเพียงแค่ลำดับของเหตุการณ์หนึ่งเท่านั้นที่ไม่สามารถพาคนดู บรรลุเป้าหมายอย่างหนึ่งอย่างใดได้ (รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม, 2547)

ในการพัฒนาเรื่องราวนั้นต้องมีความชัดเจนวิธีปฏิบัติส่วนใหญ่มักตั้งคำถามตนเองเพื่อหาคำตอบนำข้อมูลไปใช้ในการเขียน ซึ่งคำตอบเหล่านี้จะช่วยควบคุมเนื้อหาทิศทางการเขียนบทต่อไปได้ ที่จะส่งผลดีที่ทำให้การพัฒนาเรื่องราวมีความหมายลึกซึ้งมากขึ้น อย่างไรก็ตามปัจจัยสำคัญในการพัฒนาเรื่องราวได้แก่ เนื้อหาเรื่องราว , ตัวละครหลัก , สถานการณ์ , อุปสงค์ของตัวละครและสถานการณ์

1. เนื้อหาสำคัญ เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องอะไรเมื่อคนเขียนบทมีข้อมูลมากขึ้น เนื้อหาก็เริ่มแตกออกไปมากขึ้น เช่นเดียวกันใจความสำคัญหรือแก่นเรื่อง (Theme) ในสิ่งที่เราอยากพูดก็จะปรากฏออกมา

2. ประเภทของเรื่องราว เรื่องราวต่างๆ นั้นจัดอยู่ในประเภทใด เช่น ตลก ชีวิต โศกนาฏกรรม ประโลมโลก ลึกลับ หรือสยองขวัญ เป็นต้น ซึ่งการกำหนดเรื่องราวทำให้ระดับของแนวทางการเขียนนั้น มีความกลมกลืน และสมดุลกัน สิ่งสำคัญคือ เรื่องราวต่างๆ ต้องเป็นประเภทเดียว ไม่นำหลายๆ ประเภทมารวมเป็นเรื่องเดียวกันเพราะจะทำให้เรื่องราวไร้ทิศทาง

3. ตัวละครหลัก หรือพระเอกที่เป็นตัวละครสำคัญมักเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องเช่น เป็นใคร มีความต้องการอะไร ทำไม และมาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวนี้ได้อย่างไร

4. สถานการณ์ หรือเหตุการณ์ใดที่ช่วยผลักดันเรื่องราว ซึ่งเหตุการณ์และสถานการณ์จะเป็นตัวเร่งเรื่องให้เดินไปข้างหน้าอย่างเข้มข้น ซึ่งตัวเร่งนี้ จะเน้นไปที่เป้าหมายความต้องการของตัวละครหลัก เพราะเป็นสาเหตุที่ทำให้ตัวละครต้องมีแอ็คชั่น และแอ็คชั่นนี้จะเป็นตัวดันเรื่องให้เดินไปข้างหน้าเพื่อบรรลุ ความต้องการของตัวละครนั้น และที่สำคัญโครงสร้าง ของเรื่องทั้งหมดก็มาจากแอ็คชั่นของตัวละครนั่นเอง

5. อุปสรรคของตัวละครหลัก เป็นสิ่งที่อยู่ตรงข้ามกับตัวละครหลักนี่เป็นความขัดแย้งคอยขวางกั้นความต้องการของพระเอกถ้าหากความขัดแย้งเป็นคนที่มักหมายถึงผู้ปรักษ์กับพระเอก หรือตัวโกงในเรื่องราว ดังนั้นเราจะใช้คำถามเดียวกันกับพระเอกว่าเป็นใคร มีความต้องการอะไร ทำไม และยิ่งปรักษ์ พระเอกมีความมุ่งมั่นในเป้าหมายของตนเอง (ส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่ขวางกั้นพระเอก) ด้วยแล้วก็จะยิ่งสร้างความเข้มข้นรุนแรงให้กับตัวละครหลักหรือพระเอกมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ทำให้เรื่องราวของเรามีความน่าสนใจติดตามต่อคนดูมากขึ้นเช่นเดียวกัน (รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม ,2547)

แก่นเรื่องหรือความคิดหลัก (Theme)

แก่นเรื่องหรือความคิดหลักของเรื่องมีผู้ให้ความหมายต่างๆ ดังนี้

“ สารหรือเป็นจุดหมายที่เรากำลังพยายามเข้าถึง” (Laura Shamas,1991)

“ ความคิดลึกซึ้งที่เป็นนามธรรม หรือความคิดที่ยึดโครงสร้างของเรื่องและนำเสนอผ่านตัวละคร เป็นแอ็คชั่นของการแสดงทั้งหมด” (Irwin R. Blacker, 1986)

แก่นของเรื่องจึงเป็นศูนย์กลางของความคิดหลักที่เกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดที่ผู้กำกับภาพยนตร์ต้องการสื่อสารกับคนดูหรือต้องการบอกคนดู นอกจากนี้ความคิดหลักนี้ยังเป็นตัวคอยยึดเรื่องราวหรือเนื้อเรื่องทุกส่วนขององค์ประกอบของเรื่องเข้าไว้ด้วยกัน

แก่นเรื่องหรือความคิดหลักเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างภาพยนตร์ที่ต้องมีการสื่อสารเราต้องพยายามเข้าถึงคนดูให้ได้จึงจะทำให้ผลงานนั้นเกิดคุณค่าขึ้น ความคิดหลักของเรื่องส่วนใหญ่ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ สังคม สภาพแวดล้อม เช่น ความรัก การพลัดพราก ความพยายามเอาชนะความกลัว ความเสียสละ ความเอื้ออาทร ความอดทน เป็นต้น (รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม, 2546)

การเตรียมตัวของผู้กำกับการแสดง

ศ.ดร. มัทนี รัตนิน กล่าวเกี่ยวกับผู้กำกับละครไว้ว่า “ผู้กำกับการแสดงที่ดีควรเตรียมงานก่อนที่จะเริ่มซ้อมละครคอน มีการอ่านและศึกษาบทละครอย่างละเอียด เตรียมบันทึกของผู้กำกับการแสดง (Director’s book หรือ Prompt book) ซึ่งจะมีการวิเคราะห์บท การ

ตีความหมาย การตีบทบาทของตัวละครคน แขนงผังพื้นที่แสดง (floor plan) และตำแหน่งเครื่องเรือน การร่างภาพองค์ประกอบชั้นพื้นฐานของแต่ละฉาก ผังของตำแหน่งตัวละครและทิศทางการเคลื่อนไหวคร่าวๆ (blocking) ซึ่งยังไม่ตายตัวและอาจเปลี่ยนแปลงเมื่อเริ่มซ้อมกับนักแสดงจริงๆ บนเวที ผู้กำกับการแสดงบาทคนอาจนัดที่จะกำหนดบล็อกกิ้งในขณะที่ซ้อม เพื่อความคล่องตัวเป็นธรรมชาติ ต้องการให้ผู้แสดงสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวด้วยอารมณ์ ความรู้สึกและปฏิกิริยาของตัวเอง ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจหรือแรงผลักดันและอาจไม่ชอบการกำหนดอะไรตายตัว ซึ่งอาจทำให้ผู้แสดงเป็นหุ่นยนต์ และผู้กำกับการแสดงเป็นผู้เซ็ดหุ่นผู้กำกับการแสดงบางคนชอบสร้างภาพขององค์ประกอบให้เห็นเป็นภาพที่มีศิลปะ (artistic composition) เป็นเสมือนฉากภาพจิตรกรรม (pictorial presentation หรือ picturization) แต่บางคนชอบความไหลลื่น (fluid) เป็นธรรมชาติเหมือนเกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจ เปลี่ยนไปตามอารมณ์และความรู้สึก ทางที่ดีควรจะให้สมดุลระหว่างวิธีการเหล่านี้ คือ ไม่บังคับให้ผู้แสดงเป็นหุ่น และไม่เปลี่ยนแปลงจนสับสน ไร้รูปทรงองค์ประกอบ อย่างไรก็ตาม ความคิดและจินตนาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นในหัวสมองของผู้กำกับการแสดง ควรจะได้จดบันทึกไว้ในสมุดบันทึกผู้กำกับการแสดงทุกครั้งเพื่ออ้างอิง”

การตีความบทบาทพยนตร์

“ความหมายของการตีความหรือ Interpretation มาจากภาษาละตินว่า interpretatio หมายถึง การอธิบาย (explanation) ซึ่งมาจากคำว่า interpretes หมายถึง ผู้เจรจา ผู้แปล หรือ ตัวสอดแทรกที่อยู่ตรงกลาง การตีความเป็นการอธิบายชนิดหนึ่ง ที่อยู่ระหว่างตัวแทน คน หนังสือ และอื่นๆ ในความหมายเดิม การตีความ เป็นการอธิบายกระบวนการของภาษาทั้งหมด แต่การใช้ในปัจจุบัน กว้างขึ้น หมายถึงการกระทำใดๆ ก็ตามที่ทำให้ความหมายหรือถ่ายทอดความหมาย เช่น คอมพิวเตอร์ การอธิบายบทเรียนวิทยากร ถ่ายทอดบทเพลงดนตรี บทเพลงอธิบายพระประสงค์ของพระเจ้า องค์การสหประชาชาติ แปลภาษาต่างๆ ให้กับสมาชิกผู้แทนแต่ละประเทศ การวิพากษ์วิจารณ์ ศิลปะการตีความอาจอธิบายหรือวิเคราะห์ในสิ่งที่ขัดแย้งกัน ผู้กำกับภาพยนตร์ตีความเนื้อเรื่องในบทบาทพยนตร์ ซึ่งทำหน้าที่ทั้งให้ความเข้าใจและอธิบายศิลปะในภาพยนตร์เพื่อเปิดผิวชั้นนอกของตัวหนังสือ หรือ ข้อความที่ห่อหุ้มอยู่แล้ว นำเนื้อแท้สาระออกมาสู่ภายนอกให้คนดูได้สัมผัส” (รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม,2546)

ศ.ดร.มัทนี ได้กล่าวถึงการตีความว่า “การอ่านและตีความมีคุณค่ามากสำหรับผู้แสดงทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นบทละครที่เป็นวรรณกรรมเอกของโลกที่แปลมาจากต่างประเทศ เช่น บทละครของเชกสเปียร์ บทละครคลาสสิกของกรีก หรือบทละครสมัยใหม่ที่มีความซับซ้อน บทสนทนาที่มีความหมายแฝงอยู่แทบทุกบรรทัดทุกคำพูดได้เลือกสรรมาอย่างประณีต เพื่อสื่อความหมายทางความคิด ปรัชญาหรือความรู้สึกเกี่ยวกับมนุษย์อย่างลึกซึ้ง แต่ถ้าเป็นบทละครที่แต่งขึ้นใหม่เพื่อความบันเทิงและไม่ได้แฝงความคิดที่ลึกซึ้ง ก็อาจจะไม่ต้อง

ใช้เวลากับการตีความมากนัก อย่างไรก็ตามผู้กำกับการแสดงจะต้องสามารถตีบทให้ผู้แสดงเข้าใจและเห็นภาพออกมาเป็นกิริยาท่าทาง และความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ภายในที่ถูกต้อง เพราะคำพูดเดียวกัน ถ้าพูดเพราะความต้องการที่ต่างกัน ก็จะมีน้ำเสียงและอากัปกิริยาแตกต่างกันไป ผู้กำกับการแสดงจะต้องตีความหมายที่ตนคิดว่าถูกต้องให้ผู้แสดงเข้าใจ แต่ผู้แสดงก็มีสิทธิ์ที่ถกเถียงอภิปรายโต้แย้งได้ว่าตนเห็นความหมายเป็นอย่างอื่น ผู้กำกับการแสดงที่ดีควรมีใจกว้างที่จะรับฟังและให้นักแสดงอื่นออกความเห็นด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การตัดสินใจครั้งสุดท้ายควรจะอยู่ที่ผู้กำกับการแสดงที่ต้องใช้เหตุผล และวิจรรย์ญาณ ไม่ใช่ด้วยทิฐิ ด้วยเหตุนี้การอ่านบทละครคนพร้อมกันตั้งแต่แรก และการตีความจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะให้ทุกคนเข้าใจตรงกันและสามารถสื่อสารสัมพันธ์กันได้ดี

ในการอ่านบทครั้งแรก (first reading) ผู้กำกับควรแนะนำทุกคนในฐานะนักแสดงและตัวละครคนในเรื่อง การสร้างละครเป็นงานกลุ่ม (team work) การซ้อมช่วงแรกคือ การสร้างกลุ่มสร้าง "ทีม" การตีบทบาทของตัวละครคนหนึ่งจะกระทบตัวละครคนอื่นในเรื่องด้วย ฉะนั้นการตีความหมายในขั้นต้นจึงเป็นพื้นฐานในการสร้างความสมดุลและเอกภาพ (unity) ซึ่งจะทำให้ละครคนนั้นประสบความสำเร็จ

ผู้กำกับการแสดงจะต้องวิเคราะห์บททั้งเรื่องให้นักแสดงและให้การบ้านนักแสดงไปเตรียมงานวิเคราะห์บทมาอภิปรายในคราวต่อไป นักแสดงทุกคนจะต้องเห็นความสำคัญของการอ่านและการวิเคราะห์อย่างละเอียด ผู้กำกับการแสดงจะต้องชี้ให้เห็นความหมายของละครปัญหาขัดแย้ง และการพัฒนาของปัญหานั้น ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร แรงจูงใจและแรงผลักดันของการกระทำในแต่ละหน่วย การแบ่งหน่วยในแต่ละฉากจะแบ่งตามแรงผลักดันหรือแรงจูงใจนั้นเรียกว่า โมติเวชันแนล ยูนิตส์ (motivational units)

การตีความตัวละครของผู้กำกับการแสดงแต่ละคนอาจแตกต่างกัน จุดสำคัญ คือ ต้องศึกษาจากบท (text) ที่ผู้ประพันธ์ได้ให้ไว้เป็นมูลฐาน คือ จากคำพูดของตัวละคร และจากคำพูดของตัวละครอื่นที่กล่าวถึงตัวละครนั้น นอกจากนี้ยังสามารถได้ข้อมูลจากบทวิจารณ์วิเคราะห์ (character analysis) ที่มีนักวิเคราะห์วรรณคดี หรือวิจารณ์ละครได้เขียนไว้ ผู้กำกับการแสดงจะต้องนำข้อมูลเหล่านี้มาหลอมหล่อเข้าด้วยกัน ผสมผสานกับแนวความคิดของตนออกมาเป็นผลที่สุดท้าย ในขณะที่ซ้อมละครอาจมีแง่มุมในๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา นักแสดงเองอาจสร้างสรรค์และเพิ่มสีสันให้ตัวละครนั้นฉายแววใหม่ขึ้นมา ที่มีความเป็นไปได้และน่าเชื่อถือ ทั้งนี้ต้องอยู่ในขอบเขตของเหตุผลและความสมจริงเป็นธรรมชาติ มิใช่แหวกแนวจนเหลือเชื่อเพียงเพื่อความบันเทิง หรือความแปลกใหม่ที่ไกลความจริงหรือขัดกับต้นฉบับเดิมจนเกินเหตุหรือผิดรสนิยมที่ดี"

"ในบทบาทยนตร์หนึ่งๆ ผู้กำกับแต่ละคนอาจตีความแตกต่างกันได้ซึ่งขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพ ทัศนคติ ความเชื่อ สภาพแวดล้อม และประสบการณ์ต่างกัน นอกจากนี้การตีความบทบาทยนตร์ยังต้องอาศัย เครื่องมือในทางเทคโนโลยี เช่น กล้องเลนส์ ฟิล์ม ไมโครโฟน และเครื่องบันทึกเสียง ที่มีคนควบคุมการทำงาน ผู้กำกับต้องตัดสินใจ เลือกข้อมูลต่างๆ ที่มีอยู่

มากมายใช้สมอง อารมณ์ รสนิยม ความเข้าใจในเชิงศิลปะ และหลักของการมองเห็น ถ่ายทอดออกมาเป็นภาพดั่งนั้นกลิ้งจึงกลายเป็นเครื่องมือทางภาพยนตร์ที่คล้ายพู่กันของจิตรกรในการถ่ายทอด โลกแห่งจินตนาการหรือนามธรรมให้ปรากฏ เป็นภาพหรือเกิดสิ่งใหม่ได้ ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นมาใหม่นี้ไม่ใช่เพียงแค่สื่อออกมาเป็นภาพเท่านั้น แต่ยังต้องแสดงความหมายทางอารมณ์ แฝงความคิดสร้างสรรค์ และความคิดทางจิตวิทยาอีกด้วย ผู้กำกับจึงควรเรียนรู้ การใช้เครื่องมือทางภาพยนตร์เหล่านี้ บรรลุผลของการตีความ

การตีความโดยทั่วไปนั้นเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้กำกับได้อ่านเรื่องราวแล้วและสำรวจดูว่ามีอะไรที่หลงเหลือค้างคาใจหรืออารมณ์ของเขาอยู่ ซึ่งมีหลักในการสำรวจคือ

1. เมื่ออ่านเรื่องราวแล้วทำให้เรารู้สึกอะไร
2. ในบทภาพยนตร์นี้มีตัวละครใดที่เรามีเอื้อโย หรือผูกพันมากที่สุด
3. ตัวละครใดที่เราเห็นว่าน่าสนใจ
4. มีสิ่งใดที่ดูเหมือนว่าเรากำลังเข้าไปเกี่ยวข้องกับที่อยู่ภายใต้เปลือกของเหตุการณ์”

(รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม 2546)

การคัดเลือกและการกำหนดตัวผู้แสดง

“เมื่อผู้กำกับการแสดงอ่านบทละครจนอย่างละเอียดหลายครั้งแล้วจะเกิดภาพในใจว่า ตัวละครแต่ละตัวมีลักษณะและคุณสมบัติอย่างไร รูปร่างหน้าตา เสียง ท่วงท่า บทบาทความสามารถพิเศษ เช่น ในบทจะต้องร้องรำทำเพลง หรือดวลดาบ หรือต้องกระทำการ (action) ที่ใช้กำลัง เช่น ต้องอุ้มนางเอก แสดงมวยปล้ำ หรือกายกรรม ฯลฯ หากต้องการนักแสดงอาชีพ อาจมีนักแสดงบางคนอยู่ในใจ และพอใจแนวการแสดงและความสามารถของเขา หรือเห็นแวว ทั้งในการแสดงความรู้สึก อารมณ์ การพูดจาชัดเจน มีน้ำหนักร หรือเสียงไพเราะกังวาน เหมาะกับบทและตัวละครนั้น รูปร่างหน้าตาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับตัว เช่น พระเอก นางเอก เพราะผู้ชมจะมีจินตนาการอยู่ในใจว่า ควรจะมีความงดงามพอควรถ้าบทระบุไว้ดั่งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในละครแนวโรแมนติก เช่น โรมิโอและจูเลียต อิเหนา-บุษบา พระลอ-พระเพื่อน-พระแพง ชุนแผน-นางพิม แต่ในละครแนวอื่นที่ไม่ระบุไว้ก็ไม่จำเป็น บางเรื่องผู้ประพันธ์เปรียบเทียบให้เห็นความเปราะบางของรูปร่าง เช่น ลอรา (Laura) ในเรื่องตุ๊กตาแก้ว บลิซซีในเรื่อง A Streetcar Named Desire ตรงกันข้ามกับความบึกบึนมีกล้ามเนื้อ ทำนักร้องของสแตนลีย์ แต่สิ่งสำคัญยิ่งกว่ารูปร่างหน้าตา คือ ความสามารถในการแสดงและทรัพยากรที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวที่สามารถพัฒนาได้มาก มีศักยภาพ (potentiality) บางคนมีรูปร่างหน้าตาเหมาะแต่เมื่อมาซ้อมแล้ว มีปัญหาไม่สามารพัฒนาได้เลย หรืออาจต้องใช้เวลามากเกินจำเป็นหรือ นักแสดงอาชีพบางคนที่เหมาะสมที่สุด แต่ไม่มีเวลาให้เพียงพอ ผู้กำกับการแสดงจะต้องใช้วิจารณญาณ ชั่งน้ำหนักว่าควรจะยังใช้ผู้นั้นแสดงบทใหญ่ที่ต้องการ

เวลาซ้อมหลายฉากกับตัวละครอื่น หรือหากคนใหม่ที่ผู้กำกับการแสดงอาจจะสร้างขึ้น มา และมีเวลาให้กับละครนั้นเพียงพอสามารถพัฒนาได้รวดเร็ว

ในการคัดเลือกตัวนั้น ผู้กำกับการแสดงจะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร ทั้งเรื่องด้วย (ensemble) ควรนำภาพถ่ายของนักแสดงที่หมายตาไว้แล้วมาวางเทียบเคียงกัน ในแต่ละฉากเพื่อดูทั้งกลุ่มว่าเมื่อออกมาแสดงพร้อมกันในแต่ละฉาก จะประสานหรือขัดแย้งกัน ได้ดีเพียงไร โดยพิจารณาภาพลักษณ์ และคุณสมบัติทางเสียง ลีลาท่าทาง พร้อมกันทุกคน ว่า จะปรากฏเป็นภาพบนเวทีอย่างไร นักแสดงที่ดีจะต้องสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นหมู่ คณะ นักแสดงอาชีพบางคนอาจมีความเป็นตัวของตัวเองมากเกินไปจนทำงานร่วมกับผู้อื่นไม่ได้ ชอบ แยกตัวไม่สัมพันธ์กับผู้อื่น มักจะทำให้เกิดปัญหาทางมนุษยสัมพันธ์ภาพหลัง ซึ่งจะเป็อุปสรรค ต่อการแสดง” (มัทนี รัตนิน , 2547)

การคัดเลือกนักแสดงที่ดีจะช่วยให้ภาพยนตร์ประสบความสำเร็จได้อย่างมากปัจจัย สำคัญในการตัดสินใจเลือกนักแสดงให้เหมาะสมกับบทบาทได้แก่

1. ลักษณะของรูปร่าง เช่นหน้าตา ร่างกาย บุคลิกภาพ การพูดจา ท่าทางเคลื่อนไหว อายุ ที่เหมาะกับ ตัวละครในเรื่อง
2. ความรู้ด้านการแสดง เป็นข้อได้เปรียบของนักแสดงหรือมีประสบการณ์ด้านการ แสดงมาก่อนจะช่วยให้ได้รับการพิจารณามากขึ้น
3. ปฏิภาณไหวพริบ มีความฉลาดหรือไหวพริบในการโต้ตอบโดยไม่มี การเตรียมการ มาก่อน
4. ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นความสามารถโดยกำเนิด หรืออาจอาศัยการฝึกซ้อม ยิ่ง มีประสบการณ์มากจะทำให้มีความเชื่อมั่นสูงขึ้น
5. ความรับผิดชอบ เป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักแสดง เพราะการผลิตภาพยนตร์นั้น เกี่ยวข้องกับหลายฝ่ายหากนักแสดงขาดความรับผิดชอบทำงานไม่ตรงเวลาหรือไม่ หมั่นฝึกซ้อมหรือศึกษาบทบาทของตนเองก็จะทำให้งานล่าช้าเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น (รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม, 2546)

ตัวละคร

“ตัวละครในภาพยนตร์คือการแสดงของคนที่มีลักษณะบุคลิกของคนตามที่เราเลือกไว้ เพื่อวัตถุประสงค์เพื่อวัตถุประสงค์ของการแสดง (Irwin R. Blacker, 1986)

ตัวละครคือ มุมมองหรือวิธีมองโลก (Syd Field , 1994) หมายถึง วิธีทัศนหรือวิธีที่ตัวละครมองโลกในแง่มุมมองต่างๆ ตัวละครของเราอาจเป็นนักเรียน ครู แม่ค้า ตำรวจ พ่อ แม่ ที่มี มุมมองแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมและพื้นเพหลังของตัวละคร

การสร้างตัวละครในนวนิยาย และเรื่องสั้นผู้แต่งอาจอธิบายรายละเอียดลักษณะของตัวละครได้ภายในเวลาเพียงนิดเดียวก็สามารถถ่ายทอดสิ่งสำคัญทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวละครให้กับผู้อ่านได้ สำหรับละครเวทีต้องเน้นที่บทสนทนา แบ่งสัดส่วนของบทบาทซึ่งกันและกัน บทเวทีที่มีข้อจำกัดทางแอ็คชั่น ดังนั้น โลกของละครเวทีจึงใช้สัญลักษณ์ช่วยเติมแต่งให้เข้าใจตัวละครมากกว่าในโลกของหนัง

ตัวละครและเหตุการณ์สำคัญมีความสำคัญเพราะการเล่าเรื่องในหนังจะใช้เล่าผ่านตัวละครผ่านเหตุการณ์จึงจะเห็นการกระทำหรือแอ็คชั่นของตัวละครคนดูไม่ต้องการเห็นแค่ตัวละครพูดกันไปมาเท่านั้น แต่ต้องการรู้ในแง่มุมต่างๆ ของตัวละครทั้งรูปร่าง หน้าตา จิตใจ ความรู้สึก นึกคิดว่าทำไมตัวละครจึงต้องทำเช่นนั้น มีแรงจูงใจอะไร หลีกเสี่ยงได้หรือไม่ คนดูจะรู้สึกและมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครถึงชัยชนะ พ่ายแพ้ ล้มเหลว มีความหวังไขว่คว้าหรือเป็นศัตรู ผจญภัยร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตัวละคร และชอบหรือไม่ชอบตัวละครนั้น

ในหนังบันเทิงทั่วไปที่มีความยาวประมาณ 2 ชั่วโมงโดยปกติมีตัวละครหลัก 3 – 5 ตัว บางเรื่องใช้ 6 – 7 ตัวก็มี แต่ในหนังสั้น ใช้ตัวละครหลักเพียงตัวเดียว และต้องสร้างตัวละครให้มีความน่าสนใจเท่ากับตัวละครในหนังบันเทิง เนื่องจากหนังสั้นมีเวลาจำกัด ไม่มากพอสำหรับพัฒนาโครงเรื่องที่ซับซ้อน มีตัวละครมากมาย เรื่องสั้นจึงต้องอาศัยตัวละครหลักเพียงตัวเดียวที่ไปสัมพันธ์กับตัวละครหรือปัญหาอื่น แล้วเผยให้คนดูเห็นบางสิ่งบางอย่างที่น่าสนใจหรือบางเรื่องที่คนดูไม่เคยรู้เกี่ยวกับตัวละครนั้น หนังบางเรื่องก็เผยให้ตัวละครเองพบเห็นในสิ่งที่ประหลาดใจก็มี

การสร้างตัวละครให้มีความน่าสนใจ อยู่ในความทรงจำของคนดูเสมือนว่ามีตัวตนอยู่ในโลก ต้องทำให้คนดูเกิดความเชื่อ ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับความเชื่อในการกระทำ พฤติกรรม เนื้อเรื่อง หรือตัวเองได้อย่างกลมกลืน มีความลุ่มลึกในมิติ ของอารมณ์ สิ่งเหล่านี้จะช่วยสร้างความเชื่อเกิดขึ้นในจิตใจคนดูได้

อย่างไรก็ตาม การสร้างตัวละครในหนังมักให้ตัวละคร มีความคลุมเครือ ไม่ชัดเจน สร้างความลึกลับ และมีบางส่วนที่ไม่รู้เกี่ยวกับตัวละคร เพื่อให้เกิดผลบางประการกับตัวละคร ให้เหมือนกับเป็นคนจริง ๆ ธรรมชาติคนหนึ่งที่เราพบเห็นโดยทั่วไป เช่นเราไม่รู้ว่าเด็กชายในภาพยนตร์สั้นเรื่อง *Le Poulet (The Chicken)* (1963) ทำไมเกิดความสงสารไก่ ไม่อยากให้ถูกฆ่าเป็นอาหาร หรือหญิงแก่ในเรื่อง *Lunch Date* (1991) จึงต้องเป็นคนนิสัยหุนหันุนใจ ไม่โอ้อ้อมอารี เป็นต้น ถึงแม้ว่าเราต้องการเข้าใจแรงจูงใจของตัวละครว่าทำไม จึงทำเช่นนั้นแต่หนังก็มักสร้างความคลุมเครือให้กับตัวละครเพื่อให้คนดูหาคำตอบเอง” (รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม, 2546)

วิธีการกำหนดตำแหน่งและทิศทางการเคลื่อนไหวของตัวละคร

"ผู้กำกับการแสดงแต่ละคน มีวิธีการกำหนดตำแหน่งและการเคลื่อนไหวหรือบล็อกกิ้งต่างกันไปตามความถนัดและประสบการณ์ บางคนชอบความเป็นธรรมชาติตามสบาย จะปล่อยให้ผู้แสดงเคลื่อนไหวเองตามอารมณ์ ความรู้สึก และสัญชาตญาณของตนผู้กำกับการแสดงเพียงดูไม่ให้ขัดแย้งกันจนวุ่นวายเท่านั้น บางคนไม่มีการเตรียมงานล่วงหน้า และชอบที่จะเปลี่ยนแปลง

ไปเรื่อย ๆ จนวาระสุดท้าย ซึ่งทำให้ผู้แสดงสับสนจำบล็อกกิ้งไม่ได้ ไม่แน่ใจว่ารูปแบบที่แท้จริงคืออะไร แต่ผู้กำกับการแสดงบางคนก็เตรียมงานมาก เขียนบล็อกกิ้งไว้ล่วงหน้าอย่างละเอียด เมื่อเริ่มซ้อมก็จะกำหนดลงไปเลยว่า จะให้นักแสดงเคลื่อนไหวอย่างไร ไปในทิศทางและตำแหน่งใด ผู้แสดงเปรียบเสมือนหุ่นที่ผู้กำกับการแสดงเชิดหรือชักใยเท่านั้น ภาพที่ปรากฏบนเวทีอาจจะมีความประหลาด แต่ไร้วิญญาณ กลายเป็นภาพจิตรกรรมฝาผนังไป ตัวละครไม่มีชีวิตชีวา ผู้แสดงบางคนอาจรู้สึกขัดแย้งในการเคลื่อนไหวตามที่ผู้กำกับการแสดงสั่งแต่ก็จำใจทำไปโดยปราศจากอารมณ์หรือรู้สึกร่วมเป็นธรรมชาติทั้งสองวิธีการนี้มีข้อเสียและจุดอ่อนทางที่ดีคือความสมดุลระหว่างสองวิธีที่ดีที่สุดขณะนี้ คือ อยู่สายกลาง กล่าวคือ มีการเตรียมงานล่วงหน้าคร่าว ๆ ก่อนซ้อม โดยร่างภาพรูปแบบของตำแหน่งและทิศทางเคลื่อนไหวไว้บนแผ่นกระดาษหรือข้างบทใช้เบียดหรือตัดกระดาษแข็งเป็นหุ่นตัวละครเล็ก ๆ ให้ได้สัดส่วนกับแผนผังพื้นเวที และกำหนดบล็อกกิ้งในบทต่าง ๆ ตามที่แบ่งไว้อย่างคร่าว ๆ ยังไม่ลงรายละเอียด เมื่อเริ่มซ้อมให้นักแสดงลองเคลื่อนไหว เติบโต ในทิศทางที่ตนรู้สึกตามสัญชาตญาณและแรงผลักดัน เมื่อเห็นเป็นภาพแล้ว ผู้กำกับการแสดงจะเปรียบเทียบกับภาพร่างที่ตนเตรียมไว้ว่า ควรแก้ไขปรับปรุงอย่างไร ใช้สายตาและวิจารณ์ญาณอีกครั้งแล้วจึงวางบล็อกกิ้งที่คิดว่าดีที่สุด ทดลองใช้รูปแบบนั้นสักระยะหนึ่ง หากยังมีข้อบกพร่องก็แก้ไขไปในระยะที่ซ้อมรายละเอียด ควรให้นักแสดงมีสิทธิมีเสียงในการออกความคิดเห็น ถ้าการเปลี่ยนแปลงแก้ไขจะทำให้ดีขึ้น ก็ควรจะทำ จะทำให้ผู้แสดงรู้สึกว่าได้มีส่วนร่วมด้วยในการสร้างสรรค์นั้น ผู้แสดงควรจดบล็อกกิ้งทุกหน่วยไว้ในบทของตนเพื่อเตือนความจำ เพราะแต่ละเรื่องจะมีรูปแบบของบล็อกกิ้งมากมาย หากตัวละครหนึ่งสับสนและเคลื่อนไหวจำบล็อกกิ้งไม่ได้ ก็จะกระทบตัวละครอื่นด้วย ข้อสำคัญคือเมื่อบล็อกกิ้งทั้งฉากและทั้งองค์แล้ว ผู้กำกับการแสดงจะต้องให้ซ้อมตลอดทั้งฉากและทั้งองค์ เพื่อทบทวนให้แน่ใจอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงจัดบันทึกไว้อย่างแน่นอนเมื่อสรุปผลแล้ว” (มัทนี รัตติน, 2546)

ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์

การกำกับการแสดง

“หน้าที่ของผู้กำกับคือ ต้องทำความเข้าใจกับบทคิดทบทวน ซึมซับ เนื้อเรื่อง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นการบ้านของผู้กำกับที่ต้องขบคิดอยู่ตลอดเวลา และถ้าหากมีเวลาเพียงพอผู้กำกับอาจใช้วิดีโอถ่ายทำประกอบความคิดตามบทภาพยนตร์ เป็นตัวอย่าง เพื่อให้มองเห็นภาพคร่าว ๆ ได้

ผู้กำกับต้องทำการบ้านของตัวเองให้เข้าใจ ทะลุปรุโปร่ง มีความชัดเจนเพราะในระหว่างการถ่ายทำอาจมีสิ่งที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้นได้และผู้กำกับต้องสามารถเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือเพิ่มเติมสิ่งใด ๆ ได้ โดยที่ยังสามารถควบคุม การเล่าเรื่องได้ดีเท่าเดิม ดังนั้น การทำงานของผู้กำกับ จึงไม่ควรยึดมั่นกับแผนการมากเกินไป ต้องเตรียมใจสำหรับการยืดหยุ่น ในการทำงานบ้าง

ในการวางแผนการถ่ายทำผู้กำกับต้องมีความลึกซึ้งต่อความเข้าใจบทภาพยนตร์ ภาพทุกช็อต ต้องมาจากตัวบทที่ผ่านจินตนาการของผู้กำกับซึ่งเป็นผู้ควบคุมทุกปัจจัยที่อยู่ ด้านหน้ากล้องก่อนที่จะบันทึกภาพทุกความคิดต้องมีความชัดเจนในการเล่าเรื่องราวสิ่งใด จำเป็นและสิ่งใดไม่จำเป็นการเตรียมตัวหรือการวางแผนการถ่ายทำของผู้กำกับนี้ต้องแตกบท ภาพยนตร์ออกเป็นช็อตตามลำดับ ถือเป็นสิ่งสำคัญเป็นกระบวนการสร้างภาพก่อนล่วงหน้า ด้วยจินตนาการหรือเรียกว่า pre-visualization ที่ให้รายละเอียดช็อตต่อช็อตเหมือนสตอรี่บอร์ดให้ความต่อเนื่อง ดังนั้นจึงพอสรุปการทำงานของผู้กำกับในส่วนกระบวนการเตรียมงาน ถ่ายทำคิดพัฒนาเรื่องดังต่อไปนี้

1. การตีความบท

การรู้แต่เพียงเนื้อเรื่องที่ดำเนินไปอย่างธรรมดาไม่เพียงพอสำหรับผู้กำกับแต่ต้องรู้สิ่งที่ ซ่อนเร้นอยู่ ภายในเนื้อเรื่อง ต้องเรียนรู้แก่นสำคัญของเรื่องรวมถึงจังหวะที่สร้างเรื่องทั้งหมด ทุกครั้งเมื่อมีเวลาผู้กำกับต้องคอยชี้แนะให้แนวทางแก่ผู้แสดงหลัก

โดยปรกติแล้วผู้กำกับ มีความคาดหวังกับบทภาพยนตร์ที่ดี ทำให้การทำงานของ ผู้กำกับสามารถเล่าเรื่องออกมาอย่างราบรื่นมีจังหวะได้โดยไม่ยากแต่ถ้าหากผู้กำกับได้รับบทที่ไม่ ดีจะทำให้การทำงานของผู้กำกับยุ่งยากขึ้น

2. ที่มาของตัวละคร

การเข้าใจบทไม่เพียงแต่การเข้าใจเนื้อเรื่องบทพูดในบทภาพยนตร์เท่านั้นแต่ต้องเข้าใจ ไปถึงพื้นเพดั้งเดิมของตัวละครหลักด้วย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ผู้กำกับกำหนดหรือสร้างขึ้น เพื่อช่วย นักแสดงรู้ที่มาของตนเองและช่วยให้นักแสดงเข้าถึงบทและตีบทแตกได้นอกจากนี้ผู้กำกับยังต้อง รู้ว่าการใช้กล้องอย่างไร จึงสามารถถ่ายทอดลักษณะนิสัยของตัวละครนั้นออกมาให้เห็นได้

3. จังหวะ

การกำกับนั้นผู้กำกับต้องควบคุมคนดูให้เห็นภาพและได้ยินเสียงเองแอ็คชั่นตลอด ระยะเวลาภายในช็อตมาเชื่อมต่อกันจากช็อตหนึ่งไปอีกช็อตหนึ่ง จนกลายเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งแต่ ละฉากจะมีจังหวะเล็กๆ น้อยๆ มากมายเมื่อนำมารวมกัน ก็จะกลายเป็นสิ่งที่กำหนดอารมณ์ วัตถุประสงค์ หลักของฉากดังนั้นผู้กำกับควรต้องกำหนดปัจจัยต่างๆ เกี่ยวกับจังหวะเหล่านี้คือ

1. ความหมายของจังหวะ
2. การสร้างจังหวะขึ้นมาได้อย่างไร
3. การนำเสนอจังหวะได้อย่างไร
4. ความเร็วช้าของแต่ละจังหวะคืออะไร
5. การเคลื่อนไหวของตัวละครจะเคลื่อนจากจังหวะหนึ่งไปสู่อีกจังหวะหนึ่งได้อย่างไร
6. พลังของจังหวะทั้งหมดเมื่อรวมกันจะกำหนดอารมณ์ของหนังได้อย่างไร

เมื่อแอ็คชั่นเปลี่ยน จังหวะก็เปลี่ยนด้วยในแต่ละฉากมีเป้าหมายหลักอยู่และเมื่อนำเป้าหมายหลักมารวมเข้าด้วยกันจะเกิดเป็นโครงเรื่องขึ้น

จังหวะ (Beats) ในฉากมักเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาที่มีการหยุดมีแอ็คชั่นและมีการเร่งจังหวะการดำเนินเรื่อง สามารถกำหนดจุดจากจังหวะหนึ่ง ไปอีกจังหวะหนึ่งได้ งานที่นักแสดงหรือผู้กำกับกระทำในระหว่างกระบวนการซ้อมคือ ค้นหาและกำหนด จังหวะเหล่านี้ การทำจังหวะเหล่านี้ รวมเข้าด้วยกัน เรียกว่า phrasing a scene เปรียบเหมือนการแสดงโศลกในภาพยนตร์

ตัวอย่างที่ดีของจังหวะในฉากคือการเปิดตัวละครหลักการเปิดหรือปรากฏตัวทันทีทันใดของคัท (Cut) เช่นเปิดช็อตด้วยเฟรมว่างและให้ตัวละครก้าวออกมาจากความมืดไปเด่นที่แสงหรือใช้การแพน (Pan) กล้องยาวแล้วเผยตัวละครในตอนท้ายของการแพน หรือ อาจใช้คัทย่อยเผยให้เห็นแอ็คชั่น ที่ละเล็กละน้อยก่อนจะเผยให้เห็นว่าเป็นใครซึ่งจังหวะต่างๆ เหล่านี้ สร้างอารมณ์ที่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ชีวิตความเป็นอยู่ ของตัวละครก็ตีพฤติกรรมที่ดี จะช่วยสื่อให้คนดูเข้าใจเนื้อหา ของภาพยนตร์ได้ดียิ่งขึ้น

4. สไตล์ของภาพ

เมื่อเราเข้าใจ เนื้อเรื่อง ตัวละคร หรือแก่นของเรื่อง แล้วเราก็เริ่มคิดวางแผนเรื่องทั้งหมดว่าภาพจะออกมาเป็นอย่างไรในแต่ละซีเควนส์จะจัดองค์ประกอบภาพอย่างไร กล้องจะเคลื่อนไหวหรือแช่ภาพไว้ หรือ ทั้งกล้องและผู้แสดงจะเคลื่อนไหวไปด้วย แต่ละช็อตจะสั้นยาวเพียงใด การจัดแสงลักษณะไหน งานออกแบบของหนังในแต่ละซีนจะเป็นอย่างไร เป็นต้น ซึ่งทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับความคิดสร้างสรรค์ของผู้กำกับภาพยนตร์ อันเป็นรูปแบบหรือสไตล์ ส่วนตัวบวกกับประเภทของภาพยนตร์ก็สามารถกลายเป็นเอกลักษณ์ เฉพาะของหนังเรื่องนั้นได้

ประเภทของบทภาพยนตร์ เช่น เขย่าขวัญ แอ็คชั่น หนังชีวิต ตลก ต่างก็รูปแบบที่แตกต่างกัน หนังเขย่าขวัญอาจใช้ การจัดแสง ให้ดูมืดทึบ ลึกลับ น่ากลัว กล้องสั่นไหวหรือเอียงๆ ผิดธรรมชาติส่วนหนังตลกก็มักจัดแสงให้ดูสว่างไสว กล้องไม่เคลื่อนไหวมากแต่จะตั้งนิ่งโดยให้นักแสดงใช้ความสามารถเต็มที่ที่มีการใช้กล้องเข้าไปแทรกแซงน้อยที่สุด ซึ่งการแตกต่างกันของรูปแบบนี้ ผู้กำกับต้องหาให้พบวิธีที่ดีที่สุด ผู้กำกับอาจใช้งานของภาพเขียนที่คล้ายคลึงกันในงานภาพยนตร์ของเขาเป็นตัวอย่างหรือแนวทางในการอธิบายสไตล์กับผู้กำกับ ช่างภาพ ผู้กำกับศิลป์และทีมงานอื่นๆ ได้

5. ท่วงทำนองของการเล่าเรื่อง

หน้าที่สำคัญของผู้กำกับที่รับผิดชอบอีกประการหนึ่งคือ สร้างอารมณ์ให้กับคนดูด้วยลีลาท่วงทำนอง และจังหวะความเร็ว ช้า ของการดำเนินเรื่อง ว่าฉากใดควรจะช้าเร็ว ต่ออารมณ์

บัคล้าง คุชอน หรือบีบความรู้สึก โดยถ่ายทอดจังหวะ นั้นตามความรู้สึกที่มีอยู่ แล้วในบทออกมาเป็นภาพยนตร์

6. การวางพล็อตแปลนและบทบาท

ผู้กำกับสามารถกำหนดเกี่ยวกับการถ่ายทำในแต่ละช็อตและวางแผนการเล่าเรื่อง ได้จากการเขียนแผนผังพื้น (floor plan) การถ่ายทำเป็นภาพร่างจากมุมสูงด้านบน ที่มองมาจากเพดานของฉากที่จะถ่ายทำแล้วกำหนดตำแหน่งกล้อง รวมถึงตำแหน่งกล้องที่เคลื่อนที่ด้วยการเขียนแผนผังนี้ทำให้ตากล้องรู้ตำแหน่งกล้องและไฟที่วางด้วย นอกจากนี้ เพื่อให้ได้องค์ประกอบภาพที่ดีที่สุด และยังช่วยให้ผู้กำกับได้มองเห็นภาพและวางแผนการถ่ายทำได้ว่า จะถ่ายคลุมน้อยๆ และจะแตกช็อตออกไปก็ช็อต

การเขียนบทบาทก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ผู้กำกับใช้เตรียมการถ่ายทำเป็นการเขียนภาพร่างเป็นช่วงๆ เหมือนหนังสือการ์ตูน ทำให้รู้ว่าในฉากหนึ่งจะมีกี่ช็อตและอะไรบ้าง บทบาทหรือสตอรี่บอร์ด เหมาะกับหนังแอ็คชั่นและหนังที่ต้องใช้ภาพพิเศษ (Special Effect) เพราะช่วยในเรื่องของการตรวจสอบ ความต่อเนื่องส่วนหนังที่มีบทสนทนาหรือตัวละครที่มีแอ็คชั่นง่าย ๆ ก็ไม่จำเป็นต้องใช้

7. ลำดับช็อตถ่ายทำ

เป็นลำดับรายการของช็อตที่จะถ่ายทำตามที่กำหนดไว้ในสตอรี่บอร์ด หรือจากการวางชู้ตติง ส่วนการถ่ายจะเรียงลำดับก่อนหลังในตำแหน่งกล้องเดียวกันให้เสร็จเรียบร้อยก่อนย้ายมุมกล้อง เพราะทำให้การทำงานได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น (รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม, 2546)

ความหมายแฝง

คุณค่าของการอ่านหรือการศึกษาบทประพันธ์ทุกประเภทอยู่ที่ความหมายแฝง ไม่ว่าจะผลงานทางด้านวรรณกรรม หรือภาพยนตร์ก็ตาม ความหมายแฝงนี้เป็นโครงสร้างที่ซับซ้อนอยู่ภายใต้ บทประพันธ์นั้นที่ประกอบด้วยเชื่อมโยงต่างๆ ที่หลากหลาย กระตุ้นให้เกิดขึ้นกับพวกเรา

ภาพยนตร์ก็มีความหมายแฝงเช่นเดียวกัน หรืออาจเรียกว่าความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในบทประพันธ์นั้น (infranarrative) นั่นคือ ภาพยนตร์มี 2 ลักษณะอยู่ในตัวเองคือ ภาพยนตร์ที่ฉายไปบนจอกับภาพยนตร์ที่ฉายออกมาจากจอ ซึ่งภาพยนตร์ที่ฉายไปบนจอคือการเล่าเรื่องทั่วไป ที่มาจกตัวบทเป็นผลมาจากความร่วมมือกันสร้างภาพยนตร์ระหว่างผู้กำกับ นักเขียนบท นักแสดง และทีมงานต่างๆ หรือความหมายที่คนดูคิดไปตามที่เห็นในภาพยนตร์ เช่นเดียวกับ นวนิยาย ก่อนตีพิมพ์ต้องมีการตรวจ ตัดต่อ แต่งเติม ก่อนถึงมือคนอ่าน เป็นตัวหนังสือที่ปรากฏในหนังสือ แต่คนอ่าน นักวิจารณ์ นักวิชาการจะต้องค้นหาเองซึ่งการค้นหาของคนอ่านเหล่านี้ เป็นการเข้าไปสู่ความหมายที่อยู่ภายในบทประพันธ์นั้น และจะ

ทราบว่ามีความหมายลึกมากกว่าตัวอักษรที่ปรากฏในระดับต่างๆ อาจเป็นสัญลักษณ์ รูปที่ เกี่ยวข้องหรืออิง กับเรื่องอื่นๆ ที่คนอ่านจะรับรู้ได้จากความอ่อนไหวของการอ่าน

โดยธรรมชาติแล้วบทประพันธ์ และความหมายแฝง มิได้แยกออกจากกันเป็น 2 เรื่องให้ คำหนึ่งถึงวงกลม 2 วง ที่มีจุดศูนย์กลางร่วมกัน ซึ่งความหมายแฝงจะซ่อนอยู่ภายในบทประพันธ์ นั้น (Bernard F. Dick, 2002)

ศ.ดร. มัทนี รัตติน ให้ความหมายว่า “ความหมายแฝง (subtext) คือ การพูดอย่างหนึ่ง หรือกระทำการอย่างหนึ่ง แต่หมายความอีกอย่างหนึ่ง เป็นความหมายที่แฝงอยู่ระหว่างบรรทัด ตัวอย่างเช่น ที่ยกมาข้างต้น คำพูดของ ก มีความหมายแฝงซ่อนอยู่ว่า ก แสดงความเป็นวีไอพี มือเกิล มีชาติตระกูลดี สูงสุด ทั้งๆ ที่ปากบอกว่าจะไม่ชอบระบบนี้ แต่ที่จริงภูมิใจ หรือตัวอย่าง ต่อไปนี้

ก เป็นนักการเมืองพูดกับ ข ซึ่งเป็นผู้จัดการหนุ่มไฟแรงของบริษัทก่อสร้างแห่ง หนึ่ง กำลังจะยื่นซองเข้าประมูลราคาก่อสร้างตึกราชการแห่งหนึ่ง ซึ่ง ก เป็นกรรมการเปิดซอง ประมูล

ก : ผมเกลียดการคอร์รัปชั่น ดิตสินบนกรรมการเป็นที่สุด ผมต้องการให้การประมูล ราคาครั้งนี้โปร่งใส เพราะเป็นเงินจากภาษีของราษฎรทั้งนั้น การเมืองไทยต้อง ปฏิบัติกันอย่างจริงจังให้เหลือแต่้นักการเมืองมือสะอาด แต่ในขณะที่เดียวกัน เรา ต้อง “รู้จักตัวรอดด้วย เพื่อคนดีจะได้ยังคงอยู่บริหารประเทศ วัฒนธรรมของ ไทยแบบ “น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า” ยังใช้ได้ผลดี คุณเป็นคนหนุ่มไฟแรง มีความ จริ่งใจ ผมชอบมากนะ อยากได้คนอย่างนี้มาช่วยพัฒนาประเทศ ถ้าประมูลได้ คราวนี้คุณจะได้แสดงฝีมือเต็มที่ ผมยินดีสนับสนุน ถือว่าผมเป็น “ป่า” หรือเป็น “น้ำ” ก็แล้วกัน (หัวเราะ) ไปทานข้าวกันดีกว่า มื้อนี้ผมเลี้ยงเอง คุณรวย เมื่อไหร่ค่อยมาเลี้ยงผม

- (1) ให้หาความหมายแฝงในคำพูดของ ก
- (2) มีสิ่งใดขัดแย้งกันในคำพูดบ้าง
- (3) การกระทำของ ก (พา ข ไปเลี้ยง) มีความหมายแฝงอย่างไร
- (4) สุภาษิต “น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า” หมายความว่าเกี่ยวกับงานประมูลนี้อย่างไร ถือเป็นคอร์รัปชั่นหรือไม่
- (5) คำพูดของ ก ที่ว่า “ถือว่าผมเป็นป่าหรือเป็นน้ำก็แล้วกัน” มีความหมายแฝง ว่าเป็นอย่างไร
- (6) น้ำเสียงของ ก เป็นอย่างไร
- (7) ก ต้องการให้ ข ทำอะไร อย่างไร
- (8) ถ้าคุณเป็น ข จะทำอย่างไร และมีกิริยาตอบโต้อย่างไร

การสร้างให้คนดูเชื่อ

มีการกล่าวกันเสมอในศิลปะการแสดงว่า “acting is believing” คือการสร้าง ความเชื่อให้กับคนดู ในภาพยนตร์เรื่อง Raise the Red Lantern (1991) ของผู้กำกับ จางอี้โหมว มีบทสนทนาของ ภรรยาคนที่สามกล่าวว่า “ถ้าหากเราแสดงดีเราก็หลอกคนดู แต่ถ้าหากเราแสดงไม่ดีก็หมายความว่า เราหลอกตัวเอง”

ในการกำกับภาพยนตร์ผู้กำกับจึงต้องกำกับถ่ายทอด ความคิดสื่อสารผ่านตัวละครให้กับผู้ชม ซึ่งต้องสร้างความเชื่อหรือความจริงให้เกิดขึ้นกับผู้ชมซึ่ง รศ. สดใส พันธุมโกมล ได้กล่าวถึง “ความจริง” (Truth) กับ “ความเป็นจริง” (Reality) ในงานวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาของนักแสดงในการกำกับการแสดงละครสมัยใหม่แนวต่างๆ ในประเทศไทย ดังนี้

“ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำว่า “ความจริง” (Truth) กับ “ความเป็นจริง” (Reality) ซึ่งนำไปสู่ความเข้าใจผิดที่ว่าละครที่มี “ความจริง” (Truth) จะต้องเป็นละครที่นำเสนอ เรื่องราวเกี่ยวกับ “ความเป็นจริง” (Reality) ของชีวิตในแนวสัจนิยม (Realism) และธรรมชาตินิยม (Naturalism) เท่านั้นส่วนละครประเภทอื่นหรือแนวอื่นๆ เฉพาะอย่างยิ่งละครสมัยใหม่ที่เสนอในแนวที่เรียกโดยรวมว่า “แนวต่อต้านสัจนิยมและธรรมชาตินิยม (Anti-realism and Naturalism) นั้นไม่จำเป็นต้องมีหรือไม่ควรมี “ ความจริง” (Truth) ซึ่งความเข้าใจผิดดังกล่าวนำไปสู่การเสนอละครที่ “จงใจ” แสดงแนวต่างๆ โดยมุ่งเน้นที่รูปแบบ (Form) มากกว่าเนื้อหา (Content) เป็นผลให้การแสดงขาดความจริงใจ (Sincerity) และขาดศิลปะในแง่ของการละคร และ สรุปประเด็นสำคัญไว้ว่า

1. สิ่งสำคัญที่สุดที่จะทำให้ละครเป็นงานสร้างสรรค์ที่มีศิลปะก็คือ ความจริงและความจริงใจในการนำเสนอ หรือ การแสดงออกซึ่งความจริงอันนั้น

การสร้างสรรคงานศิลปะคือการทำให้ “ความจริง” ที่อยู่ในหัวใจของศิลปินให้ปรากฏต่อสาธารณชน จะเป็นในรูปลักษณะใด หรือมุมมองเช่นไร ย่อมขึ้นอยู่กับความคิด ความเชื่อ และการตัดสินใจเลือกเฟ้น ขอบเขต และแง่มุมของ “ความจริง” ดังกล่าวมาแสดงออกในรูปของ “ศิลปะ” ไม่ว่าจะเป็นจิตรกรรม ประติมากรรม ดนตรี หรือการละครก็ตาม

ความจริง หรือที่บางคนนิยมเรียกว่า “สัจธรรม” คือ ความมั่งงามที่ส่องสะท้อนออกมาจากงานศิลปะทุกชนิด มิใช่เฉพาะการแสดงเท่านั้น ผู้ที่เข้าใจและมีความรู้สึกไวต่อความมั่งงามของเสียงดนตรีจะสามารถบอกได้ว่า การแสดงดนตรีของผู้ใด “จริง” หรือ “ไม่จริง” อย่างไรก็ตาม ผู้ที่เล่นอย่าง “จริง” จะมีความจริงใจในการนำเสนอ เสียงเพลงของเขาให้สมาธิอย่างเต็มเปี่ยมกับการถ่ายทอดศิลปะของเขาออกมาสู่ผู้ฟังโดยไม่มีการห่วงกังวลว่าจะประสบความสำเร็จหรือไม่ จะไม่มีการสอดใส่ลีลาต่างๆ ลงไปด้วยความ “จงใจ” จะให้แก้ไขแปลกแหวกแนว หรือ เพียงให้

คนชมว่า “เล่นเก่ง” ความเลอเลิศในศิลปะทำให้ “ความจริง” จะมีความแตกต่างจาก “ของปลอม” ที่ทำเทียมขึ้นมาในสายตา สามารถแยกแยะได้ ซึ่งก่อนที่สามารถแยกแยะได้นั้น อาจจะต้องมีพื้นฐานของความเข้าใจ ในศิลปะนั้นๆ อยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วศิลปะที่แท้จริงที่มีสัจธรรม (Truth) อยู่ภายในจะสามารถสื่อสารต่อมนุษย์ทุกยุคทุกสมัยได้โดยไม่ยาก และการสื่อสารนั้นจะเป็นสิ่งที่ทำได้อย่างคงทนถาวรหากสิ่งที่อยู่ภายในศิลปะนั้นคือ “สัจธรรม” ที่แท้จริง

งานด้านประพันธ์ก็เช่นกัน สามารถนำมาเปรียบเทียบกับการแสดงได้เป็นอย่างดี งานเขียนบางชิ้น ผู้เขียนพ่วงถึงตนเอง คือเขียนอย่างบรรจง เลือกถ้อยคำหรือข้อความที่ตั้งใจจะให้ประทับใจผู้อ่าน เสนอแนวความคิดที่คาดว่าจะทำให้ผู้อ่านเห็นว่าเป็นคนดี เป็นคนลึกซึ้ง ฉลาด หรือเป็นปราชญ์ ฯลฯ มากกว่าที่จะมีความจริงใจ และเชื่อในสิ่งที่ตนเขียนเช่นนี้ก็คล้ายๆ กับนักแสดงที่แสดงแบบ “อวดอารมณ์” (Demonstration) คือรู้ว่าถึงตอนนี้ต้องการความเศร้าก็ตีหน้า ทำท่า สร้างอารมณ์ “เศร้า” พยายามร้องไห้ ฯลฯ เพื่อ “แสดง” (Perform) ความเศร้าอย่างล้นเหลือ ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะให้ประสบความสำเร็จทางการแสดงมากกว่าจะมีความจริงใจในบทบาทของตัวละคร นักแสดงบางคนขณะแสดงมีความคิดอยู่ตลอดเวลาว่า จะต้องแสดงให้ดียิ่งคิดมากก็ยิ่งเกิดความกังวลมาก จะทำอะไรก็เกร็งไปหมด เพราะ “ตั้งใจ” จนเกินไป มีแต่ความคิดคำนึงถึงความสำเร็จของตนเอง จนกระทั่งภาพและชีวิตจิตใจของตัวละคร ที่ตนกำลังแสดงนั้นมิได้ออกมาสู่สายตาของผู้ชมเลยแม้แต่น้อย การแสดงจึงขาด “ความจริง” (Truth) เพราะขาดชีวิตและจิตใจของตัวละคร เนื่องจากความเพียร พยายามที่จะแสดงความสามารถของนักแสดงกลับไปบดบัง “วิญญาณ” ของตัวละครเสียจนหมดสิ้น

ความจริง (Sincerity) ในงานศิลปะเคล็ดลับสู่ความเป็นอมตะที่มักถูกมองข้าม

ศิลปะ เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อเสนอความประทับใจ แง่คิดความเห็นหรือความรู้สึกส่วนตัวที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ให้ปรากฏต่อสาธารณะ

แน่นอนที่สุด ทุกคนย่อมต้องการให้งานศิลปะของตน ได้รับการยอมรับเป็นที่นิยมชมชอบของผู้ที่ได้พบเห็น แต่ความต้องการดังกล่าว หากมีมากจนกลายเป็นเหตุผลสำคัญที่สุด อยู่เบื้องหลังผลงาน หรือมากเสียจนบดบัง “ความต้องการที่จะแสดงออก” (Need to express) เพื่อให้ผู้อื่นได้ “ร่วมรู้เห็น” (Share) ความประทับใจ แง่คิด ความเห็นหรือความรู้สึกส่วนตัวของศิลปินที่มีต่อ “ความจริง” (Truth) บางประการเกี่ยวกับชีวิตและมนุษย์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้คิดสร้างสรรค์งานศิลปะชิ้นนั้น ... เมื่อนั้น... ความต้องการความสำเร็จดังกล่าว อาจทำให้งานที่สร้างขึ้นขาดความจริงใจในการแสดงออก ขาด “ความจริง” ของผู้สร้างสรรค์และเสียคุณค่าในเชิงศิลปะไปอย่างน่าเสียดาย

ดังนั้น สิ่งที่นักแสดงจะต้องจดจำไว้เสมอก็คือ

1. อย่าพยายามสร้างความประทับใจ (Don't try to impress)
2. อย่า “แสดง” (Perform) แต่จง “แสดงออก” (Express)

การกำกับภาพ

การกำกับภาพเป็นสิ่งหนึ่งของการจัดวางองค์ประกอบในกรอบภาพของภาพยนตร์ ซึ่งมีพื้นฐานสำหรับการจัดวางองค์ประกอบของภาพในงานศิลปะทั่วไป ที่ประกอบด้วย เช่น เอกภาพ (Unity) , ความสมดุล (Balance) , ความกลมกลืน (Harmony) , ความสัมพันธ์ (Coherence) และความหลากหลาย (Variety) เป็นต้น

ลักษณะขององค์ประกอบที่ดี

“องค์ประกอบที่ดี ควรมีลักษณะดังนี้ คือ

1. เป็นธรรมชาติ การจัดวางตัวละครไม่ควรทำตามลักษณะและพฤติกรรมธรรมชาติของมนุษย์ในชีวิตจริง ซึ่งขึ้นกับแรงจูงใจหรือแรงผลักดัน (motivation) ตัวอย่างเช่น องค์ประกอบของคนในสวนสาธารณะ จะต่างจากองค์ประกอบของคนในห้องรับแขก คนที่นิสัยไม่ถูกกัน จะจัดวางตัวเองอยู่ในตำแหน่งต่างจากคนที่ชอบพอกัน คนแก่จะอยู่ในตำแหน่งร่างกาย (body position) ต่างจากคนหนุ่มสาวหรือเด็กคนที่มีบุคลิกเกร็ง จะอยู่ในอิริยาบถต่างจากพวกที่ทำตัวสบายๆ เปิดเผยร้าย ผู้กำกับการแสดงจะต้องคำนึงถึงความเป็นจริงตามธรรมชาติเป็นอันดับแรก

2. มีความหมาย แสดงสถานการณ์หรือเหตุการณ์ เรื่องราวบางอย่าง เรียกว่า picturization ตัวอย่างเช่น ภาพอาจารย์นั่งบนแท่น มีสานุศิษย์นั่งล้อมรอบมองดูอาจารย์ หรือ กษัตริย์ยื่นประกาศแก่ราษฎร หรือประชาชนยื่นประท้วงรัฐบาล หรือสมาชิกในครอบครัวหนึ่งและยืนชุมนุมในงานศพ มีทนายโผล่เข้ามาที่ประตูเพื่ออ่านพินัยกรรม ทุกคนหันไปจับตาดูทนายคนนั้น โดยไม่ต้องมีบทพูด ผู้ชมก็สามารถจะเดาเหตุการณ์หรือเรื่องราวในละคอนตอนนั้นได้จากองค์ประกอบเหล่านี้

3. แสดงความรู้สึกและอารมณ์ (สัมพันธ์กับข้อ 2 และการสร้างภาพ) คือ การจัดวางตัวละคร และท่าทางที่แสดงออกของตัวละครแต่ละตัว จะบ่งบอกถึงความรู้สึกและอารมณ์ในฉาก ทั้งนี้ ผู้กำกับการแสดงจะต้องบอกให้นักแสดงรู้ถึงอารมณ์และความรู้สึกในหน่วยนั้นให้ชัดเจน ตัวอย่างเช่น ในข้อ 2 ให้สานุศิษย์เกรงกลัวอาจารย์ และนั่งตัวหด หรือให้รู้สึกรักใคร่บูชาอาจารย์เป็นเทพเจ้ามองดูด้วยความศรัทธาอย่างเต็มล้น หรือให้กษัตริย์ที่ยื่นประกาศแก่ราษฎรนั้นขึ้นครองอย่างไม่เป็นธรรม มีท่าทางข่มขู่แสดงอำนาจที่ไม่ชอบธรรม หรือให้ประชาชนที่มาประท้วงรัฐบาลส่วนหนึ่งมีความเดือดร้อนจริงแต่อีกส่วนหนึ่งได้รับสินจ้างรางวัลมาประท้วง การแสดงออกและการรวมกลุ่มจะต่างกัน หรือในฉากงานศพ ให้สมาชิกส่วนใหญ่ไม่รักผู้ตาย แต่อยากมาฝังพินัยกรรม เพราะความโลภ ต้องการจะได้มรดก

4. แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร (สัมพันธ์กับข้อ 2 และการสร้างภาพ) ในองค์ประกอบของคนหมู่มาก จะมีบางคนที่เด่นชัดสนใจ มีความสำคัญและบทบาทมากกว่าผู้อื่น เช่น ตัวอาจารย์ที่นั่งแท่น กษัตริย์ หัวหน้าพวกประท้วง ทนายที่เข้ามาอ่านพินัยกรรม ตัว

ละคอนอื่นที่อยู่เ็นองค์ประกอบจะเข้ากลุ่มกันตามลักษณะความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน หรืออาจอยู่แยกกัน ดังที่กล่าวมาแล้ว” (มัทนี รัตนิน , 2546)

การออกแบบสร้าง (Production Design)

ผู้ที่รับผิดชอบในการออกแบบสร้างในภาพยนตร์คือ Production Design ได้แก่ งานด้านการออกแบบฉาก งานตกแต่งฉาก การจัดหาอุปกรณ์ประกอบฉาก งานออกแบบเสื้อผ้า งานแต่งหน้าออกแบบทรงผม ตลอดจนการเขียนบทภาพหรือ Storyboard

การออกแบบนั้นต้องสอดคล้องกับเรื่องราวหรือแนวของภาพยนตร์ ความคิดหลัก บรรยากาศในภาพยนตร์ ตลอดจนสีสัน ให้กลมกลืน ซึ่งผู้ออกแบบสร้างต้องทำงานประสานอย่างใกล้ชิดกับผู้กำกับภาพยนตร์

ศ.ดร. มัทนี รัตนิน ได้กล่าวถึงการออกแบบสร้างต่างๆ ไว้ดังนี้

“หน้าที่และบทบาทของฉากและเครื่องประกอบฉาก ได้แก่

(1) แสดงภาพสถานที่ ยุคสมัย ภูมิประเทศ ฤดูกาล เวลา บรรยากาศของเรื่องและของแต่ละฉาก

(2) แสดงสภาพสังคม เศรษฐกิจ ฐานะ ความเป็นอยู่ของตัวละคร เช่น ปราสาทราชวัง บ้านชนชั้นกลาง สลัมคนจน กระท่อมชาวนา เป็นต้น

(3) กำหนดขอบเขต พื้นที่ สำหรับการแสดงบนเวที ทั้งในอาคารและบริเวณนอกอาคาร ระดับความสูง ต่ำของสถานที่ และความลึกตื้น ซึ่งผู้กำกับการแสดงได้กำหนดตำแหน่ง และทิศทางเคลื่อนไหวของตัวละคร (blocking)

(4) แสดงแนวการนำเสนอ (style) ออกมาเป็นภาพ 3 มิติ ทำให้แนวการแสดงชัดเจนขึ้น เช่น ฉากแนวเหมือนจริง ฉากแนวคอนสตรัคติวิสม์ (constructivism) ซึ่งมีส่วนของสถาปัตยกรรม บางส่วนที่ขยายใหญ่เพียงชั้นเดียว นอกนั้นเป็นพื้นต่างระดับ (platforms) ฉากแนวเหนือจริง มีหมอกและแสงสะท้อน ของน้ำท่วมที่ ฉากแนวามธรรมชาติสำหรับละคอนแนวแอ็บสแบริต เป็นต้น

(5) บ่งบอกอารมณ์และสีสัน แสดงว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแนวโศกสลดหรือเป็นแนวสุขแจ่มใส รื่นเริง หรือแนวลึกลับ น่ากลัว

(6) แสดงแนวความคิดหลักของเรื่อง

เครื่องแต่งกายและแต่งหน้า

การออกแบบเครื่องแต่งกายและแต่งหน้า มีผู้รับผิดชอบเฉพาะทำหน้าที่ในการค้นคว้า และออกแบบเสื้อผ้าและรายละเอียดอื่นๆ เช่น รองเท้า หมวก เครื่องประดับ สำหรับนักแสดงชาย หญิง และตัวประกอบ โดยทำงานประสานกับ ผู้ออกแบบสร้าง หรือ Production Designer เพื่อให้เกิดความกลมกลืนกันของเนื้อหาเรื่องราว โทนสี ของภาพยนตร์

หน้าที่และบทบาทของเครื่องแต่งกายและแต่งหน้าคือ สามารถบอกยุคสมัย ของเรื่องราว ในภาพยนตร์ แสดงฐานะของตัวละครคน ทั้งชนชั้นสังคม และฐานะการเงิน แสดงบุคลิกภาพ นิสัยใจ คอ ตลอดจนการเน้น ตัวละครให้ดูเด่นจากตัวละครหรือองค์ประกอบอื่นๆ เป็นต้น”

(มัทนี รัตนิน,2546)

ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์

ศ.ดร. มัทนี รัตนิน ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับดนตรี หรือเพลงประกอบในละครดังนี้คือ

“ดนตรีเป็นศิลปะการแสดงอีกสาขาหนึ่ง ซึ่งแยกต่างหากจากละคร แต่มีบทบาทสำคัญ มากในการจัดแสดง เป็นสิ่งที่ประกอบให้ละครสมบูรณ์แบบขึ้น ช่วยเสริมอารมณ์ และปูพื้นฐาน ของบรรยากาศเชื่อมโยงฉากต่อฉากให้สมานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หรือแตกต่างกัน โดยไม่ ต้องหยุดชะงัก

ดนตรีที่เกี่ยวข้องกับการแสดงละคร แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. ดนตรีประกอบละคร (incidental music)

ดนตรีประกอบ คือ ดนตรีที่ใช้ประกอบละครในช่วงต่างๆ เช่น ดนตรีโหมโรง (overture) ดนตรีเปิดฉาก เพื่อสร้างบรรยากาศ (mood) ดนตรีคั่นฉากและเสริมการแสดงให้เกิดอารมณ์มากขึ้น เช่น ในฉากรักหรือฉากตื่นเต้นดุเดือด การต่อสู้ หรือฉากการฉ้อโกง ทำให้เกิดความลึกลับ สิ้นสเทือนอารมณ์ เช่น ตอนที่ผู้ร้ายย่างเข้ามาจะฆ่านางเอก หรือดนตรีประกอบแนวความคิดหลัก ของเรื่องเรียกว่า “theme music” หรือ “theme song” ซึ่งอาจมีการร้องเนื้อเพลงประกอบ โดยไม่ใช่ ตัวละครร้องเอง

2. ดนตรีหลักในละคร (dramatic music)

ดนตรีหลักในละคร คือ ดนตรีที่เป็นส่วนสำคัญของละคร เช่น ในโอเปร่าและละคร เพลง (musical play) ดนตรีและเพลงเป็นตัวเดินเรื่องและแทนบทสนทนา ตัวละครจะเป็นผู้ร้อง และมีคอรัสประสานเสียงประกอบบ้าง หรือร้องเดี่ยวและร้องคู่บ้าง เนื้อร้องจะแสดงความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์ของตัวละคร เช่น นางเอกเอลิซา (Eliza) ในเรื่อง My Fair Lady ร้องเพลง “Wouldn't it be lovely” ผันถึงสิ่งต่างๆ ที่เธออยากได้ในชีวิต มีเงิน ร่ำรวย มีเสื้อผ้าสวยๆ หรือเพลง “I got accustomed to your face” ที่ศาสตราจารย์ฮิกกินส์ (Professor Higgins) ร้องตอนจับคิดถึงหน้า ของเอลิซาเมื่อเธอจากเขาไป แสดงความรักห้วงใญ่ถึงหน้าเธอ เพลง “The rain in Spain” เป็นการสรุปย่อของกระบวนการสอนภาษาทั้งหมดที่ศาสตราจารย์ฮิกกินส์สอนเอลิซาจากที่พูดผิดจน ประสบความสำเร็จพูดได้เหมือนผู้ดีอังกฤษ เป็นต้น

ผู้กำกับการแสดงที่ประสงค์จะใช้ดนตรีประกอบละคร จึงต้องศึกษาเกี่ยวกับดนตรีและ บทบาทของดนตรี เพื่อจะใช้ดนตรีประกอบได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม ไม่มากเกินไป จน เกิดความเบื่อหน่ายและไร้ผล ผู้ประพันธ์ดนตรีและเนื้อร้องจะต้องทำงานใกล้ชิดกับผู้ประพันธ์บท

และผู้กำกับการแสดง เพื่อให้รู้จุดมุ่งหมายและอารมณ์ของละครแต่ละฉาก ผู้ประพันธ์ดนตรีควรจะต้องอ่านบทละครทั้งเรื่องอย่างละเอียด และศึกษาแนวความคิดหลักของเรื่องและแนวความคิดรอง ตลอดจนแนวความคิดทั้งหมด ผู้กำกับการแสดงจะต้องระบุแนวการนำเสนอ (style) ของตน และลักษณะดนตรีที่ตนต้องการ หากเป็นละครตามยุคสมัย (period plays) ผู้กำกับการแสดงจะต้องศึกษาดนตรีของสมัยนั้น และของชนชาตินั้นที่ถูกต้อง และรู้ว่าดนตรีแบบใดใช้ในโอกาสใด” (มัทนี รัตนิน, 2546)

การจัดแสงในภาพยนตร์

การออกแบบในการจัดแสงสำหรับการถ่ายทำภาพยนตร์ แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

1. Realist Lighting

คือ การจัดแสงให้เหมือนกับที่มาของแหล่งแสงจริงๆ ในฉากหรือ สถานที่ถ่ายทำในฉากนั้นๆ เพื่อเพิ่มความเหมือนจริงที่คนดูมักจะพบเห็นในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติ ซึ่งในภาพยนตร์ชีวิตทั่วไป มักจัดแสงแบบตามความเป็นจริง ส่วนปัญหาของการจัดแสงประเภทนี้คือการกำหนดแหล่งที่มาของแสงในฉากนั้นและแสงที่สว่างที่สุดจะวางไปตามทิศทาง และความเข้มของแสงหลักหรือไฟหลักทิศทางของการจัดแสง ในแต่ละช็อตต้องมีความต่อเนื่องกันในฉากเดียวกัน เช่นไฟหลักมาจากหน้าต่าง ทิศทางของแสงต้องรักษาไว้เป็นตำแหน่งหลักเดียวกันคือที่หน้าต่างของฉากนั้น หรือถ้ามาจากแสงเทียนก็ต้องยึดเป็นหลักรักษาไว้ การจัดแสงประเภทนี้เป็นการจัดแสงโดยใช้ไฟประดิษฐ์ (artificial lights) ต้องจัดแสงให้ สัมพันธ์กับฉากในธรรมชาติมีการลดเงาที่เกิดซ้อนกัน ถ้าหากไม่สามารถลด หรือกำจัดเงาที่เกิดขึ้นเหล่านี้ได้ ก็จะขาดความน่าสนใจไปทันที นอกจากนี้ ความสม่ำเสมอของความเข้ม และทิศทางของการจัดแสงก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ แหล่งแสงนั้นมีความเป็นจริงมากขึ้น

ภาพยนตร์บางเรื่องเป็นแนวเหมือนจริงทั้งเรื่อง ซึ่งบางครั้งอาจใส่สไตล์ที่ทันสมัยก็อาจจะช่วยกระตุ้นให้ดูน่าสนใจมากขึ้นโดยผู้กำกับแสงบางคนอาจใช้ทิศทางของแสงช่วยเน้น ตัวละครหรือฉากให้ดูเด่นชัดขึ้น เน้นรายละเอียด และเพิ่มความลึกของการแสดง และแอ็คชั่นในภาพยนตร์ บางครั้ง การจัดแสงที่โดดเด่นมากเกินไป มักไม่ค่อยได้ผลทางด้านอารมณ์ ให้คนดูสนใจได้ หรือการจัดแสงที่มีความเหมือนจริงมากๆ ก็อาจสร้างความน่าเบื่อไร้อารมณ์ได้เช่นเดียวกัน

2. Modernist Lighting

การจัดแสง Modernist ไม่อิงกับชีวิตจริง ผู้กำกับแสงมีอิสระเสรีในการออกแบบแสงหรือวางตำแหน่งแสงได้มากกว่า ซึ่งอาจเป็นแนวมธรรมหรือ ขึ้นอยู่กับอารมณ์ส่วนตัว เหมือนการเขียนภาพระบายสีด้วย แสง เพื่อเน้นให้เกิดความรู้สึกทางอารมณ์ของพื้นที่หรือฉากนั้น การจัดแสงประเภทนี้ มีให้ออกแบบผ่านรูปแบบทางธรรมชาติและสนใจแหล่งที่มาของแสงมากนัก

การจัดแสง Modernist ช่วยกระตุ้นอารมณ์ และสร้างภาพให้เกิดความตึงเครียดมาก ตัวอย่างเช่น การจัดแสงสำหรับรายการ ดนตรีว่าไรดี อาจจัดแสงบนเวที เป็นแผง เพื่อสร้างรูปแบบที่เป็นนามธรรม ด้านอารมณ์หรือบรรยากาศสามารถสัมพันธ์กับ อารมณ์ที่แสดงออกของเพลง หรือการเต้น บนเวที หรือแม้ในภาพยนตร์แนวชีวิต ในฉากฝันอาจใช้สไตล์การจัดแสงเข้มที่สะท้อนให้เห็นอารมณ์ที่อยู่ภายในของตัวละคร ซึ่งมักเป็นรูปแบบของนามธรรมและเป็นฉากที่ไม่สมจริง แต่ผลที่ได้จากการจัดแสงประเภทนี้คือ เพื่อแสดงความรู้สึก อารมณ์ และภาวะจิตใจของตัวละครการจัดแสงที่เกินเลยหรือไม่ เหมาะสม ทำให้คนดูหลงทางไม่เข้าใจเนื้อหาของเรื่องได้ นอกจากนี้ยังเป็นการทำลายภาพของความเป็นจริงทางการแสดงได้เหมือนกัน

3. Postmodernist Lighting

การจัดแสงแบบ Postmodernist เป็นสไตล์การจัดแสงที่นำมาจากการจัดแสงประเภทต่าง ๆ มาผสมผสานกัน เช่น การจัดแสงสไตล์แรง ๆ ของสตูดิโอฮอลลีวูด ที่เคยใช้ในการบันทึกการสัมภาษณ์ Errol Morris ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง Thin Blue Line (1987) เป็นแนวการจัดแสงประเภทหนึ่งสารคดี การจัดแสงประเภทนี้มักต้องการให้เกิดอารมณ์ในระดับต่าง ๆ จากยุค Modernist หรือ การจัดแสงแบบแนวตามความเป็นจริง การจัดแสงแบบ Postmodernist นี้ในเบื้องต้นอาจจะเห็นว่าไม่ค่อยสมเหตุสมผลแต่จากการที่ได้ผสมผสานแบบแนวเหมือนจริงที่ชัดเจนกับแบบนามธรรมร่วมสมัย ก็สามารถปลุกอารมณ์คนดูให้สนใจได้ เช่นใน Music Video และดนตรีร็อก มักใช้ เอฟเฟค และสไตล์ของการจัดแสงประเภทนี้ ถล่มใส่คนดูโดยไม่ต้องไปคำนึงถึงความสมจริง ในความคิดความรู้สึก หรือแอ็คชั่นภายในจิตใจของตัวละครในภาพยนตร์หรือวิดีโอเลย การจัดแสงประเภทนี้ มีความซับซ้อน เปลี่ยนชีวิต ศิลปะ และวัฒนธรรมร่วมสมัยของคนได้ เช่น การจัดแสงในภาพยนตร์เรื่อง Batman Forever (1995) ที่ต้องพึ่งเอฟเฟคของแสงจาก คอมพิวเตอร์ เหมือนกับการใช้แสงในการแสดงดนตรีร็อก เพื่อสร้างความรู้สึกของละครสัตว์ แต่ไม่สามารถบ่งบอกได้ โดยการควบคุมการใช้สัญลักษณ์ของจินตตลกจากภายนอกของ Gotham City ซึ่งภาพยนตร์ได้ผสมผสานเอาเรื่องของวัฒนธรรม เวลา และสถานที่ ผ่านการจัดแสง โดยวิธีเฉพาะของ Postmodernist (Gorham Kindem and Robert Musburger, 2001)

เทคนิคการสร้างภาพพิเศษ

เทคนิคการสร้างภาพพิเศษในภาพยนตร์สามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภทหลักๆ คือ ภาพพิเศษจากกล้อง ภาพพิเศษจากดิจิทัลและการพิมพ์ฟิล์ม การสร้างหุ่นจำลอง และการสร้างภาพพิเศษในฉากถ่ายทำ

ภาพพิเศษจากกล้อง (Camera Effects) เช่น เทคนิคการถ่ายภาพเร็ว ภาพช้า (fast and slow motion) และเทคนิคการถ่ายทีละเฟรม (single-frame) หรือ อนิเมชั่น ภาพยนตร์ถ่ายภาพด้วยอัตราความเร็วที่เกิน 24 เฟรมต่อวินาที เช่น 32 , 48 และ 64 เฟรมต่อวินาที ทำ

ให้เกิดภาพช้าเมื่อฉายด้วยความเร็วมาตรฐาน ที่ 24 เฟรมต่อวินาทีและถ้าถ่ายด้วยอัตราความเร็วที่น้อยกว่า 24 เฟรมต่อวินาที เช่น 18 , 12 เฟรมต่อวินาที ทำให้เกิดภาพเร็ว เนื่องจากการเปลี่ยนความเร็วของภาพในกล้องถ่ายภาพยนตร์บางตัวสามารถทำภาพจางเข้า จางออก (fade in / out) การซ้อนภาพ (Superimposition) การถ่ายภาพยนตร์ย้อนกลับแอ็คชั่น (reverse motion) ในกล้องวิดีโอ สามารถติดตั้งตัวควบคุมการสร้างภาพพิเศษ ที่คล้ายคลึงกับกล้องถ่ายภาพยนตร์ เช่น การจางภาพและการถ่ายภาพช้าได้ เช่นเดียวกัน

การสร้างภาพพิเศษจาก การพิมพ์ฟิล์ม (Optical film effects)

การสร้างภาพพิเศษครอบคลุมถึงขั้นตอนการพิมพ์ เทคนิคการซ้อนฟิล์มกันและการถ่ายภาพซ้อน ภาพจากฟิล์มที่ฉาย หรือ การซ้อนภาพจากภาพสะท้อนในกระจกหรือ ซ้อนจากเทคนิคการถ่ายทีละเฟรม (single-frames) ซึ่งหลักพื้นฐานของการพิมพ์ฟิล์ม ประกอบด้วย กล้องและเครื่องฉายภาพยนตร์ โดยที่อุปกรณ์ทั้งสอง หันหน้าเข้าหากันให้เลนส์ของกล้องถ่ายภาพยนตร์ปรับระยะคมชัดที่ภาพจากเครื่องฉาย ในขั้นตอนการพิมพ์ฟิล์มมักใช้การเร่งความเร็วการถ่ายในซีควেনส์ภาพช้าโดยการบันทึกทุกเฟรมจากฟิล์มต้นฉบับ ส่วนการถ่ายภาพซ้อนภาพจากฟิล์มที่ฉายเป็นการรวมการพิมพ์ฟิล์มกับภาพอนิเมชัน โดยการใช้เครื่องฉายภาพยนตร์กับแท่นถ่ายภาพยนตร์อนิเมชันให้ภาพจาก live action ฉายด้านล่างของแท่นเขียนแผ่นเซลเพื่อให้สีของชื่อตัวหนังสือหรือตัวการ์ตูนไปรวมกันกับ live action

ภาพพิเศษจากดิจิตอลสามารถแบ่งได้เป็น 5 ประเภท คือ transition คือการเชื่อมต่อที่เปลี่ยนจากข้อใดหนึ่ง แล้วแทนที่ด้วยข้อใดอื่น Fade หมายถึงการเปลี่ยนข้อใดและ Superimpositions , keys และ mattes คือการรวมข้อใดเข้าด้วยกันมากกว่าหนึ่งข้อใดที่ปรากฏพร้อมกันภายในเฟรมเดียวกัน ภาพซ้อนที่มีหลายชั้นสามารถรวมกันกลายเป็นภาพเดียวประกอบกัน ส่วน Morphing เป็นเทคนิคภาพพิเศษ สำหรับเปลี่ยนรูปร่าง รูปทรงและหน้าตาโดยผ่าน ทางดิจิตอล เป็นโลกของจินตนาการที่สร้างสรรค์ อาจใช้หุ่นจำลองสำหรับฉากหนังประวัติศาสตร์ หรือภาพยนตร์ในอนาคตที่ไม่มีอยู่จริงหรือยังไม่เคยปรากฏที่ใดมาก่อน

โดยปกติการถ่ายแอ็คชั่นเข้ากับหุ่นจำลอง กล้องภาพยนตร์จะบันทึก แอ็คชั่นเป็นภาพช้าเพื่อปรับความแตกต่างความสัมพันธ์ของอัตราส่วนเวลา ระหว่างเท่าตัวจริงกับสภาพแวดล้อมของหุ่นจำลอง การเคลื่อนไหวต้องถูกลงตามสัดส่วนกับอัตราส่วนของหุ่นจำลองที่ถูกย่อส่วนลงสำหรับแบบหรือหุ่นจำลองเมื่อ นำมารวมกับอนิเมชันที่ถ่ายทีละเฟรม เช่นเดียวกับ matting การซ้อนภาพเข้าด้วยกันด้วยวิธีกันภาพเป็นสีด่างบนเฟรมในฟิล์มที่ต้องการซ้อนภาพเข้าไป และ Keying effects คือ การแทนข้อใดหนึ่งด้วยข้อใดอื่น ๆ โดยการใช้เทคนิค Chroma key ที่สามารถใส่วัตถุอื่น ๆ เช่น ยานอวกาศ กำลังบินหรือเพื่อสร้างภาพในอีกหนึ่งศตวรรษข้างหน้า โดยการนำเอาหุ่นจำลองตึกอาคารที่ออกแบบใหม่ยุคอนาคตไปซ้อนกับสถานที่ที่มีอยู่จริง

ส่วนการสร้างภาพพิเศษในฉากถ่ายทำ เช่น เทคนิค ลมพายุ หมอก ค้อน ฝน หิมะ ไฟระเบิด และการยิงกระสุนปืน เทคนิคการสร้างภาพประเภทนี้ต้องใช้มืออาชีพที่ได้รับการฝึกฝนมา เพราะสามารถเป็นอันตรายต่อผู้แสดงและทีมงานได้ เป็นเทคนิคที่คล้ายกับเทคนิคอื่นๆ ที่เพิ่มอารมณ์ความรู้สึก และสร้างความสนใจและตื่นเต้นให้กับผู้ชมภาพยนตร์ได้ (Gorham Kindem and Robert Musburger, 2001)

ระบบเสียง

“ระบบเสียงในภาพยนตร์มีความสำคัญที่ช่วยสร้างสรรค์ความบันเทิงให้คนดูได้เต็มอิ่มมากขึ้นโดยทั่วไประบบเสียงในภาพยนตร์ที่ใช้มีชื่อเรียกต่างกันแต่ก็ให้ผลทางด้านมิติของเสียงคล้ายคลึงกัน ได้แก่

ระบบเสียง THX ส่วนใหญ่ใช้ติดตั้งกับโรงภาพยนตร์ที่ได้รับรองมาตรฐานจาก บริษัท Lucasfilm ที่เริ่มค้นคว้าเทคโนโลยีทางด้านเสียงในปี 1980 ให้มีคุณภาพเสียงที่ดีเยี่ยมซึ่งผู้ชมจะพบว่า

- ได้ยินเสียงสนทนาของตัวละครในภาพยนตร์ชัดเจนดีทำให้เข้าใจบทสนทนาได้มากขึ้น
- ตำแหน่งของเสียงที่ถูกสร้างขึ้น จากระบบสเตอริโอ จะมีตำแหน่งแน่นอนถูกต้องขึ้น เช่น เสียงพระเอกที่ยืนอยู่ด้านซ้ายของจอภาพ พุดกับนางเอกที่ยืนอยู่ด้านขวา เมื่อพระเอกเปลือยตัวแล้วหันใส่พื้นแตกกระจาย (กลางค่อนซ้าย) นางเอกตกใจทำขวดแชมเปญตกใส่พื้นด้วย (กลางค่อนขวา) ตำแหน่งเสียงทั้งสี่ที่เกิดขึ้น จะถูกแยกออกจากตำแหน่งชัดเจนกว่า นอกจากนี้หากตำแหน่งของเสียงอยู่กลางภาพ เช่น สุนัขเห่าอยู่กลางจอ ผู้ชมที่นั่งอยู่ตรงกึ่งกลางกับผู้ชมที่นั่งค่อนข้างมาทางซ้าย หรือขวา ก็จะรู้สึกได้ว่าเสียงมาจากตำแหน่งกลางภาพจริง มิใช่ว่าผู้ชมที่นั่งค่อนมาทางซ้ายหรือขวาจะรู้สึกว่าสุนัขอยู่ใกล้มาทางตำแหน่งที่ตนนั่งมากกว่า

ทั้งหมดเป็นผลมาจากการวางตำแหน่งลำโพงเสริมส่วนกลาง กล่าวอย่างง่ายก็คือเสียงที่ผู้ชมได้รับทุกที่นั่งในโรงภาพยนตร์ จะมีความสม่ำเสมอเป็นธรรมชาติและสมดุลกว่าระบบธรรมดา

- อุปกรณ์รวมของทั้งระบบสามารถอ่านและผลิตคลื่นความถี่ ของเสียงกว้างกว่าธรรมดาทั้งในด้านท่อม และแหลมทำให้เสียงไม่ผิดเพี้ยนโดยเฉพาะด้านเสียงท่อมที่มีความถี่ต่ำมากๆ ตัวอย่างเช่น เสียงไดโนเสาร์กระแทกแผ่นดิน จะดังกระหึ่มชัดเจนนับตั้งแต่เสียงกำแพงพังทลาย เสียงอวกาศ แหวกตัวอย่างรวดเร็ว หรือเศษแก้วแตกกระจายก็ตาม

- การคำนึงถึงการออกแบบด้านลักษณะแวดล้อม เช่น ตัวห้อง วัสดุกำแพง เพดาน ประกอบกับชนิดและตำแหน่งของลำโพงจะไม่ยอมให้เกิดเสียงก้องแบบตึกแถวสร้างใหม่เป็นอันขาด มิฉะนั้น หากตัวละครกระซิบกันก็จะฟังไม่รู้เรื่อง หรือ ฉากเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในถ้ำก็เกิดการสะท้อนทั้งในจอและนอกจอจนเสียงวุ่นวายไปหมด และที่สำคัญก็คือ เสียงรบกวนจากภายนอก เช่น ภารโรงทะเลาะกับคนขายตัว หรือ มอเตอร์ไซด์รวมทั้งเสียงจากโรงภาพยนตร์เล็กที่อยู่ติดกันจะต้องถูกป้องกันให้หลบรอดเข้ามาในระดับใกล้เคียงศูนย์มากที่สุด

THX ต่างกับ Dolby คือ

- ระบบ THX ถูกสร้างขึ้นเพื่อเสริมกับเทคโนโลยีของ Dolby Laboratory กรรมวิธีของระบบ Dolby ในโรงภาพยนตร์เน้นที่การลดทอนเสียงรบกวนด้วยการถอดรหัสจากร่องเสียงที่ถูกบันทึกมาด้วยระบบ Dolby หลังจากทีร่องเสียงถูกถอดรหัสออกมาแล้ว ก็จะถูกส่งผ่านมายังระบบ THX ซึ่งจะนำไปป้อนยังอุปกรณ์ ตามจุดต่างๆ ในการถ่ายทอดเสียงออกสู่ภายนอก ผลลัพธ์ที่ได้จะทำให้เกิดคุณภาพเสียงที่ชัดเจนมีประสิทธิภาพ ถูกต้องตามที่ผู้สร้างทำการภาพยนตร์ได้ทำไว้แต่แรกในห้องบันทึกกล่าวง่ายๆ คือคนบันทึกเสียงได้ยินอย่างไร คนดูก็ได้ยินอย่างเดียวกัน (สมเกียรติ เจริญสุริยฉัตร , พ.ศ. ไม่ระบุ)

4. แนวความคิดเกี่ยวกับโรงภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร

โรงภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครเดิมเป็นโรงหนังประเภท stand alone และต่อมาได้เริ่มปิดตัวเองลง โรงภาพยนตร์ ประเภท Mini-theatre และ Multiplex เข้ามาแทนที่ ตลอดระยะเวลา 10 ปี ที่ผ่านมาโรงภาพยนตร์ประเภท Multiplex ตามศูนย์การค้าใหญ่ๆ ได้เพิ่มมากขึ้น

โรงภาพยนตร์ต่างๆ เหล่านี้ เกิดขึ้นจากเครื่องต่างๆ 8 เครื่อง รวมทั้งสิ้น 214 โรงภาพยนตร์ (ไม่รวมนนทบุรี ปทุมธานีและสมุทรปราการ) ครอบคลุมพื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานครตามศูนย์การค้าและย่านชุมชนต่างๆ 18 ย่านชุมชน (สัรวจเมื่อ 2545) คือ

	ย่านชุมชน	จำนวนโรง
1. เครื่อง Apex		
1.1 สยามสแควร์มัลติเพลกซ์	สยามสแควร์	5
2. เครื่อง United Artist		
2.1 The Emporium	สุขุมวิท	5

3. เครื่อง E.G.V.		
3.1 Grand E.G.V.	สยามดิสคัฟเวอร์	7
3.2 E.G.V. รังสิต	รังสิต	14
3.3 E.G.V. ซีคอน	ศรีนครินทร์	14
3.4 E.G.V. บางแค	บางแค	10
3.5 E.G.V. ปิ่นเกล้า	ปิ่นเกล้า	10
3.6 E.G.V. ลาดพร้าว	ลาดพร้าว	7
3.7 E.G.V. แฟชั่นไอส์แลนด์	รามอินทรา	7
4. เครื่อง Major Cineplex		
4.1 Major Cineplex ปิ่นเกล้า	ปิ่นเกล้า	8
4.2 Major Cineplex สุขุมวิท	เอกมัยสุขุมวิท	8
4.3 Major Cineplex รัชโยธิน	พหลโยธิน	14
4.4 Major Cineplex รามคำแหง	รามคำแหง	7
4.5 Major Cineplex พระราม 3	พระราม 3	9
4.6 Major Cineplex บางนา	บางนา	10
4.7 Major Cineplex รังสิต	รังสิต	16
4.8 Major Cineplex เวิลด์เทรด	ราชดำริ	6
5. เครื่อง U.M.G.		
5.1 U.M.G. RCA	พระราม 9	5
5.2 U.M.G. เซ็นทรัลรามอินทรา	รามอินทรา	3
6. เครื่อง NK THX		
6.1 NK THX	ท่าพระ	4
7. เครื่อง SF Multiplex		
7.1 Cinema City อนุญครอง	สยามสแควร์	6
7.2 SFX Cinema Central	ลาดพร้าว	9
7.3 Cinema City The Mall	บางแค	8
7.4 Cinema City The Mall	บางกะปิ	9
7.5 Cinema City The Mall	งามวงศ์วาน	6
8. เครื่อง Major Hollywood		
8.1 Major Hollywood สุขสวัสดิ์	ราษฎร์บูรณะ	7

5. แนวความคิดเกี่ยวกับคุณค่าของภาพยนตร์

รศ. ดร.สมควร กวียะ ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของภาพยนตร์ไว้ว่า ภาพยนตร์ที่ดีควรประกอบไปด้วย

1. มีคุณค่าต่อชีวิตคือ ให้ความรู้เสริมสร้าง สติปัญญาพัฒนาอารมณ์ศีลธรรมและชักนำพฤติกรรมของมนุษย์ไปในทางที่ดี มิฉะนั้นจะขาดคุณค่าต่อชีวิต
2. มีคุณค่าทางสังคม มีคุณค่าต่อครอบครัว สร้างสรรค์ชีวิตที่ดั่งงามต่อครอบครัวสามารถกล่อมเกลาคความโหดร้ายให้เป็นความเมตตาได้ สามารถเปลี่ยนความรุนแรงให้เป็นความอ่อนโยน เปลี่ยนจากความเกลียดให้เป็นความรัก เปลี่ยนจากสงครามให้เกิดสันติภาพขึ้นได้
3. มีคุณค่าทางศิลปะ คือให้ความงดงามทางด้านศิลปะ และสุนทรีย์ภาพแก่มนุษย์ได้
4. มีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ คือมีเหตุและผล เช่น ภาพยนตร์แนววิทยาศาสตร์ต้องใช้เหตุผล ทางวิชาการมาช่วยในการสร้างเรื่องและเขียนบท

การวิจัยเรื่อง “ทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร” นี้ ผู้วิจัยนอกจากศึกษาในประเด็นการสร้างภาพยนตร์ ทั้ง 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำ ขั้นตอนการถ่ายทำ และขั้นตอนหลังการถ่ายทำ แล้วยังศึกษาระดับของคุณค่าภาพยนตร์ไทยที่มีต่อชีวิต สังคม ศิลปะ และวิทยาศาสตร์ ต่อผู้ชมภาพยนตร์อีกด้วย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบวัดครั้งเดียว (One-Shot descriptive study)

2. ประชากรเป้าหมาย

ประชากรที่ทำการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ ประชาชนทั่วไปที่ชมภาพยนตร์ตามโรงภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร

3. สหามวิจัย

สนามในการทำการวิจัยใช้สำรวจเฉพาะโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยเครือโรงภาพยนตร์ต่างๆ 8 เครือ รวมทั้งสิ้น 220 โรงภาพยนตร์ ครอบคลุมพื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานครซึ่งอยู่ตามศูนย์การค้าในย่านชุมชนต่างๆ รวมทั้งสิ้น 18 ย่าน คือ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ย่านชุมชน	เครือโรงภาพยนตร์	จำนวนโรง	รวม
1.สยามสแควร์	1. สยามสแควร์มัลติเพลกซ์ 2. Cinema City 3. Grand EGV	5 6 7	18
2.สุขุมวิทเอกมัย	1. Major Cineplex	8	8
3.รังสิต	1. EGV รังสิต 2. Major Cineplex	14 16	30
4.ศรีนครินทร์	1. EGV ซีคอน	14	14
5.บางแค	1. EGV บางแค 2. Cinema City The Mall	10 8	18
6.ปิ่นเกล้า	1. EGV ปิ่นเกล้า 2. Major Cineplex ปิ่นเกล้า	10 8	18
7.พหลโยธิน	1. Major Cineplex รัชโยธิน	14	14
8.ลาดพร้าว	1. EGV ลาดพร้าว 2. SFX Cinema Central	7 9	16
9.รามอินทรา	1. EGV แฟชั่นไอส์แลนด์ 2. UMG เซ็นทรัลรามอินทรา	7 3	10
10.รามคำแหง	1. Major Cineplex รามคำแหง	7	7
11.พระราม 3	1. Major Cineplex พระราม 3	9	9
12.บางนา	1. Major Cineplex บางนา	10	10
13.ราชดำริ	1. Major Cineplex เวิร์ดเทรด 2. EGV Metropolis	6 11	17
14.พระราม 9	1. UMG RCA	5	5
15.ท่าพระ	1. NK THX	4	4
16.บางกะปิ	1. Cinema City The Mall	9	9
17.งามวงศ์วาน	1. Cinema City The Mall	6	6
18.ราษฎร์บูรณะ	1. Major Hollywood สุขสวัสดิ์	7	7
รวม 18 ย่านชุมชน	8 เครือโรงภาพยนตร์	220	220

4. การสุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 400 คน จากตารางการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane เมื่อประชากรมีมากกว่า 100,000 คน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % และระดับความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$

การสุ่มตัวอย่างได้ใช้การสุ่มแบบ Multi-stage Random Sampling โดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดจำนวนตัวอย่าง ตามสัดส่วนของจำนวนโรงพยาบาลในแต่ละย่าน ดังนี้

ตารางแสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกย่านชุมชนของโรงพยาบาลในเขตกรุงเทพมหานคร

ย่านชุมชน	จำนวนโรงพยาบาลทั้งหมด	จำนวนตัวอย่าง
1. สยามสแควร์	18	41
2. รังสิต	8	21
3. ศรีนครินทร์	30	65
4. บางแค	14	33
5. สุขุมวิท	18	41
6. งามวงศ์วาน	18	41
7. พระราม 9	14	33
8. รามคำแหง	16	37
9. ปิ่นเกล้า	10	25
10. ลาดพร้าว	7	19
11. รามอินทรา	9	23
12. พหลโยธิน	10	25
13. พระราม 3	17	39
14. บางนา	5	15
15. ราชดำริ	4	13
16. ท่าพระ	9	23
17. บางกะปิ	6	17
18. ราษฎร์บูรณะ	7	19
18 ย่าน	220	530

ขั้นตอนที่ 2 ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ให้ได้จำนวนตัวอย่างครบตามที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตาม ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจริงผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเพิ่มเติมอีก ย่านละ 5 ชุด เพื่อป้องกันการได้ข้อมูลไม่ครบถ้วน

5. การวัดระดับตัวแปรและเกณฑ์การให้คะแนน

การวิจัยครั้งนี้มีการสร้างข้อความในการจัดค่าตัวแปรต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้ประยุกต์ตามแนวความคิดและจากการสำรวจผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งการจัดระดับตัวแปรและเกณฑ์การให้คะแนนตามหลักเกณฑ์ที่ปรับประยุกต์ตามหลักจิตวิทยาได้ดังนี้คือ

5.1 เพศ แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

- กลุ่มที่ 1 เพศชาย
- กลุ่มที่ 2 เพศหญิง

5.2 อายุ แบ่งตามระดับวัย 4 กลุ่มคือ

- กลุ่มที่ 1 ต่ำกว่า 18 ปี
- กลุ่มที่ 2 18 – 25 ปี
- กลุ่มที่ 3 26 – 30 ปี
- กลุ่มที่ 4 31 ปีขึ้นไป

5.3 การศึกษาแบ่งตามระดับการศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

- กลุ่มที่ 1 ต่ำกว่าปริญญาตรี
- กลุ่มที่ 2 ปริญญาตรี
- กลุ่มที่ 3 สูงกว่าปริญญาตรี

5.4 อาชีพ แบ่งออกเป็น 5 กลุ่มคือ

- กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มที่ยังไม่มีอาชีพ เช่น นักเรียน นิสิต นักศึกษา
- กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มที่รับจ้างทำงาน ทำงานเอกชน
- กลุ่มที่ 3 คือกลุ่มที่ประกอบธุรกิจส่วนตัว
- กลุ่มที่ 4 คือกลุ่มรับราชการ
- กลุ่มที่ 5 คือกลุ่มอื่นๆ

5.5 ฐานะทางเศรษฐกิจ แบ่งออกเป็น 6 กลุ่มคือ

- กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มที่ยังไม่มีรายได้
- กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท ต่อเดือน
- กลุ่มที่ 3 คือกลุ่มที่มีรายได้ ตั้งแต่ 10,001 – 20,000 บาท ต่อเดือน
- กลุ่มที่ 4 คือกลุ่มที่มีรายได้ ตั้งแต่ 20,001 – 30,000 บาท ต่อเดือน
- กลุ่มที่ 5 คือกลุ่มที่มีรายได้ ตั้งแต่ 30,001 – 40,000 บาท ต่อเดือน
- กลุ่มที่ 6 คือกลุ่มที่มีรายได้ ตั้งแต่ 40,001 – บาทต่อเดือนขึ้นไป

5.6 จำนวนภาพยนตร์ไทยที่ฉายรวม 67 เรื่อง แบ่งออกเป็น 2 ปี

ปี 2545

( ) 1. ผู้หญิงห้าบาท	( ) 11. พรางชมพู
( ) 2. ชังแปด	( ) 12. มนต์เพลงลูกทุ่งเอฟ เอ็ม
( ) 3. 15 คำเตือน 11	( ) 13. เกิร์ลเฟรนด์ 14 ไส้กำลังเหมาะ
( ) 4. ขุนแผน	( ) 14. โก้หลังวัง
( ) 5. ตำนานกระสือ	( ) 15. เสือต้อยต๊ะตึงโหน่ง
( ) 6. ชุมเสือแดนสิงห์	( ) 16. 1+1 เป็นสูญ
( ) 7. ธรณีกรรมแสง	( ) 17. สาบเสือที่ลำน้ำกษัตริย์
( ) 8. 999-9999 ต่อติดตาย	( ) 18. ดงพญาไฟ
( ) 9. มนต์รักทรานซิสเตอร์	( ) 19. 7 ประจัญบาน
( ) 10. โรงแรมผี	( ) 20. ผีหัวขาด

ปี 2546

( ) 1. องคูลีมาล	( ) 24. สังหรณ์
( ) 2. บิวตี้ฟูลบ็อกเซอร์	( ) 25. นายขนมต้ม
( ) 3. สุดเสน่หา	( ) 26. คินไรเงา
( ) 4. บุปผาราตรี	( ) 27. สัม+แบงค์มือใหม่หัดขาย
( ) 5. ช้างเผือกแก้ว	( ) 28. องค์บาก
( ) 6. วัยบิ๊ม (เซียร์กระหิมโลก)	( ) 29. จังหวัด 77
( ) 7. ขึ้นขอบชวนหาเรื่อง	( ) 30. หลบผี ผีไม่หลบ
( ) 8. คนบอ ผีบ้า ป่าช้าแตก	( ) 31. สยิว
( ) 9. 191 ½ มือปราบทราบแล้วป่วน	( ) 32. ขุนศึก
( ) 10. ดึกดำตึ๋ง	( ) 33. เซ็กซ์โฟนคลื่นเหงาสาวข้างบ้าน
( ) 11. เฟดโกหกทั้งเพ	( ) 34. หลอน
( ) 12. สนิมสร้อย	( ) 35. แอบ..คนข้างบ้าน
( ) 13. กุมภาพันธุ์	( ) 36. นายอโศก
( ) 14. ฮวงจู้ย ฟ้า-ดิน-คน-ลิขิต	( ) 37. ตะเคียน
( ) 15. คนสั่งผี	( ) 38. จ. เจี้ยวจ้าว
( ) 16. แก้วชนเหล็ก	( ) 39. คู่แท้ปาฏิหาริย์
( ) 17. สตรีเหล็ก	( ) 40. เขาวราช
( ) 18. เรื่องรักน้อยนิดมหาศาล	( ) 41. คลับซ่าปิดตำราแสบ
( ) 19. คนปีมะ	( ) 42. พันธุ์รักหน้าย่น
( ) 20. เขี่ยน	( ) 43. ความรักครั้งสุดท้าย
( ) 21. แฟนฉัน	( ) 44. คินบาปพรหมพิราม
( ) 22. โอเคเบตง	( ) 45. สุริโยไท
( ) 23. แมนเกินร้อยแอมเกินพิกัด	( ) 46. มหาอุตภัย
	( ) 47. คินพระจันทร์เต็มดวง

5.7 ภาพยนตร์ไทยที่ฉายในปี 2545 – 46 ที่ไม่ชอบมากที่สุดแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

- กลุ่มที่ 1 ไม่ชอบมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง
- กลุ่มที่ 2 ไม่ชอบมากที่สุดเป็นอันดับสอง
- กลุ่มที่ 3 ไม่ชอบมากที่สุดเป็นอันดับสาม

5.8 ปัจจัยเกี่ยวกับการผลิต / การสร้างภาพยนตร์ไทย

แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์
ได้แก่ องค์กรประกอบการเล่าเรื่อง การคัดเลือกนักแสดง การเตรียมตัวของผู้กำกับ
2. ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์
ได้แก่ องค์กรประกอบ การกำกับภาพ การกำกับการแสดง ศิลปะและการออกแบบ
3. ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์
ได้แก่ องค์กรประกอบ การตัดต่อและเทคนิคการสร้างภาพพิเศษโดยให้ผู้ชมภาพยนตร์พิจารณาว่าองค์กรประกอบแต่ละขั้นตอนนี้ มีความคิดเห็นหรือมีทัศนคติอย่างไร โดยมีเกณฑ์การให้ระดับคะแนนเฉลี่ยดังนี้

ชอบน้อยที่สุด ระดับค่าคะแนน 1

ชอบน้อย ระดับค่าคะแนน 2

ชอบปานกลาง ระดับค่าคะแนน 3

ชอบมาก ระดับค่าคะแนน 4

ชอบมากที่สุด ระดับค่าคะแนน 5

5.9 ปัจจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าต่อชีวิต แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

ทัศนคติ ระดับ	ภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าต่อชีวิต
ระดับที่ 1	ต้องความรู้สึบดีปัญญาขาดพัฒนาทางอารมณ์และศีลธรรม
ระดับที่ 2	ค่อนข้างขาดความรู้สึบดีปัญญาและพัฒนาทางอารมณ์ ศีลธรรมบ้าง
ระดับที่ 3	กึ่งให้ความรู้กึ่งต้องสติปัญญา ไม่ได้พัฒนาอารมณ์ศีลธรรมไปในทางดีหรือเลวลง
ระดับที่ 4	ค่อนข้างให้ความรู้สติปัญญาและพัฒนาทางอารมณ์ศีลธรรมอยู่มาก
ระดับที่ 5	ส่งเสริมให้ความรู้ สติปัญญาและพัฒนาทางอารมณ์ศีลธรรมไปในทางที่ดีอย่างมาก

5.10 ปัจจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าต่อสังคมแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

ทัศนคติ ระดับ	ภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าต่อสังคม
ระดับที่ 1	ขาดคุณค่าต่อครอบครัวชักนำชีวิตและสังคมให้เลวร้ายลง
ระดับที่ 2	ค่อนข้างขาดคุณค่าต่อครอบครัวมีแนวโน้มนำชีวิตและสังคมให้ต่ำลง
ระดับที่ 3	มีคุณค่าต่อครอบครัวชีวิตและสังคมปานกลางไม่ดีหรือเลวลง
ระดับที่ 4	ค่อนข้างมีคุณค่าต่อครอบครัวชีวิตและสังคมชักนำไปในทางที่ดี
ระดับที่ 5	มีคุณค่าต่อครอบครัวสร้างสรรค์ชีวิตที่ดีงามต่อครอบครัวกลมเกลียวสังคมจากร้ายให้กลายเป็นดี

5.11 ปัจจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าทางศิลปะแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

ทัศนคติ ระดับ	ภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าทางศิลปะ
ระดับที่ 1	ไร้ความงามทางด้านศิลปะและปราศจากสุนทรียภาพอย่างสิ้นเชิง
ระดับที่ 2	ค่อนข้างไร้ความงามทางด้านศิลปะและเกือบไม่มีสุนทรียภาพ
ระดับที่ 3	มีความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพปานกลาง
ระดับที่ 4	ค่อนข้างมีความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพสูง
ระดับที่ 5	ให้ความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพสูงสู่พุทธปัญญา

5.12 ปัจจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

ทัศนคติ ระดับ	ภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์
ระดับที่ 1	ปราศจากเหตุผลและมีได้ใช้ความรู้ทางวิชาการมาช่วยในการเขียนบท
ระดับที่ 2	ค่อนข้างปราศจากเหตุผลและอาศัยความรู้ทางวิชาการมาเขียนบทบ้างเล็กน้อย
ระดับที่ 3	มีเหตุผลและความรู้ทางวิชาการในระดับปานกลางมาช่วยในการเขียนบท
ระดับที่ 4	ค่อนข้างใช้เหตุผลและอาศัยความรู้ทางวิชาการมาเขียนบทส่วนใหญ่
ระดับที่ 5	มีเหตุผลและใช้ความรู้ทางวิชาการมาช่วยในการเขียนบทอย่างสูง

5.13 ปัจจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยกับภาพยนตร์ฮอลลีวูดแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

ทัศนคติ ระดับ	ภาพยนตร์ไทยกับภาพยนตร์ฮอลลีวูด
ระดับที่ 1	หนังฮอลลีวูดทิ้งห่างหนังไทยไกลกันลิบลับไม่ติดฝุ่น
ระดับที่ 2	หนังไทยเป็นรองหนังฮอลลีวูดอยู่มาก
ระดับที่ 3	หนังไทยเป็นรองหนังฮอลลีวูดอยู่ครึ่งต่อครึ่ง
ระดับที่ 4	หนังไทยเป็นรองหนังฮอลลีวูดเพียงเล็กน้อย
ระดับที่ 5	หนังไทยพอฟัดพอเหวี่ยงหนังฮอลลีวูด

5.14 ปัจจัยเกี่ยวกับสไตล์ของภาพยนตร์ไทยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

- กลุ่มที่ 1 รูปแบบหนังที่หวือหวา หลุดข้อใช้ภาพเคลื่อนไหวรวดเร็วหรือการตัดต่อที่ไม่ต่อเนื่อง
- กลุ่มที่ 2 รูปแบบหนังที่มีองค์ประกอบซ่อนเร้น การออกแบบตกแต่งฉากและจัดแสงแบบนามธรรมใช้ภาพกว้างๆเน้น ภาพให้เด่นทั้งพื้นหน้า พื้นหลัง
- กลุ่มที่ 3 รูปแบบที่ถ่ายทำพิถีพิถันในแต่ละช็อตได้องค์ประกอบสัดส่วนพอเหมาะ ภาพนิ่งๆ เต็มไปด้วย ความชัดเจนไม่สังเกตเห็นการตัดต่อหลีกเลี่ยงการแสดงที่เกินจริง

5.15 ปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทยในอนาคต แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

ทัศนคติ ระดับ	ภาพยนตร์ไทยในอนาคต
ระดับที่ 1	ไม่ดูแน่นอน
ระดับที่ 2	อาจไม่ดู
ระดับที่ 3	ไม่แน่ใจ
ระดับที่ 4	ส่วนใหญ่ดู
ระดับที่ 5	ดูแน่นอนที่สุด

6. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด ประกอบด้วยคำถาม 43 ข้อ โดยเนื้อหาของแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1

- 1.1 คำถามปลายปิดเกี่ยวกับภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน จำนวน 5 คำถาม
- 1.2 คำถามปลายปิดเกี่ยวกับย่านชุมชนที่อาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม และภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545 – 2546 จำนวน 2 คำถาม
- 1.3 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่ไม่ชอบจำนวน 1 คำถาม

ตอนที่ 2 เป็นคำถามปลายปิดทัศนคติเกี่ยวกับการผลิตหรือการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย

- 2.1 ขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ ได้แก่ การเล่าเรื่อง , การคัดเลือกนักแสดง และการเตรียมตัวของผู้กำกับจำนวน 10 คำถาม
- 2.2 ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ ได้แก่ การกำกับภาพ การกำกับ การแสดงและศิลปะและการออกแบบ ในภาพยนตร์จำนวน 11 คำถาม
- 2.3 ขั้นตอนหลังการถ่ายทำ ได้แก่ การตัดต่อ และเทคนิคการสร้างภาพพิเศษในภาพยนตร์ จำนวน 7 คำถาม

ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายปิดทัศนคติเกี่ยวกับปัจจัยคุณค่าของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม คุณค่าทางศิลปะและคุณค่าทางวิทยาศาสตร์จำนวน 4 คำถาม

ตอนที่ 4 เป็นคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับทัศนคติด้านอื่นๆ ได้แก่ ทัศนคติระหว่างภาพยนตร์ไทย กับภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด สไตส์ภาพยนตร์ไทยและแนวโน้มพฤติกรรมชมภาพยนตร์ไทยในอนาคต จำนวน 5 คำถาม

7. การทดสอบเครื่องมือการวิจัย

ก่อนนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม จำนวน 40 ชุดไปทดสอบ (pre-test) กับนิสิตและนักศึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องชัดเจนของข้อคำถามและได้นำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข แบบสอบถามก่อนนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลจริง

8. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ประกอบการทำวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร” มี 2 ส่วน คือ

1. ส่วนข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) คือ ข้อมูลจากแบบสอบถาม
  2. ส่วนข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา วิทยานิพนธ์ ทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นกรอบการวิเคราะห์สรุปผล
- การเก็บรวบรวมแบบสอบถามได้ทำในระหว่างเดือน มิถุนายน - กรกฎาคม 2547 โดยจำกัดภาพยนตร์ไทยที่ออกฉายในระหว่างปี 2545-2546 ซึ่งเป็นช่วงหลังเศรษฐกิจวิกฤต รวมทั้งสิ้น 67 เรื่อง กระจายอยู่ในเครือโรงภาพยนตร์ต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร

9. กรรมวิธีทางข้อมูลและการวิเคราะห์

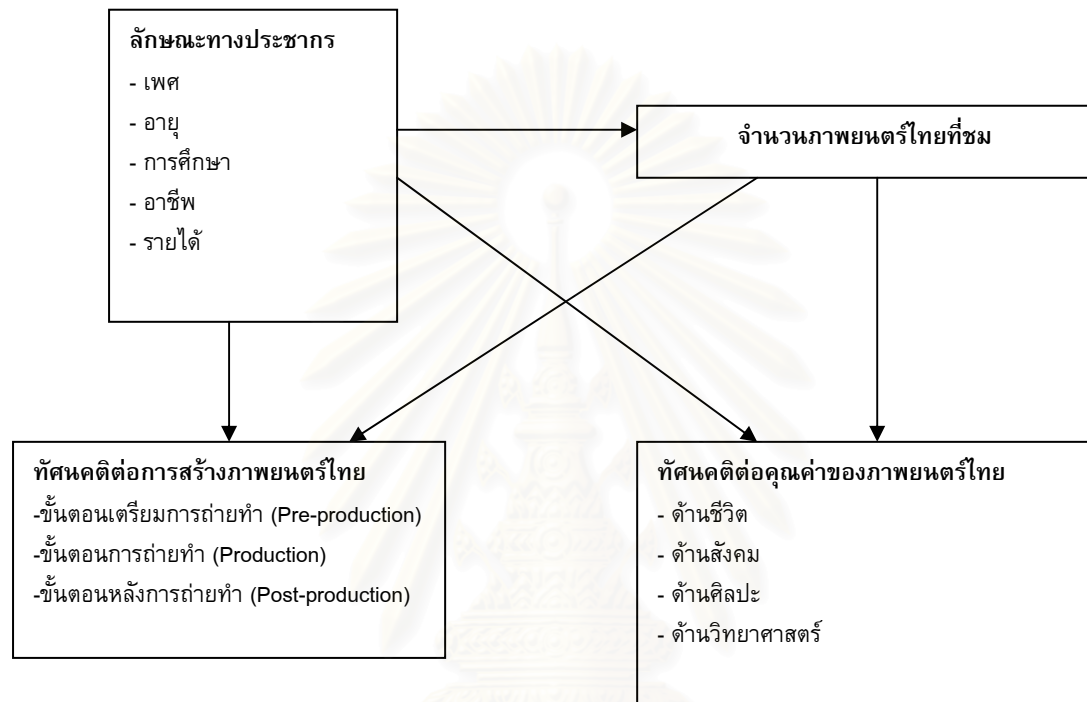
9.1 หลังจากได้รับแบบสอบถามคืนแล้วจึงนำมาวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

1. ลงรหัสข้อมูล ในแบบสอบถามด้วยมือ เพื่อแปรสภาพให้อยู่ในสัญลักษณ์ที่พร้อมจะลงเครื่องคอมพิวเตอร์
2. บันทึกข้อมูลด้านโปรแกรม SPSS

9.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ใช้สถิติวิเคราะห์ 2 ส่วน คือ

1. สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ในการอธิบายลักษณะทางประชากร พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทยทัศนคติที่มีต่อการผลิตภาพยนตร์ไทย ทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย และทัศนคติที่มีต่อภาพยนตร์ไทยในด้านอื่นๆ และแนวโน้มการชมภาพยนตร์ไทยในอนาคต
2. สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ T-Test , Oneway ANOVA และ Pearson's Correlation ตาม ความเหมาะสมกับระดับการวัดของข้อมูล

กรอบความคิดของการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4 ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง “ทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้นำเสนอหัวข้อการวิจัย ดังนี้

1. ลักษณะทางประชากร
2. พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทย
3. ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย
4. ทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย
5. ทัศนคติที่มีต่อภาพยนตร์ไทยในด้านอื่นๆ และแนวโน้มการชมภาพยนตร์ไทยในอนาคต
6. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม
7. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย
8. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย
9. ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย
10. ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ผู้วิจัยจะนำเสนอรายละเอียดของการวิเคราะห์ด้วยตารางที่แสดงให้เห็นถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการตีความหมายของข้อมูลที่ได้จากตารางเฉพาะบางประเด็นที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับเนื้อหาของผลการวิจัยดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะทางประชากร

ลักษณะทางประชากร ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ ย่านโรงภาพยนตร์ที่ชมภาพยนตร์ไทยที่เคยชมในปี 2545 – 2546 และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องภาพยนตร์ที่ไม่ชอบ มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชาย	266	54.6
2. หญิง	221	45.4
รวม	487	100

จากตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจำนวนทั้งสิ้น 487 คน จำแนกเป็นเพศชาย 266 คน เพศหญิง 221 คน กล่าวคือ เพศชาย ร้อยละ 54.6 เพศหญิงร้อยละ 45.4 ซึ่งแบ่งไปตามสัดส่วนของคนดูภาพยนตร์ตามย่านต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานครรวม 18 ย่าน ชุมชน ประกอบไปด้วยเครือโรงภาพยนตร์ต่างๆ 8 เครือ รวมทั้งสิ้น 220 โรงภาพยนตร์

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม อายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
1. ต่ำกว่า 18 ปี	49	10.2
2. 18 – 25 ปี	296	61.4
3. 26 – 30 ปี	89	18.5
4. 31 ปีขึ้นไป	48	10.0
รวม	482	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 18 – 25 ปี มีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 61.4 รองมามีอายุระหว่าง 26 – 30 ปี มีจำนวนร้อยละ 18.2 ส่วนกลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และ 31 ปี ขึ้นไปมีจำนวนน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 10.2 และ 10.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

การศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	167	34.4
2. ปริญญาตรี	286	58.8
3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	6.8
รวม	486	100.0

จากตารางที่ 3 พบว่ากลุ่มผู้ชมผู้ชมที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 58.8 ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 34.4 และจำนวนกลุ่มผู้ชมที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวนน้อยที่สุด คือ จำนวนร้อยละ 6.8

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
1. นักเรียน นิสิต นักศึกษา	246	52.0
2. รับจ้าง	120	25.4
3. ธุรกิจส่วนตัว	37	7.8
4. รับราชการ	30	6.3
5. อื่นๆ	40	8.5
รวม	473	100.0

จากตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มผู้ชมที่เป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา มีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 52 รองมามีอาชีพรับจ้าง มีจำนวนร้อยละ 25.4 ส่วนกลุ่มที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว รับราชการ และ อื่นๆ มีจำนวนร้อยละ 7.8 , 6.3 และ 8.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
1. ยังไม่ทำงาน	207	44.3
2. ไม่เกิน 10,000 บาท	105	22.5
3. 10,001 – 20,000 บาท	93	19.9
4. 20,001 – 30,000 บาท	33	7.1
5. 30,001 – 40,000 บาท	20	4.3
6. 40,001 บาทขึ้นไป	9	1.9
รวม	467	100.0

จากตารางที่ 5 พบว่ากลุ่มผู้ชมที่ยังไม่มีรายได้มีจำนวนมากที่สุด จำนวนร้อยละ 44.3 รองมาคือ กลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท จำนวนร้อยละ 22.5 กลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ 10,001 – 20,000 บาทจำนวนร้อยละ 19.9 ส่วนกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ 40,001 บาทขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุดคือ จำนวนร้อยละ 1.9

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทย

พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทย ได้แก่ ภาพยนตร์ที่เคยชม และภาพยนตร์ไทยที่ไม่ชอบมากที่สุด

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ไทยในปี 2545-46

ปีที่ชม	จำนวน	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย
2545	489	0	20	5.01
2546	489	0	45	10.32
2545-46	489	0	61	15.33

จากตารางที่ 6 พบว่ากลุ่มผู้ชมที่ชมภาพยนตร์ไทยในปี 2545 มีผู้ชมภาพยนตร์ไทยต่ำที่สุด 0 เรื่อง มากที่สุด 20 เรื่อง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 5.01 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ไทยในปี 2546 มีผู้ชมภาพยนตร์ไทยต่ำสุด 0 เรื่อง มากที่สุด 45 เรื่อง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 10.32 และกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ไทยในปี 2545-46 ทั้งสองปีรวมกัน มีผู้ชมภาพยนตร์ไทยต่ำสุด 0 เรื่อง มากที่สุด 61 เรื่อง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 15.33

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามย่านโรงภาพยนตร์

ย่านโรงภาพยนตร์	จำนวน	ร้อยละ
1. สยามสแควร์	27	6.2
2. รังสิต	72	14.9
3. ศรีนครินทร์	35	7.2
4. บางแค	37	7.6
5. สุขุมวิท	24	5.0
6. งามวงศ์วาน	41	8.5
7. พระราม 9	5	1.0
8. รามคำแหง	24	5.0
9. ปิ่นเกล้า	30	6.2
10. ลาดพร้าว	33	6.8
11. รามอินทรา	14	2.9
12. พหลโยธิน	18	3.7
13. พระราม 3	11	2.3
14. บางนา	26	5.4
15. ราชดำริ	5	1.0
16. ท่าพระ	18	3.7
17. บางกะปิ	50	10.3
18. ราษฎร์บูรณะ	11	2.3
รวม	481	100.0

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามย่านโรงภาพยนตร์ในเขต กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า ย่านรังสิตเป็นย่านที่มีกลุ่มตัวอย่างมากที่สุดคือ ร้อยละ 14.9 เนื่องจากมีโรงภาพยนตร์มากที่สุด และย่านเอกมัย พระราม 3 และราษฎร์บูรณะมีกลุ่มตัวอย่างน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 2.3

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทของหนังสือที่ชมในปี 2545*

รายชื่อประเภทภาพยนตร์	จำนวน	ร้อยละ
หนังตลก		
1. พรางชมพู	181	39.7
2. มนต์เพลงลูกทุ่งเอฟเอ็ม	100	21.9
3. เสือคู่ยี่ต๊ะตึงโหน่ง	6	1.3
หนังบู๊		
1. 7 ประจัญบาน	197	43.2
2. ดงพญาไฟ	89	19.5
3. ชุมเสือแดนสิงห์	48	10.5
หนังชีวิต		
1. 15 คำ เดือน 11	232	50.0
2. 999-9999 ต่อติดตาย	198	43.4
3. ขุนแผน	192	42.1
4. มนต์รักทรานซิสเตอร์	171	37.5
5. ผู้หญิงห้าบาท	144	31.0
6. ชิงแปด	138	30.0
7. 1+1 เป็นสูญ	93	20.4
8. โกะหลังวัง	69	15.1
9. เกิร์ลเฟรนด์ 14 ไส้ก้างดี	55	12.1
10. ธรณีกรรมแสง	28	6.1
หนังผี		
1. ผีหัวขาด	230	50.4
2. โรงแรมผี	117	25.7
3. สาวเสื่อที่ลำน้ำกษัตริย์	99	21.7
4. ตำนานกระสือ	65	14.3

(*ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ ค่าร้อยละคิดเทียบจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด)

จากตารางที่ 8 พบว่ากลุ่มผู้ชมหนังไทยประเภทต่างๆ ในปี 2545 แบ่งได้ดังนี้คือ

- กลุ่มผู้ชมหนังตลก เรื่อง **พรางชมพู** มีมากที่สุดจำนวนร้อยละ 39.7 รองมาคือเรื่อง **มนต์เพลงลูกทุ่งเอฟเอ็ม** จำนวนร้อยละ 21.9 และเรื่อง **เสือคู่ยี่ต๊ะตึงโหน่ง** จำนวนร้อยละ 1.3
- กลุ่มผู้ชมหนังบู๊เรื่อง **7 ประจัญบาน** มีมากที่สุดจำนวนร้อยละ 43.2 รองมาคือเรื่อง **ดงพญาไฟ** จำนวนร้อยละ 19.5 และเรื่อง **ชุมเสือแดนสิงห์** จำนวนร้อยละ 10.5
- กลุ่มผู้ชมหนังชีวิต เรื่อง **15 คำ เดือน 11** มีมากที่สุดจำนวนร้อยละ 50 รองมาคือ เรื่อง **999-9999 ต่อติดตาย** จำนวนร้อยละ 43.4 และเรื่อง **ขุนแผน** จำนวนร้อยละ 42.1
- กลุ่มผู้ชมหนังผีเรื่อง **ผีหัวขาด** มีมากที่สุด จำนวนร้อยละ 50.4 รองลงมาคือ เรื่อง **โรงแรมผี** จำนวนร้อยละ 25.7 ส่วนเรื่อง **สาวเสื่อที่ลำน้ำกษัตริย์** และเรื่อง **ตำนานกระสือ** จำนวนร้อยละ 21.7 และ 14.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทของหนังสือพิมพ์ในปี 2546*

รายชื่อประเภทภาพยนตร์	จำนวน	ร้อยละ
<u>หนังสือตลก</u>		
1. พันธุ์รักคหฬ่ายน	129	26.5
2. แอบ...คนข้างบ้าน	118	24.3
3. ว้ายบีม (เชียร์กระหิมโลก)	94	19.3
4. คนปีมะ	83	17.1
5. แมนเกินร้อย แอ้มเกินพิกัด	71	14.6
6. ดึกดำตี้ย	49	10.1
7. 191 ½ มือปราบทราบแล้วปวน	41	8.4
<u>หนังสือ</u>		
1. ชื่นชอบชวนหาเรื่อง	76	15.6
2. ยาวราช	61	12.6
3. คลับซ่าปิดตำราสเสบ	54	11.1
4. จังหวัด 77	46	9.5
<u>หนังสือชีวิต</u>		
1. แฟนฉั่น	382	78.6
2. สุริโยไท	323	66.5
3. องค์กรบาก	292	60.1
4. สตรีเหล็ก	280	57.6
5. กุมภภาพันธุ์	219	45.1
6. เซ็กซ์โฟนคลิ่นเหงาสาวข้างบ้าน	183	37.7
7. เฟคโกหกทั้งเพ	168	34.6
8. คู่แท้ปาฏิหาริย์	134	27.6
9. สยิว	133	27.4
10. โอเคเบตง	126	25.9
11. คินบาบ	117	24.1
12. องค์กรคูลิมาล	104	21.4
13. มหาอุตย์	102	21.0
14. จ.เจียวจ้าว	101	20.8
15. ข้างเพื่อนแก้ว	91	18.7
16. ขุนศึก	85	17.5
17. บิวตี้ฟูลบ็อกเซอร์	66	13.6
18. สัม+แบงค์ มือใหม่หัดขาย	64	13.2

19. คีนไร่เงา	58	11.9
20. ความรักครั้งสุดท้าย	58	11.9
21. เรื่องรักน้อยนิดมหาศาล	58	11.9
22. สุดเสนาหา	45	9.3
23. นายอโศก	39	8.0
24. นายขนมต้ม	34	7.0
25. ฮวงจุ้ย ฟ้า-ดิน-คน-ลิขิต	30	6.2
หนังสือ		
1. บุปผาราตรี	271	55.8
2. เอียน	140	28.8
3. สังหรณ์	91	18.7
4. หลอน	81	16.7
5. ตะเคียน	73	15.0
6. แก้วขนเหล็ก	72	14.8
7. หลบผีผีไม่หลบ	71	14.6
8. คนบอ ผีบ้า ป่าช้าแตก	52	10.7
9. คนสั่งผี	33	6.8

(*ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ คำร้อยละคิดเทียบจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด)

จากตารางที่ 9 พบว่ากลุ่มคนดูหนังไทยประเภทต่างๆ ในปี 2546

- กลุ่มผู้ชมหนังตลกเรื่อง **พันธุ์ร้อยคณายน** มีมากที่สุดจำนวนร้อยละ 26.5
- แอบ...คนข้างบ้าน** จำนวนร้อยละ 24.3 และ **ว้าย บีม (เชียร์กระหิมโลก)** จำนวนร้อยละ 19.3
- กลุ่มผู้ชมหนังบู๊ เรื่อง **จีนชอบชวนหาเรื่อง** มีมากที่สุดจำนวนร้อยละ 15.6
- เรื่องเขาวราช** จำนวนร้อยละ 12.6 และ **เรื่องคลับซ่าปิดตำราเสบ** จำนวนร้อยละ 11.1
- กลุ่มผู้ชมหนังชีวิต เรื่อง **แฟนฉัน** มีมากที่สุดจำนวนร้อยละ 78.6 **สุริโยไท** ร้อยละ 66.5 และ **องค์บาก** ร้อยละ 60.1
- กลุ่มผู้ชมหนังสือ เรื่อง **บุปผาราตรี** มีมากที่สุดจำนวนร้อยละ 55.8 **เรื่องเอียน** จำนวนร้อยละ 28.8 และ **เรื่องสังหรณ์** จำนวนร้อยละ 18.7

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายชื่อภาพยนตร์ที่ไม่ชอบที่ชมในปี 2545 – 46

รายชื่อภาพยนตร์	จำนวน	ร้อยละ
1. ดึกดำตึย	16	6.4
2. ผู้หญิงห้าบาท	13	5.2
3. ผีหัวขาด	13	5.2
4. แก้วชนเหล็ก	11	4.4
5. โรงแรมผี	9	3.6
6. ชังแปด	8	3.2
7. ขุนแผน	8	3.2
8. ตำนานกระสือ	8	3.2
9. คนปีมะ	8	3.2
10. 999-9999 ต่อติดตาย	7	2.8
11. หลบผี ผีไม่หลบ	7	2.8
12. จ.เจี้ยวจ้าว	7	2.8
13. คีนบาปพรหมพิราม	7	2.8
14. คนสั่งผี	6	2.4
15. สตรีเหล็ก	6	2.4
16. มหาอุตม์	6	2.4
17. 1+1 เป็นสูญ	5	2.0
18. ดงพญาไฟ	5	2.0
19. สนิมสร้อย	5	2.0
20. องค์กรบาก	5	2.0
21. 15 คำเตือน 11	4	1.6
22. องคุลีมาล	4	1.6
23. บุปผาราตรี	4	1.6
24. ้วยบีม (เซียร์กระหิมโลก)	4	1.6
25. คนบอ ผีบ้า ป่าช้าแตก	4	1.6
26. เฟคโกหกทั้งเพ	4	1.6
27. คีนไร่เงา	4	1.6
28. จังหวัด 77	4	1.6
29. สยิว	4	1.6
30. 7 ประจัญบาน	3	1.2
31. 191 ½ มือปราบทราบแล้วป่วน	3	1.2
32. กุมภาพันธุ์	3	1.2
33. เซ็กซ์โฟนคลีนเหงาสาวข้างบ้าน	3	1.2
34. สุริโยไท	2	0.8

35. ชุมเสื่อแดนสิงห์	2	0.8
36. มนต์รักทรานซิสเตอร์	2	0.8
37. พรางชมพู	2	0.8
38. เกิร์ลเฟรนด์ 14 ใสกำลังเหมาะ	2	0.8
39. บิวตี้ฟูลบ็อกเซอร์	2	0.8
40. สุดเสน่หา	2	0.8
41. ชื่นชอบชวนหาเรื่อง	2	0.8
42. ฮวงจ้อย	2	0.8
43. แฟนฉัน	2	0.8
44. โอเคเบตง	2	0.8
45. สัม+แบงค์ มือใหม่หัดขาย	2	0.8
46. หลอน	2	0.8
47. แอบ...คนข้างบ้าน	1	0.4
48. มนต์เพลงลูกทุ่ง เอฟ เอ็ม	1	0.4
49. โกะหลังวัง	1	0.4
50. สายเสื่อที่ลำน้ำกษัตริย์	1	0.4
51. ช้างเพื่อนแก้ว	1	0.4
52. เรื่องรักน้อยนิด	1	0.4
53. แมนเกินร้อย แอ้มเกินพิกัด	1	0.4
54. สังหรณ์	1	0.4
55. นายขนมต้ม	1	0.4
56. คู่แท้	1	0.4
57. ยาวราช	1	0.4
58. คลับซ่าปิดตำราแสบ	1	0.4
59. พันธุ์ร้อยคนห้าร้อย	1	0.4
รวม	249	100.0

จากตารางที่ 10 พบว่ากลุ่มผู้ชมที่ไม่ชอบภาพยนตร์ไทยที่ชมในระหว่างปี 2545 – 2546 มากที่สุดคือหนังตลกเรื่อง **ตึกดำตึย** จำนวนร้อยละ 6.4 หนังชีวิตเรื่อง **ผู้หญิงห้าบาท** หนึ่งผี เรื่อง **ผีหัวขาด** จำนวนร้อยละ 5.2 เท่ากัน และ หนังผี เรื่อง **แก้วขนเหล็ก** จำนวนร้อยละ 4.4

ตอนที่ 3 ทศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย

ทัศนคติของผู้ชมที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย ได้แก่ 1. ขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ ได้แก่ การเล่าเรื่อง การคัดเลือกนักแสดง และการเตรียมตัวของผู้กำกับ 2. ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ ได้แก่ การกำกับภาพ การกำกับการแสดง และศิลปะการออกแบบ 3. ขั้นตอนหลังการถ่ายทำ ได้แก่ การตัดต่อ และเทคนิคการสร้างภาพพิเศษมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่อง	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
โครงเรื่อง	15 (3.1)	86 (17.8)	255 (52.9)	90 (18.7)	36 (7.5)	482 (100.0)
ความลุ่มลึกของบท ภาพยนตร์	21 (4.4)	125 (26.0)	210 (43.8)	105 (21.9)	19 (4.0)	480 (100.0)
แก่น/หัวใจสำคัญของเรื่อง (Theme)	9 (1.9)	93 (19.5)	207 (43.5)	127 (26.7)	40 (8.4)	476 (100.0)

จากตารางที่ 11 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติด้านการเล่าเรื่องได้แก่ โครงเรื่อง ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์และแก่นหรือหัวใจสำคัญของเรื่องชอบในระดับปานกลาง คือจำนวนร้อยละ 52.9 ร้อยละ 43.8 และร้อยละ 43.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการคัดเลือกนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดง	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
ความเหมาะสมกับนักแสดง	9 (1.9)	44 (9.1)	197 (40.8)	198 (41.0)	35 (7.2)	483 (100.0)
พัฒนาการของตัวละคร	8 (1.7)	75 (15.5)	191 (39.5)	178 (36.9)	31 (6.4)	483 (100.0)
ความกลมกลืนของ การแสดง	8 (1.7)	61 (12.7)	195 (40.5)	163 (33.9)	54 (11.2)	481 (100.0)

จากตารางที่ 12 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติด้านการคัดเลือกนักแสดงว่ามีความเหมาะสมกับบทบาทอยู่ในระดับชอบมากถึงชอบปานกลางในระดับใกล้เคียงกันคือจำนวนร้อยละ 41.0 และ จำนวนร้อยละ 40.8 ตามลำดับ ส่วนทัศนคติด้านพัฒนาการของตัวละครและความกลมกลืนของการแสดงนั้นชอบอยู่ในระดับปานกลางเหมือนกันคือจำนวนร้อยละ 39.5 และ 40.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการเตรียมตัวของผู้กำกับ

การเตรียมตัวของผู้กำกับ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
การตีความเน้นเนื้อหา	10 (2.1)	77 (16.0)	218 (45.2)	124 (25.7)	53 (11.0)	482 (100.0)
ความเป็นธรรมชาติของภาพยนตร์	17 (3.5)	73 (15.1)	179 (37.1)	149 (30.9)	64 (13.3)	482 (100.0)
การเคลื่อนไหวของตัวละคร	12 (2.5)	68 (14.1)	200 (41.6)	172 (35.8)	29 (6.0)	481 (100.0)
อารมณ์ของตัวละคร	6 (1.2)	50 (10.4)	181 (37.5)	173 (35.8)	73 (15.1)	483 (100.0)

จากตารางที่ 13 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ ชอบการตีความเนื้อหาของบทภาพยนตร์ในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 45.2 ความเป็นธรรมชาติของภาพยนตร์ชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 37.1 การเคลื่อนไหวของตัวละครชอบในระดับปานกลาง จำนวนร้อยละ 41.6 และอารมณ์ของตัวละครชอบในระดับปานกลาง จำนวนร้อยละ 37.5

2. ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการกำกับภาพ

การกำกับภาพ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
การจัดองค์ประกอบภาพ	10 (2.1)	67 (13.9)	274 (56.8)	107 (22.2)	24 (5.0)	482 (100.0)
การจัดแสง	7 (1.5)	82 (17.0)	243 (50.4)	129 (26.8)	21 (4.4)	482 (100.0)
การเคลื่อนกล้อง	6 (1.2)	84 (17.5)	256 (53.2)	112 (23.3)	23 (4.8)	481 (100.0)

จากตารางที่ 14 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติด้านการกำกับภาพ ได้แก่ การจัดองค์ประกอบภาพชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 56.8 การจัดแสงชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 50.4 และการเคลื่อนกล้องชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 53.2

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการกำกับการแสดง

การกำกับการแสดง	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
ความชัดเจนของการแสดง	6 (1.2)	68 (14.1)	215 (44.7)	152 (31.6)	40 (8.3)	481 (100.0)
การแฝงความหมายหรือให้ ข้อคิด	18 (3.7)	99 (20.6)	174 (36.2)	149 (31.0)	41 (8.5)	481 (100.0)
การสร้างให้คนดูเชื่อ	25 (5.3)	98 (20.6)	209 (43.9)	104 (21.8)	40 (8.4)	476 (100.0)

จากตารางที่ 15 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติในด้านการกำกับการแสดง ได้แก่ ความชัดเจนของการแสดงชอบในระดับปานกลาง จำนวนร้อยละ 44.7 การแฝงความหมายหรือให้ข้อคิดชอบในระดับปานกลาง จำนวนร้อยละ 36.2 และการสร้างให้คนดูเชื่อชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 43.9

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศิลปะและการออกแบบ

ศิลปะและการออกแบบ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
การออกแบบฉาก	13 (2.7)	61 (12.7)	219 (45.4)	154 (32.0)	35 (7.3)	482 (100.0)
การออกแบบตกแต่งภายใน ของฉาก	9 (1.9)	66 (13.7)	204 (42.4)	176 (36.6)	26 (5.4)	481 (100.0)
การออกแบบเครื่องแต่งกาย	8 (1.7)	46 (9.6)	213 (44.3)	172 (35.8)	42 (8.7)	481 (100.0)
การออกแบบทรงผมและ แต่งหน้า	16 (3.3)	69 (14.3)	217 (45.0)	148 (30.7)	32 (6.6)	482 (100.0)
โทนสีในภาพยนตร์	10 (2.1)	57 (11.8)	236 (49.0)	151 (31.3)	28 (5.8)	482 (100.0)

จากตารางที่ 16 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติด้านศิลปะและการออกแบบชอบในระดับชอบปานกลาง ได้แก่ การออกแบบฉากชอบในระดับปานกลาง จำนวนร้อยละ 45.4 การออกแบบตกแต่งภายในของฉากชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 42.4 การออกแบบเครื่องแต่งกายชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 44.3 การออกแบบทรงผมและแต่งหน้าชอบในระดับปานกลาง จำนวนร้อยละ 45.0 และโทนสีในภาพยนตร์ชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 49.0

3. ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 17 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการตัดต่อ

การตัดต่อ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
ความต่อเนื่องของภาพ	9 (1.9)	71 (14.7)	253 (52.5)	123 (25.5)	26 (5.4)	482 (100.0)
ความกลมกลืนของเสียงและภาพ	6 (1.2)	74 (15.4)	196 (40.7)	168 (34.9)	38 (7.9)	482 (100.0)
เพลงประกอบ	7 (1.5)	59 (12.2)	188 (39.0)	180 (37.3)	48 (10.0)	482 (100.0)
ระบบเสียง	4 (0.8)	57 (11.9)	188 (39.2)	170 (35.4)	61 (12.7)	480 (100.0)

จากตารางที่ 17 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติด้านการตัดต่อภาพยนตร์ ได้แก่ ความต่อเนื่องของภาพจำนวนร้อยละ 52.5 ความกลมกลืนของเสียงและภาพชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 40.7 เพลงประกอบชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 39.0 และระบบเสียงชอบในระดับปานกลาง จำนวนร้อยละ 39.2

ตารางที่ 18 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ

เทคนิคการสร้างภาพพิเศษ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
ความแนบเนียน	45 (9.3)	97 (20.1)	189 (39.2)	87 (18.0)	64 (13.3)	482 (100.0)
ความคิดสร้างสรรค์	23 (4.8)	89 (18.5)	169 (35.1)	149 (31.0)	51 (10.6)	481 (100.0)
ความสวยงาม	16 (3.3)	60 (12.5)	195 (40.5)	159 (33.1)	51 (10.6)	481 (100.0)

จากตารางที่ 18 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ ได้แก่ ความแนบเนียนชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 39.2 ความคิดสร้างสรรค์ชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 35.1 และความสวยงามชอบในระดับปานกลางจำนวนร้อยละ 40.5

ตารางที่ 19 แสดงค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขั้นตอนการสร้างภาพยนตร์

ขั้นตอนการสร้างภาพยนตร์	จำนวน	ค่าเฉลี่ย
ขั้นเตรียมการถ่ายทำ	484	3.2756
การเล่าเรื่อง	483	3.0870
- โครงเรื่อง	482	3.10
- ความลุ่มลึกของบท	480	2.95
- แก่นหัวใจสำคัญ	476	3.20
การคัดเลือกนักแสดง	484	3.3781
- ความเหมาะสม	483	3.43
- พัฒนาการของตัวละคร	483	3.31
- ความกลมกลืน	481	3.40
การเตรียมตัวของผู้กำกับ	484	3.3595
- การตีความ	482	3.28
- ความเป็นธรรมชาติ	482	3.5
- การเคลื่อนไหว	481	3.29
- อารมณ์ของตัวละคร	483	3.53
ขั้นตอนการถ่ายทำ	484	3.2052
การกำกับภาพ	484	3.1367
- การจัดองค์ประกอบภาพ	482	3.14
- การจัดแสง	482	3.16
- การเคลื่อนไหวกล้อง	481	3.13
การกำกับการแสดง	483	3.1953
- ความชัดเจน	481	3.32
- การแฝงความหมาย	481	3.20
- การสร้างให้เชื่อ	476	3.08
ศิลปะและการออกแบบ	483	3.2928
- การออกแบบฉาก	482	3.28
- การออกแบบตกแต่งภายในฉาก	481	3.30
- การออกแบบแต่งกาย	481	3.40
- การออกแบบทรงผม/แต่งหน้า	482	3.23
- โทนสี	482	3.27
ขั้นตอนภายหลังจากการถ่ายทำ	482	3.2832
การตัดต่อ	482	3.3496
- ความต่อเนื่อง	482	3.14
- ความกลมกลืน	482	3.33
- เพลงประกอบ	482	3.42
- ระบบเสียง	480	3.47
เทคนิคการสร้างภาพพิเศษ	482	3.2168
- ความแนบเนียน	482	3.06
- ความคิดสร้างสรรค์	481	3.24
- ความสวยงาม	481	3.35

จากตารางที่ 19 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติด้านการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนต่างๆ อยู่ในระดับสูงกว่าปานกลางเล็กน้อย ได้แก่ ชอบขั้นเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ระดับเฉลี่ย 3.2756 ขั้นตอน การถ่ายทำภาพยนตร์ระดับ เฉลี่ย 3.2052 และขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ระดับเฉลี่ย 3.2832 ยกเว้นด้านการเล่าเรื่องได้แก่ ความลุ่มลึกของบทกลุ่มตัวอย่างชอบน้อยระดับเฉลี่ย 2.95

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4 ทศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ทัศนคติของผู้ชมที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม คุณค่าต่อศิลปะ และคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะภาพยนตร์ที่มีคุณค่าต่อชีวิต

ลักษณะภาพยนตร์ที่มีคุณค่าต่อชีวิต	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้อยความรู้สติปัญญาขาดพัฒนาการทางอารมณ์และศีลธรรม	23	4.8
2. ค่อนข้างขาดความรู้สติปัญญา	82	17.0
3. กึ่งให้ความรู้กึ่งด้อยสติปัญญา ไม่ได้พัฒนาอารมณ์ศีลธรรมไปในทางดีหรือเลวลง	211	43.8
4. ค่อนข้างให้ความรู้สติปัญญาและพัฒนาทางอารมณ์ศีลธรรมอยู่มาก	120	24.9
5. ส่งเสริมให้ความรู้ สติปัญญาและพัฒนาทางอารมณ์ศีลธรรมไปในทางที่ดีอย่างมาก	46	9.4
รวม	482	100.0

จากตารางที่ 20 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติต่อภาพยนตร์ไทยว่ามีลักษณะกึ่งให้ความรู้กึ่งด้อยสติปัญญา ไม่ได้พัฒนาอารมณ์ศีลธรรมไปในทางที่ดีหรือเลวลง จำนวนร้อยละ 43.8 รองลงมาคือ ค่อนข้างให้ความรู้สติปัญญาและพัฒนาทางอารมณ์ศีลธรรมอยู่มาก จำนวนร้อยละ 24.9

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะภาพยนตร์ที่มีคุณค่าต่อสังคม

ลักษณะภาพยนตร์ที่มีคุณค่าต่อสังคม	จำนวน	ร้อยละ
1. ขาดคุณค่าต่อครอบครัวชักนำชีวิตและสังคมให้เลวร้ายลง	13	2.7
2. ค่อนข้างขาดคุณค่าต่อครอบครัวมีแนวโน้มนำชีวิตและสังคมให้ต่ำลง	70	14.5
3. มีคุณค่าต่อครอบครัวชีวิตและสังคมปานกลางไม่ดีหรือเลวลง	238	49.4
4. ค่อนข้างมีคุณค่าต่อครอบครัวชีวิตและสังคมชักนำไปในทางที่ดี	116	24.1
5. มีคุณค่าต่อครอบครัวสร้างสรรค์ชีวิตที่ดีงามต่อครอบครัวกลมเกลียวสังคมจากร้ายให้กลายเป็นดี	45	9.3
รวม	482	100.0

จากตารางที่ 21 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติต่อภาพยนตร์ไทยว่ามีลักษณะให้คุณค่าต่อครอบครัว ชีวิต และสังคม ปานกลางไม่ดีหรือเลวลง จำนวนร้อยละ 49.4 รองลงมาคือ มีลักษณะค่อนข้างมีคุณค่าต่อครอบครัว ชีวิตและสังคมชักนำไปในทางที่ดีจำนวนร้อยละ 24.1

ตารางที่ 22 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะภาพยนตร์ที่มีคุณค่าทางศิลปะ

ลักษณะภาพยนตร์ที่มีคุณค่าทางศิลปะ	จำนวน	ร้อยละ
1. ไร้ความงามทางด้านศิลปะและปราศจากสุนทรียภาพอย่างสิ้นเชิง	9	1.9
2. ค่อนข้างไร้ความงามทางด้านศิลปะและเกือบไม่มีสุนทรียภาพ	66	13.7
3. มีความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพปานกลาง	270	55.9
4. ค่อนข้างมีความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพสูง	107	22.2
5. ให้ความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพสูงสู่พหุทฤษฎี	31	6.4
รวม	482	100.0

จากตารางที่ 22 พบว่ากลุ่มผู้ชมมีทัศนคติต่อภาพยนตร์ว่ามีลักษณะให้คุณค่าทางด้านความงามทางศิลปะและสุนทรียภาพ ปานกลาง จำนวนร้อยละ 55.9 และรองลงมา คือ คิดว่าภาพยนตร์ค่อนข้างมีความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพสูง จำนวนร้อยละ 22.2

ตารางที่ 23 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะภาพยนตร์ที่มีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์

ลักษณะภาพยนตร์ที่มีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์	จำนวน	ร้อยละ
1. ปราศจากเหตุผลและมิได้ใช้ความรู้ทางวิชาการมาช่วยในการเขียนบท	39	8.1
2. ค่อนข้างปราศจากเหตุผลและอาศัยความรู้ทางวิชาการมาเขียนบทบ้างเล็กน้อย	163	33.8
3. มีเหตุผลและความรู้ทางวิชาการในระดับปานกลางมาช่วยในการเขียนบท	199	41.3
4. ค่อนข้างใช้เหตุผลและอาศัยความรู้ทางวิชาการมาเขียนบทส่วนใหญ่	63	13.1
5. มีเหตุผลและใช้ความรู้ทางวิชาการมาช่วยในการเขียนบทอย่างสูง	18	3.7
รวม	482	100.0

จากตารางที่ 23 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติต่อภาพยนตร์ไทยว่ามีลักษณะให้เหตุผลและความรู้ทางวิชาการในระดับปานกลางมาช่วยในการเขียนบทจำนวนร้อยละ 41.3 รองลงมาคือ ค่อนข้างปราศจากเหตุผลและอาศัยความรู้ทางวิชาการมาเขียนบท บ้างเล็กน้อย จำนวนร้อยละ 33.8

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 5 ทศนคติที่มีต่อภาพยนตร์ไทยในด้านอื่น ๆ และแนวโน้มการชมภาพยนตร์ไทย ในอนาคต

ทศนคติด้านอื่นๆ ได้แก่ทศนคติระหว่างภาพยนตร์ไทย กับ ภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด สไตล์
ของภาพยนตร์ไทย และแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการชมภาพยนตร์ไทยในอนาคต ได้แก่

ตารางที่ 24 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามทศนคติระหว่าง
ภาพยนตร์ไทยกับภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด

ภาพยนตร์ไทยเปรียบเทียบกับภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด	จำนวน	ร้อยละ
1. หนังสือนฮอลลีวู้ดทั้งห่างหนังไทยไกลกันลิบลับไม่ติดฝุ่น	81	16.8
2. หนังไทยเป็นรองหนังสือนฮอลลีวู้ดอยู่มาก	220	45.5
3. หนังไทยเป็นรองหนังสือนฮอลลีวู้ดอยู่ครึ่งต่อครึ่ง	121	25.1
4. หนังไทยเป็นรองหนังสือนฮอลลีวู้ดเพียงเล็กน้อย	48	9.9
5. หนังไทยพอพืดพอเหวียงหนังสือนฮอลลีวู้ด	13	2.7
รวม	483	100.0

จากตารางที่ 24 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทศนคติเกี่ยวกับ
ภาพยนตร์ไทยว่ายังเป็นรองหนังสือนฮอลลีวู้ดอยู่มาก จำนวนร้อยละ 45.5 และรองมาคือหนังไทยเป็น
รองหนังสือนฮอลลีวู้ดอยู่ครึ่งต่อครึ่งจำนวนร้อยละ 25.1

ตารางที่ 25 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสไตล์ของภาพยนตร์

สไตล์ภาพยนตร์	อันดับที่ชอบ		
	อันดับ 1	อันดับ 2	อันดับ 3
1. รูปแบบหนังที่หวือหวาหลุดข้อใช้ภาพเคลื่อนไหวรวดเร็วหรือการตัดต่อที่ไม่ต่อเนื่อง	78 (16.3)	75 (21.4)	216 (61.7)
2. รูปแบบหนังที่มีองค์ประกอบซ่อนเร้นการออกแบบตกแต่งฉากและจัดแสงแบบนามธรรมใช้ภาพกว้างๆ เน้นภาพให้เด่นทั้งพื่นหน้า พื่นหลัง	154 (32.2)	195 (55.6)	48 (13.7)
3. รูปแบบถ่ายทำที่พิถีพิถันในแต่ละช็อตได้องค์ประกอบสัดส่วนพอเหมาะ ภาพนิ่งๆ เต็มไปด้วย ความชัดเจนไม่สังเกตเห็นการตัดต่อ หลีกเลี่ยงการแสดงที่เกินจริง	247 (51.6)	81 (23.1)	86 (24.6)
รวม	(100.0)	(100.0)	(100.0)

จากตารางที่ 25 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีทัศนคติชอบสไตล์ภาพยนตร์ไทยที่มีรูปแบบถ่ายทำที่พิถีพิถันในแต่ละช็อตได้ องค์ประกอบสัดส่วน พอเหมาะ ภาพนิ่งๆ เต็มไปด้วยความชัดเจนไม่สังเกตเห็นการตัดต่อ หลีกเลี่ยงการแสดงที่เกินจริง จำนวนร้อยละ 51.6 รองลงมาคือ รูปแบบหนังที่มีองค์ประกอบซ่อนเร้น การออกแบบตกแต่งฉากและการจัดแสงแบบนามธรรมใช้ภาพกว้างๆ เน้นภาพให้เด่นทั้งพื่นหน้าพื่นหลัง จำนวนร้อยละ 32.2 ส่วนสไตล์ภาพยนตร์ที่หวือหวาหลุดข้อ ใช้ภาพเคลื่อนไหวรวดเร็วหรือการตัดต่อที่ไม่ต่อเนื่อง ชอบน้อยที่สุด คือจำนวนร้อยละ 16.3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแนวโน้มพฤติกรรม

แนวโน้มพฤติกรรม	จำนวน	ร้อยละ
1. ไม่ดูแลนอน	11	2.3
2. อาจไม่ดู	37	7.6
3. ไม่แน่ใจ	172	35.5
4. ส่วนใหญ่ดู	211	43.5
5. ดูแลนอนที่สุด	54	11.1
รวม	485	100.0

จากตารางที่ 26 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีแนวโน้มพฤติกรรมคือ ส่วนใหญ่จะดูภาพยนตร์ไทยในอนาคตมีจำนวนร้อยละ 43.5 รองลงมาคือ ไม่แน่ใจ จำนวนร้อยละ 35.5

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม

ตารางที่ 27 แสดงจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมจำแนกลักษณะทางประชากร

ลักษณะทางประชากร	จำนวน(คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
เพศ 1. ชาย	226	15.89	1.323	0.186	
2. หญิง	211	14.62			
อายุ 1. ต่ำกว่า 18	49	14.53	4.098	0.007	1. 18-25 > 26-30
2. 18-25	296	16.57			2. 18-25 > 31ขึ้นไป
3. 26-30	89	13.01			
4. 31 ขึ้นไป	48	12.27			
การศึกษา 1. ต่ำกว่าปกติ	167	16.32	4.325	0.014	1. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
2. ป.ตรี	286	15.28			2. ป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
3. สูงกว่า ป.ตรี	33	10.3			
อาชีพ 1. นร., นิสิต, นศ.	246	16.61	2.994	0.015	1. นร. นิสิต นศ. > รับจ้าง
2. รับจ้าง	120	13.78			2. นร. นิสิต นศ. > ธุรกิจส่วนตัว
3. ธุรกิจส่วนตัว	37	11.89			3. นร. นิสิต นศ. > อื่นๆ
4. รับราชการ	30	15.13			
5. อื่นๆ	40	12.88			
รายได้ 1. ยังไม่ได้ทำงาน	207	15.43	2.675	0.047	1. ไม่เกิน 10,000 > 10,001-20,000
2. ไม่เกิน 10,000	105	16.94			2. ไม่เกิน 10,000 > มากกว่า 20,000
3. 10,001 - 20,000 บาท	93	13.66			
4. มากกว่า 20,000 บาท	62	12.81			

จากตารางที่ 27 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ ต่างกันมีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปีมีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นนักเรียน นิสิตและนักศึกษาที่มีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมมากกว่ากลุ่มที่มีอาชีพรับจ้าง ประกอบธุรกิจส่วนตัว และกลุ่มที่มีอาชีพอื่นๆ

ส่วนกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000.- บาท มีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ ตั้งแต่ 10,001 - 20,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาทขึ้นไป

ตอนที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย

7.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติที่มีต่อการสร้าง ภาพยนตร์ไทยในขั้นเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 28 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้น เตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามเพศ

ทัศนคติที่มีต่อการสร้าง ภาพยนตร์ไทย	เพศ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ t	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
ขั้นเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์	1. ชาย	263	3.25	-0.927	0.355	-
	2. หญิง	219	3.31			
การเล่าเรื่อง	1. ชาย	262	3.09	0.029	0.976	-
	2. หญิง	219	3.09			
- โครงเรื่อง	1. ชาย	261	3.11	0.467	0.641	-
	2. หญิง	219	3.08			
- ความลุ่มลึกของบท ภาพยนตร์	1. ชาย	260	2.94	-0.299	0.765	-
	2. หญิง	218	2.96			
- แก่น/หัวใจสำคัญของ เรื่อง	1. ชาย	257	3.2	-0.216	0.829	-
	2. หญิง	217	3.22			
การคัดเลือกนักแสดง	1. ชาย	263	3.36	-0.745	0.457	-
	2. หญิง	219	3.41			
- ความเหมาะสมกับ นักแสดง	1. ชาย	263	3.44	0.321	0.748	-
	2. หญิง	218	3.41			
- พัฒนาการของตัวละคร	1. ชาย	263	3.28	-0.952	0.342	-
	2. หญิง	218	3.35			
- ความกลมกลืนของการ แสดง	1. ชาย	260	3.36	-1.205	0.229	-
	2. หญิง	219	3.46			
การเตรียมตัวของผู้ กำกับ	1. ชาย	263	3.31	-1.782	0.075	-
	2. หญิง	219	3.43			
- การตีความเน้นเนื้อหา	1. ชาย	263	3.25	-0.83	0.407	-
	2. หญิง	217	3.32			
- ความเป็นธรรมชาติ ของหนัง	1. ชาย	261	3.28	-1.714	0.087	-
	2. หญิง	219	3.44			
- การเคลื่อนไหวของตัว ละคร	1. ชาย	262	3.21	-2.118	0.035	หญิง > ชาย
	2. หญิง	217	3.38			
- อารมณ์ของตัวละคร	1. ชาย	262	3.49	-1.200	0.231	-
	2. หญิง	219	3.59			

จากตารางที่ 28 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครทั้งเพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเล่าเรื่องโดยภาพรวมและในประเด็น โครงเรื่อง ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์ แก่นหรือหัวใจสำคัญของเรื่องนั้น เพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการคัดเลือกนักแสดงโดยภาพรวมและในประเด็น ความเหมาะสมกับนักแสดง พัฒนาการของตัวละคร ความกลมกลืนของการแสดงพบว่า ผู้ชมทั้งเพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ โดยภาพรวมและในประเด็น การตีความเน้นเนื้อหาความเป็นธรรมชาติของหนัง และอารมณ์ของตัวละครพบว่าไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่การเคลื่อนไหวของตัวละคร พบว่าเพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยเพศหญิงมีทัศนคติชอบการเคลื่อนไหว ของตัวละคร มากกว่าเพศชาย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 29 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้น การถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามเพศ

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	เพศ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ t	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
<u>ขั้นการถ่ายทำภาพยนตร์</u>	1. ชาย	263	3.19	-0.580	0.562	-
	2. หญิง	219	3.22			
การกำกับภาพ	1. ชาย	263	3.14	-0.063	0.95	-
	2. หญิง	219	3.14			
- การจัดองค์ประกอบ	1. ชาย	263	3.13	-0.325	0.745	-
	2. หญิง	217	3.16			
- การจัดแสง	1. ชาย	262	3.15	-0.169	0.866	-
	2. หญิง	218	3.17			
- การเคลื่อนกล้อง	1. ชาย	260	3.14	-0.385	0.701	-
	2. หญิง	219	3.11			
การกำกับการแสดง	1. ชาย	262	3.17	-0.976	0.328	-
	2. หญิง	219	3.24			
- ความชัดเจนของการแสดง	1. ชาย	260	3.25	-1.821	0.069	-
	2. หญิง	219	3.40			
- การแฝงความหมาย/ให้ข้อคิด	1. ชาย	262	3.21	0.038	0.971	-
	2. หญิง	217	3.20			
- การสร้างให้คนดูเชื่อ	1. ชาย	256	3.04	-0.927	0.354	-
	2. หญิง	218	3.12			
ศิลปะและการออกแบบ	1. ชาย	262	3.29	-0.110	0.912	-
	2. หญิง	219	3.30			
- การออกแบบฉาก	1. ชาย	261	3.31	0.729	0.466	-
	2. หญิง	219	3.26			
- การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก	1. ชาย	261	3.33	0.873	0.383	-
	2. หญิง	219	3.27			
- การออกแบบเครื่องแต่งกาย	1. ชาย	261	3.36	-0.1276	0.203	-
	2. หญิง	218	3.46			
- การออกแบบทรงผม/แต่งหน้า	1. ชาย	262	3.17	-1.600	0.11	-
	2. หญิง	218	3.30			
- โทนสีในภาพยนตร์	1. ชาย	262	3.29	0.45	0.653	-
	2. หญิง	218	3.25			

จากตารางที่ 29 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครทั้งเพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับภาพโดยภาพรวมและในประเด็น การจัดองค์ประกอบของภาพ การจัดแสง การเคลื่อนกล้องนั้น เพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับการแสดง โดยภาพรวมและในประเด็น ความชัดเจนของการแสดง การแฝงความหมาย หรือ การให้ ข้อคิด และการสร้างให้คนดูเชื่อ พบว่า ผู้ชมทั้งเพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านศิลปะและการออกแบบ โดยภาพรวมและในประเด็น การออกแบบฉาก การออกแบบ ตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผมแต่งหน้า และโทนสีของภาพยนตร์พบว่าผู้ชมภาพยนตร์ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.3 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 30 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอน หลังการถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามเพศ

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	เพศ	จำนวน(คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ t	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
<u>ขั้นหลังการถ่ายทำภาพยนตร์</u>	1. ชาย	263	3.24	-1.534	0.126	-
	2. หญิง	217	3.34			
การตัดต่อ	1. ชาย	263	3.31	-1.416	0.157	-
	2. หญิง	217	3.40			
- ความต่อเนื่องของภาพ	1. ชาย	263	3.14	-1.09	0.276	-
	2. หญิง	217	3.23			
- ความกลมกลืนของเสียงและภาพ	1. ชาย	263	3.29	-1.215	0.225	-
	2. หญิง	217	3.38			
- เพลงประกอบ	1. ชาย	263	3.40	-0.810	0.419	-
	2. หญิง	217	3.46			
- ระบบเสียง	1. ชาย	262	3.42	-1.432	0.153	-
	2. หญิง	216	3.54			
เทคนิคการสร้างภาพพิเศษ	1. ชาย	263	3.16	-1.418	0.157	-
	2. หญิง	217	3.28			
- ความแนบเนียน	1. ชาย	263	3.04	-0.475	0.635	-
	2. หญิง	217	3.09			
- ความคิดสร้างสรรค์	1. ชาย	263	3.15	-2.122	0.034	หญิง > ชาย
	2. หญิง	216	3.35			
- ความสวยงาม	1. ชาย	262	3.30	-1.305	0.192	-
	2. หญิง	217	3.41			

จากตารางที่ 30 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครทั้งเพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนหลังการถ่ายทำไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการตัดต่อ โดยรวมและในประเด็นความต่อเนื่องของภาพ ความกลมกลืนของเสียงและภาพ เพลงประกอบ และระบบเสียงไม่แตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษโดยภาพรวมและในประเด็น ความแนบเนียนและความสวยงาม พบว่าผู้ชมภาพยนตร์ ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ความคิดสร้างสรรค์ แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยเพศหญิง มีทัศนคติชอบ ความคิดสร้างสรรค์มากกว่าเพศชาย

7.4 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์
ตารางที่ 31 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์
จำแนกตามอายุ

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	อายุ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
<u>ขั้นการเตรียมการถ่ายทำ ภาพยนตร์</u>	1.ต่ำกว่า 18	49	3.41	3.333	0.019	1. ต่ำกว่า 18 > 26-30 2. 31 ขึ้นไป > 26-30
	2. 18 - 25	293	3.26			
	3. 26 - 30	88	3.13			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.47			
การเล่าเรื่อง	1.ต่ำกว่า 18	49	3.23	1.465	0.223	-
	2. 18 - 25	293	3.07			
	3. 26 - 30	88	2.99			
	4. 31 ขึ้นไป	46	3.21			
- โครงเรื่อง	1.ต่ำกว่า 18	49	3.24	0.886	0.448	-
	2. 18 - 25	293	3.05			
	3. 26 - 30	88	3.14			
	4. 31 ขึ้นไป	45	3.16			
- ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์	1.ต่ำกว่า 18	49	3.10	1.969	0.118	-
	2. 18 - 25	291	2.97			
	3. 26 - 30	88	2.76			
	4. 31 ขึ้นไป	45	3.04			
- แก่น/หัวใจสำคัญของเรื่อง	1.ต่ำกว่า 18	47	3.34	1.980	0.116	-
	2. 18 - 25	290	3.18			
	3. 26 - 30	87	3.08			
	4. 31 ขึ้นไป	46	3.43			
การคัดเลือกนักแสดง	1.ต่ำกว่า 18	49	3.48	2.286	0.078	-
	2. 18 - 25	293	3.35			
	3. 26 - 30	88	3.27			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.59			
- ความเหมาะสมกับนักแสดง	1.ต่ำกว่า 18	49	3.43	2.564	0.054	-
	2. 18 - 25	293	3.41			
	3. 26 - 30	88	3.31			
	4. 31 ขึ้นไป	46	3.72			
- พัฒนาการของตัวละคร	1.ต่ำกว่า 18	49	3.41	1.887	0.131	-
	2. 18 - 25	293	3.27			
	3. 26 - 30	88	3.26			
	4. 31 ขึ้นไป	46	3.57			

- ความกลมกลืนของการแสดง	1.ต่ำกว่า 18 2. 18 - 25 3. 26 - 30 4. 31 ขึ้นไป	49 293 86 46	3.59 3.39 3.26 3.52	1.770	0.152	-
การเตรียมตัวของผู้กำกับ	1.ต่ำกว่า 18 2. 18 - 25 3. 26 - 30 4. 31 ขึ้นไป	49 293 88 47	3.53 3.36 3.13 3.58	4.641	0.003	1.ต่ำกว่า 18 > 26-30 2. 18-25 > 26-30
- การตีความเน้นเนื้อหา	1.ต่ำกว่า 18 2. 18 - 25 3. 26 - 30 4. 31 ขึ้นไป	49 292 87 47	3.39 3.25 3.14 3.57	2.572	0.054	-
- ความเป็นธรรมชาติของหนัง	1.ต่ำกว่า 18 2. 18 - 25 3. 26 - 30 4. 31 ขึ้นไป	48 292 88 47	3.60 3.35 3.08 3.62	4.307	0.005	1. 18-25 > 26-30 2. 31 ขึ้นไป > 26-30
- การเคลื่อนไหวของตัวละคร	1.ต่ำกว่า 18 2. 18 - 25 3. 26 - 30 4. 31 ขึ้นไป	48 292 87 47	3.56 3.30 3.05 3.36	4.007	0.008	1. 18-25 > 26-30 2. 31 ขึ้นไป > 26-30
- อารมณ์ของตัวละคร	1.ต่ำกว่า 18 2. 18 - 25 3. 26 - 30 4. 31 ขึ้นไป	48 293 88 47	3.65 3.55 3.27 3.77	3.699	0.012	1.ต่ำกว่า 18 > 26-30 2. 18-25 > 26-30

จากตารางที่ 31 พบว่าผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป มีทัศนคติชอบขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์มากกว่ากลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 26-30 ปี ด้านการเล่าเรื่อง โดยภาพรวมและในประเด็น โครงเรื่อง ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์ และแก่นหรือหัวใจสำคัญของเรื่อง พบว่าผู้ชมที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการคัดเลือกนักแสดง โดยภาพรวมและในประเด็น ความเหมาะสมกับนักแสดง พัฒนาการของตัวละคร และความกลมกลืนของการแสดง พบว่าผู้ชมที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ โดยภาพรวมพบว่ากลุ่มที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติชอบการเตรียมตัวของผู้กำกับแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 18 – 25 ปี มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ 26 – 30 ปี ส่วน การตีความเน้นเนื้อหาผู้ชมภาพยนตร์ที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ขณะที่ความเป็นธรรมชาติของภาพยนตร์ การเคลื่อนไหว และอารมณ์ของตัวละคร พบว่า ผู้ชมภาพยนตร์ที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดย กลุ่มที่มีอายุ ตั้งแต่ 18 – 25 ปี และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปี ขึ้นไป มีทัศนคติชอบความเป็นธรรมชาติของหนัง และการเคลื่อนไหวของตัวละคร มากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26 – 30 ปี และกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 18 และกลุ่มที่มีอายุ ระหว่าง 18 – 25 ปี มีทัศนคติชอบอารมณ์ของตัวละครมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26 – 30 ปี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.5 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 32 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามอายุ

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	อายุ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
<u>ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์</u>	1.ต่ำกว่า 18	49	3.41	2.606	0.051	-
	2. 18 - 25	292	3.26			
	3. 26 - 30	89	3.13			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.47			
การกำกับภาพ	1.ต่ำกว่า 18	49	3.23	1.652	0.177	-
	2. 18 - 25	292	3.07			
	3. 26 - 30	89	2.99			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.21			
- การจัดองค์ประกอบ	1.ต่ำกว่า 18	49	3.24	1.099	0.349	-
	2. 18 - 25	290	3.05			
	3. 26 - 30	89	3.14			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.16			
- การจัดแสง	1.ต่ำกว่า 18	49	3.10	1.016	0.385	-
	2. 18 - 25	291	2.97			
	3. 26 - 30	88	2.76			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.04			
- การเคลื่อนไหวกล้อง	1.ต่ำกว่า 18	49	3.34	1.357	0.255	-
	2. 18 - 25	291	3.18			
	3. 26 - 30	87	3.08			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.43			
การกำกับการแสดง	1.ต่ำกว่า 18	49	3.48	1.573	0.195	-
	2. 18 - 25	292	3.35			
	3. 26 - 30	88	3.27			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.59			
- ความชัดเจนของการแสดง	1.ต่ำกว่า 18	49	3.43	1.397	0.243	-
	2. 18 - 25	291	3.41			
	3. 26 - 30	87	3.31			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.72			
- การแฝงความหมาย/ให้ข้อคิด	1.ต่ำกว่า 18	49	3.41	1.236	0.296	-
	2. 18 - 25	291	3.27			
	3. 26 - 30	88	3.26			
	4. 31 ขึ้นไป	46	3.57			

- การสร้างให้คนดูเชื่อ	1.ต่ำกว่า 18	49	3.59	1.107	0.346	-
	2. 18 - 25	288	3.39			
	3. 26 - 30	87	3.26			
	4. 31 ขึ้นไป	46	3.52			
ศิลปะและการออกแบบ	1.ต่ำกว่า 18	49	3.53	2.461	0.062	-
	2. 18 - 25	292	3.36			
	3. 26 - 30	88	3.13			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.58			
- การออกแบบฉาก	1.ต่ำกว่า 18	48	3.39	3.269	0.021	1.ต่ำกว่า 18 > 18-25 2.ต่ำกว่า 18 > 26-30
	2. 18 - 25	292	3.25			
	3. 26 - 30	88	3.14			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.57			
- การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก	1.ต่ำกว่า 18	49	3.60	1.406	0.24	-
	2. 18 - 25	290	3.35			
	3. 26 - 30	88	3.08			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.62			
- การออกแบบเครื่องแต่งกาย	1.ต่ำกว่า 18	49	3.56	1.678	0.171	-
	2. 18 - 25	291	3.30			
	3. 26 - 30	87	3.05			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.36			
- การออกแบบทรงผม/แต่งหน้า	1.ต่ำกว่า 18	49	3.65	1.182	0.316	-
	2. 18 - 25	291	3.55			
	3. 26 - 30	88	3.27			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.77			
- โทนนสีในภาพยนตร์	1.ต่ำกว่า 18	49	3.59	3.074	0.027	1.ต่ำกว่า 18 > 18-25 2. ต่ำกว่า 18 > 26-30 3. ต่ำกว่า 18 > 31ขึ้นไป
	2. 18 - 25	291	3.25			
	3. 26 - 30	88	3.20			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.15			

จากตารางที่ 32 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับภาพ โดยภาพรวมและในประเด็น การจัดองค์ประกอบ การจัดแสง และการเคลื่อนไหวกล้องไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับการแสดง โดยภาพรวมและในประเด็น ความชัดเจนของการแสดง การแฝงความหมายหรือให้ข้อคิด การสร้างให้คนดูเชื่อ ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านศิลปะและการออกแบบ โดยภาพรวมมีทัศนคติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มที่มี การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบ ทรงผม แต่งหน้า พบว่าผู้ชมที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่การออกแบบฉากและโทนสีในภาพยนตร์ ต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดย กลุ่มผู้ชม ภาพยนตร์ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีทัศนคติชอบการออกแบบฉากมากกว่า กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 18 - 30 ปี และกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีทัศนคติชอบ โทนสีในภาพยนตร์มากกว่ากลุ่มที่มี อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.6 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 33 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอน หลังถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามอายุ

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	อายุ	จำนวน(คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
ขั้นหลังการถ่ายทำภาพยนตร์	1.ต่ำกว่า 18	49	3.46	1.983	0.116	-
	2. 18 - 25	292	3.25			
	3. 26 - 30	87	3.19			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.42			
การตัดต่อ	1.ต่ำกว่า 18	49	3.49	1.649	0.117	-
	2. 18 - 25	292	3.32			
	3. 26 - 30	87	3.3			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.49			
- ความต่อเนื่องของภาพ	1.ต่ำกว่า 18	49	3.33	2.4	0.067	-
	2. 18 - 25	292	3.13			
	3. 26 - 30	87	3.13			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.43			
- ความกลมกลืนของเสียงและภาพ	1.ต่ำกว่า 18	49	3.59	2.511	0.058	-
	2. 18 - 25	292	3.31			
	3. 26 - 30	87	3.18			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.43			
- เพลงประกอบ	1.ต่ำกว่า 18	49	3.61	1.128	0.337	-
	2. 18 - 25	292	3.42			
	3. 26 - 30	87	3.32			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.43			
- ระบบเสียง	1.ต่ำกว่า 18	49	3.43	2.000	0.113	-
	2. 18 - 25	292	3.41			
	3. 26 - 30	86	3.57			
	4. 31 ขึ้นไป	46	3.72			
เทคนิคการสร้างภาพพิเศษ	1.ต่ำกว่า 18	49	3.42	1.818	0.143	-
	2. 18 - 25	292	3.19			
	3. 26 - 30	87	3.09			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.35			
- ความแนบเนียน	1.ต่ำกว่า 18	49	3.14	0.648	0.585	-
	2. 18 - 25	292	3.02			
	3. 26 - 30	87	3.00			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.23			
- ความคิดสร้างสรรค์	1.ต่ำกว่า 18	49	3.53	1.988	0.115	-
	2. 18 - 25	291	3.21			
	3. 26 - 30	87	3.10			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.32			
- ความสวยงาม	1.ต่ำกว่า 18	49	3.59	2.735	0.043	1.ต่ำกว่า 18 > 26-30 2. 31 ขึ้นไป > 26-30
	2. 18 - 25	291	3.33			
	3. 26 - 30	87	3.16			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.51			

จากตารางที่ 33 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทย ในขั้นตอนหลังการถ่ายทำไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการตัดต่อโดยภาพรวมและในประเด็น ความต่อเนื่อง ความกลมกลืนของเสียงและภาพ เพลงประกอบและระบบเสียงไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ ได้แก่ ความแนบเนียน ความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขณะที่กลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติเกี่ยวกับความสวยงามแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และกลุ่มผู้ชมที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป มีทัศนคติชอบ ความสวยงามมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.7 ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นเตรียมการถ่ายทำ

ตารางที่ 34 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้น เตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามการศึกษา

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	การศึกษา	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
ขั้นการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.38	4.126	0.017	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	284	3.25			2. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.04			
การเล่าเรื่อง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.17	3.495	0.031	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	283	3.08			2. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	2.79			
- โครงเรื่อง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.17	1.645	0.194	-
	2. ปริญญาตรี	282	3.08			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	2.79			
- ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	162	3.02	7.119	0.001	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	282	2.98			2. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	2.39			
- แก่น/หัวใจสำคัญของเรื่อง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	160	3.29	1.309	0.271	-
	2. ปริญญาตรี	280	3.16			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.09			
การคัดเลือกนักแสดง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.48	2.783	0.063	-
	2. ปริญญาตรี	284	3.34			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.2			
- ความเหมาะสมกับนักแสดง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.47	0.611	0.543	-
	2. ปริญญาตรี	283	3.42			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.30			
- พัฒนาการของตัวละคร	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.46	3.844	0.022	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	283	3.23			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.27			
- ความกลมกลืนของการแสดง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	162	3.51	3.856	0.022	1. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	284	3.39			2. ป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	3.03			
การเตรียมตัวของกำกับ	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.48	3.811	0.023	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	284	3.32			2. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.14			

- การตีความเน้นเนื้อหา	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี 2. ปริญญาตรี 3. สูงกว่าปริญญาตรี	163 283 33	3.39 3.25 3	2.742	0.065	-
- ความเป็นธรรมชาติของหนัง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี 2. ปริญญาตรี 3. สูงกว่าปริญญาตรี	162 284 33	3.54 3.3 3	5.268	0.005	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี 2. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
- การเคลื่อนไหวของตัวละคร	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี 2. ปริญญาตรี 3. สูงกว่าปริญญาตรี	162 283 33	3.41 3.24 3.18	2.263	0.105	-
- อารมณ์ของตัวละคร	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี 2. ปริญญาตรี 3. สูงกว่าปริญญาตรี	163 284 33	3.63 3.5 3.39	1.461	0.233	-

จากตารางที่ 34 พบว่า กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีการศึกษาต่างกัน ชอบการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มที่มีการศึกษาต่ำกว่า ปริญญาตรีมีทัศนคติชอบการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์มากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและสูงกว่าระดับปริญญาตรี

- ด้านการเล่าเรื่องโดยภาพรวมและในประเด็นความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติชอบการเล่าเรื่อง และความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์มากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และสูงกว่าระดับปริญญาตรี ในขณะที่ประเด็นโครงเรื่องและแก่นหรือหัวใจสำคัญของเรื่อง พบว่ากลุ่มผู้ชมมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการคัดเลือกนักแสดง โดยภาพรวมและในประเด็น ความเหมาะสมกับนักแสดง พบว่ากลุ่มผู้ชม ที่มีการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ขณะที่ประเด็นพัฒนาการของตัวละครและความกลมกลืนของการแสดง พบว่าแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีทัศนคติชอบพัฒนาการของตัวละคร มากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และกลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีและระดับปริญญาตรีมีทัศนคติชอบความกลมกลืนของการแสดงมากกว่า กลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี

- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ โดยภาพรวมและประเด็น ความเป็นธรรมชาติของหนัง พบว่า กลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดย กลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติชอบการเตรียมตัวของผู้กำกับและชอบความเป็นธรรมชาติของหนังมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและกลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ในขณะที่ประเด็นการตีความเน้นเนื้อหา การเคลื่อนไหวของตัวละครและอารมณ์ของตัวละครพบว่า ผู้ชมที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับ 0.05

7.8 ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการถ่ายทำ

ตารางที่ 35 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอน การถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามการศึกษา

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	การศึกษา	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
ขั้นการถ่ายทำภาพยนตร์	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.28	2.84	0.059	-
	2. ปริญญาตรี	284	3.18			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.03			
การกำกับภาพ	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.14	1.709	0.182	-
	2. ปริญญาตรี	284	3.16			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	2.93			
- การจัดองค์ประกอบ	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	163	3.13	1.266	0.283	-
	2. ปริญญาตรี	283	3.17			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	2.94			
- การจัดแสง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	162	3.15	1.713	0.181	-
	2. ปริญญาตรี	284	3.18			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	2.91			
- การเคลื่อนกล้อง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	162	3.17	1.177	0.309	-
	2. ปริญญาตรี	283	3.13			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	2.94			
การกำกับการแสดง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	163	3.35	6.438	0.002	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี 2. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	284	3.13			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	2.94			
- ความชัดเจนของการแสดง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	162	3.42	2.584	0.077	-
	2. ปริญญาตรี	283	3.28			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.09			
- การแฝงความหมาย/ให้ข้อคิด	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	161	3.43	7.306	0.001	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี 2. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	284	3.10			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	2.94			
- การสร้างความเชื่อให้คนดู	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	160	3.26	5.123	0.006	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี 2. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	281	3.01			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	2.75			
ศิลปะและการออกแบบ	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	163	3.38	1.759	0.173	-
	2. ปริญญาตรี	284	3.25			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.22			
- การออกแบบฉาก	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	162	3.39	1.768	0.172	-
	2. ปริญญาตรี	284	3.23			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.21			
- การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	162	3.39	1.664	0.19	-
	2. ปริญญาตรี	283	3.27			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.15			

- การออกแบบ เครื่องแต่งกาย	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี 2. ปริญญาตรี 3. สูงกว่าปริญญาตรี	162 283 33	3.48 3.35 3.48	1.423	0.242	-
- การออกแบบ ทรงผม /แต่งหน้า	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี 2. ปริญญาตรี 3. สูงกว่าปริญญาตรี	162 284 33	3.28 3.20 3.24	0.488	0.614	-
- โทนสีใน ภาพยนตร์	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี 2. ปริญญาตรี 3. สูงกว่าปริญญาตรี	162 284 33	3.40 3.23 3.03	3.653	0.027	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี 2. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี

จากตารางที่ 35 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันชอบการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการถ่ายทำไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับภาพ โดยภาพรวมและในประเด็น การจัดองค์ประกอบ การจัดแสง การเคลื่อนไหวกล้อง ผู้ชมมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับการแสดงโดยภาพรวมและในประเด็น การแฝงความหมาย / ให้ข้อคิด และการสร้างให้คนดูเชื่อพวากลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติชอบการกำกับการแสดง การแฝงความหมาย / ให้ข้อคิดและการสร้างให้คนดูเชื่อมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

- ด้านศิลปะและการออกแบบโดยภาพรวมและประเด็น การออกแบบฉาก การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผม / แต่งหน้า พบว่าผู้ชมที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ประเด็นโทนสีในภาพยนตร์ แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดย กลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติชอบโทนสีในภาพยนตร์มากกว่า กลุ่มที่มีการศึกษาตั้งแต่ ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.9 ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้นหลังการถ่ายทำ

ตารางที่ 36 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในชั้น หลังการถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามการศึกษา

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	การศึกษา	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
หลังการถ่ายทำภาพยนตร์	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	165	3.38	2.280	0.103	-
	2. ปริญญาตรี	282	3.23			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	3.26			
การตัดต่อ	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	165	3.43	1.615	0.200	-
	2. ปริญญาตรี	282	3.30			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	3.38			
- ความต่อเนื่องของภาพ	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	165	3.27	1.72	0.180	-
	2. ปริญญาตรี	282	3.15			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	3.03			
- ความกลมกลืนของเสียงและภาพ	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	165	3.46	3.273	0.039	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี 2. ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	282	3.28			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	3.11			
- เพลงประกอบ	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	162	3.48	1.336	0.264	-
	2. ปริญญาตรี	282	3.37			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	33	3.56			
- ระบบเสียง	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	165	3.49	2.775	0.063	-
	2. ปริญญาตรี	280	3.43			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	3.81			
เทคนิคการสร้างภาพพิเศษ	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	165	3.34	2.353	0.096	-
	2. ปริญญาตรี	282	3.15			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	3.14			
- ความแม่นยำ	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	165	3.18	1.454	0.235	-
	2. ปริญญาตรี	282	2.99			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	2.97			
- ความคิดสร้างสรรค์	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.35	1.519	0.220	-
	2. ปริญญาตรี	282	3.19			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	3.13			
- ความสวยงาม	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	164	3.50	3.054	0.048	1. ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี
	2. ปริญญาตรี	282	3.27			
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	32	3.31			

จากตารางที่ 36 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีการศึกษาต่างกันมีทัศนคติในการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการตัดต่อ โดยภาพรวมและในประเด็น ความต่อเนื่องของภาพ เพลงประกอบ ระบบเสียง พบว่าไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ความกลมกลืนของเสียงและภาพพบว่าผู้ชมที่มีการศึกษาต่างกันมีทัศนคติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีทัศนคติชอบความกลมกลืนของเสียงและภาพมากกว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

- ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ โดยภาพรวมและในประเด็น ความแนบเนียน ความคิดสร้างสรรค์ พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ ความสวยงาม กลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาต่างกันมีทัศนคติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติชอบความสวยงามมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.10 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 37 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้น เตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตาม อาชีพ

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	อาชีพ	จำนวน(คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
ขั้นการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.29	0.495	0.739	-
	2.รับจ้าง	118	3.26			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.13			
	4.รับราชการ	30	3.25			
	5.อื่นๆ	39	3.32			
การเล่าเรื่อง	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.1	0.389	0.817	-
	2.รับจ้าง	118	3.11			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.04			
	4.รับราชการ	30	2.93			
	5.อื่นๆ	38	3.09			
- โครงเรื่อง	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.04	1.127	0.343	-
	2.รับจ้าง	117	3.2			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.19			
	4.รับราชการ	30	2.97			
	5.อื่นๆ	38	3.24			
- ความลุ่มลึกของบท ภาพยนตร์	1. นร. นิสิต นศ.	243	3.03	1.436	0.221	-
	2.รับจ้าง	117	2.91			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	2.84			
	4.รับราชการ	30	2.73			
	5.อื่นๆ	38	2.79			
- แก่น/หัวใจสำคัญของเรื่อง	1. นร. นิสิต นศ.	238	3.21	0.282	0.889	-
	2.รับจ้าง	117	3.22			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.08			
	4.รับราชการ	30	3.1			
	5.อื่นๆ	38	3.24			
การคัดเลือกนักแสดง	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.39	1.04	0.386	-
	2.รับจ้าง	118	3.36			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.15			
	4.รับราชการ	30	3.42			
	5.อื่นๆ	39	3.46			
- ความเหมาะสมกับนักแสดง	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.42	0.637	0.636	-
	2.รับจ้าง	118	3.43			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.22			
	4.รับราชการ	30	3.47			
	5.อื่นๆ	38	3.47			

- พัฒนาการของตัวละคร	1. นร. นิสิต นศ. 2.รับจ้าง 3.ธุรกิจส่วนตัว 4.รับราชการ 5.อื่นๆ	244 118 37 30 38	3.29 3.33 3.05 3.43 4.42	1.187	0.316	-
- ความกลมกลืนของการแสดง	1. นร. นิสิต นศ. 2.รับจ้าง 3.ธุรกิจส่วนตัว 4.รับราชการ 5.อื่นๆ	244 116 37 29 39	3.45 3.32 3.19 3.38 3.51	1.078	0.367	-
การเตรียมตัวของผู้กำกับ	1. นร. นิสิต นศ. 2.รับจ้าง 3.ธุรกิจส่วนตัว 4.รับราชการ 5.อื่นๆ	244 118 37 30 39	3.37 3.32 3.21 3.41 3.39	0.48	0.75	-
- การตีความเน้นเนื้อหา	1. นร. นิสิต นศ. 2.รับจ้าง 3.ธุรกิจส่วนตัว 4.รับราชการ 5.อื่นๆ	244 116 37 30 39	3.23 3.34 3.16 3.3 3.38	0.539	0.707	-
- ความเป็นธรรมชาติของหนัง	1. นร. นิสิต นศ. 2.รับจ้าง 3.ธุรกิจส่วนตัว 4.รับราชการ 5.อื่นๆ	242 118 37 30 39	3.38 3.35 3.08 3.37 3.38	0.719	0.579	-
- การเคลื่อนไหวของตัวละคร	1. นร. นิสิต นศ. 2.รับจ้าง 3.ธุรกิจส่วนตัว 4.รับราชการ 5.อื่นๆ	243 118 37 28 39	3.34 3.16 3.11 3.32 3.36	1.283	0.276	-
- อารมณ์ของตัวละคร	1. นร. นิสิต นศ. 2.รับจ้าง 3.ธุรกิจส่วนตัว 4.รับราชการ 5.อื่นๆ	243 118 37 30 39	3.57 3.44 3.49 3.63 3.44	0.601	0.662	-

จากตารางที่ 37 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอาชีพต่างกัน มีทัศนคติการสร้างภาพยนตร์ไทย ในขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเล่าเรื่อง โดยภาพรวมและในประเด็น โครงเรื่อง ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์ แก่นหรือหัวใจสำคัญของเรื่องพบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการคัดเลือกนักแสดง โดยภาพรวมและในประเด็น ความเหมาะสมกับนักแสดง การพัฒนาการของตัวละคร ความกลมกลืนของการแสดงพบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ โดยภาพรวมและประเด็น การตีความเน้นเนื้อหา ความเป็นธรรมชาติของหนังการเคลื่อนไหวของตัวละคร และอารมณ์ของตัวละครพบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.11 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 38 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอน การถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตาม อาชีพ

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	อาชีพ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
ขั้นการถ่ายทำภาพยนตร์	1. นร.นิสิต นศ.	244	3.24	1.287	0.274	-
	2.รับจ้าง	118	3.17			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.19			
	4.รับราชการ	30	3.00			
	5.อื่นๆ	39	3.16			
การกำกับภาพ	1. นร.นิสิต นศ.	244	3.18	1.625	0.167	-
	2.รับจ้าง	118	3.09			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.18			
	4.รับราชการ	30	2.90			
	5.อื่นๆ	39	3.03			
- การจัดองค์ประกอบ	1. นร.นิสิต นศ.	243	3.21	2.105	0.079	-
	2.รับจ้าง	117	3.13			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.11			
	4.รับราชการ	30	2.8			
	5.อื่นๆ	39	3.03			
- การจัดแสง	1. นร.นิสิต นศ.	244	3.2	1.372	0.243	-
	2.รับจ้าง	116	3.13			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.11			
	4.รับราชการ	30	2.87			
	5.อื่นๆ	39	3.08			
- การเคลื่อนกล้อง	1. นร.นิสิต นศ.	243	3.13	1.142	0.336	-
	2.รับจ้าง	116	3.08			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.32			
	4.รับราชการ	30	3.03			
	5.อื่นๆ	39	2.97			
การกำกับการแสดง	1. นร.นิสิต นศ.	244	3.21	0.535	0.71	-
	2.รับจ้าง	117	3.22			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.12			
	4.รับราชการ	30	3.02			
	5.อื่นๆ	39	3.22			
- ความชัดเจนของการแสดง	1. นร.นิสิต นศ.	243	3.35	1.198	0.311	-
	2.รับจ้าง	116	3.36			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	37	3.11			
	4.รับราชการ	30	3.10			
	5.อื่นๆ	39	3.36			

- การแฝงความหมาย/ให้ ข้อคิด	1. นร. นิสิต นศ. 2. รับจ้าง 3. ธุรกิจส่วนตัว 4. รับราชการ 5. อื่นๆ	244 115 37 30 39	3.21 3.19 3.16 3.03 3.23	0.252	0.908	-
- การสร้างให้คนดูเชื่อ	1. นร. นิสิต นศ. 2. รับจ้าง 3. ธุรกิจส่วนตัว 4. รับราชการ 5. อื่นๆ	242 115 35 30 38	3.08 3.14 3 2.93 3.05	0.33	0.858	-
ศิลปะและการออกแบบ	1. นร. นิสิต นศ. 2. รับจ้าง 3. ธุรกิจส่วนตัว 4. รับราชการ 5. อื่นๆ	244 117 37 30 39	3.34 3.23 3.28 3.07 3.24	1.32	0.262	-
- การออกแบบจาก	1. นร. นิสิต นศ. 2. รับจ้าง 3. ธุรกิจส่วนตัว 4. รับราชการ 5. อื่นๆ	243 117 37 30 39	3.33 3.2 3.35 3.1 3.28	0.846	0.497	-
- การออกแบบตกแต่งภายใน ของฉาก	1. นร. นิสิต นศ. 2. รับจ้าง 3. ธุรกิจส่วนตัว 4. รับราชการ 5. อื่นๆ	243 116 37 30 39	3.35 3.28 3.19 2.90 3.33	2.102	0.08	-
- การออกแบบเครื่องแต่งกาย	1. นร. นิสิต นศ. 2. รับจ้าง 3. ธุรกิจส่วนตัว 4. รับราชการ 5. อื่นๆ	244 115 37 30 39	3.43 3.31 3.49 3.23 3.38	0.747	0.561	-
- การออกแบบทรงผม/ แต่งหน้า	1. นร. นิสิต นศ. 2. รับจ้าง 3. ธุรกิจส่วนตัว 4. รับราชการ 5. อื่นๆ	244 116 37 30 39	3.25 3.22 3.14 3.13 3.10	0.391	0.815	-
- โทนสีในภาพยนตร์	1. นร. นิสิต นศ. 2. รับจ้าง 3. ธุรกิจส่วนตัว 4. รับราชการ 5. อื่นๆ	244 116 37 30 39	3.34 3.23 3.22 3.00 3.10	1.863	0.116	-

จากตารางที่ 38 พบว่ากลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอาชีพต่างกันชอบการสร้างภาพยนตร์ไทย ในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับภาพ โดยภาพรวมและประเด็น การจัดองค์ประกอบภาพ การจัดแสง การเคลื่อนกล้อง พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับการแสดง โดยภาพรวมและประเด็น ความชัดเจนของการแสดง การแฝงความหมาย และให้ข้อคิด พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติ ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านศิลปะและการออกแบบ โดยภาพรวมและประเด็น การออกแบบฉาก การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผม แต่งหน้า และโทนสีในภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติ ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.12 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

ตารางที่ 39 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอน หลังการถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามอาชีพ

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	อาชีพ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
<u>ขั้นหลังการถ่ายทำภาพยนตร์</u>	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.25	0.686	0.602	-
	2. รับจ้าง	118	3.28			
	3. ธุรกิจส่วนตัว	36	3.23			
	4. รับราชการ	29	3.13			
	5. อื่นๆ	39	3.42			
การตัดต่อ	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.32	1.083	0.364	-
	2. รับจ้าง	118	3.36			
	3. ธุรกิจส่วนตัว	36	3.43			
	4. รับราชการ	29	3.13			
	5. อื่นๆ	39	3.43			
- ความต่อเนื่องของภาพ	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.16	0.993	0.411	-
	2. รับจ้าง	118	3.15			
	3. ธุรกิจส่วนตัว	36	3.42			
	4. รับราชการ	29	3.07			
	5. อื่นๆ	39	3.13			
- ความกลมกลืนของเสียงและภาพ	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.36	1.195	0.312	-
	2. รับจ้าง	118	3.27			
	3. ธุรกิจส่วนตัว	36	3.36			
	4. รับราชการ	29	3			
	5. อื่นๆ	39	3.31			
- เพลงประกอบ	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.36	2.035	0.089	-
	2. รับจ้าง	118	3.54			
	3. ธุรกิจส่วนตัว	36	3.36			
	4. รับราชการ	29	3.14			
	5. อื่นๆ	39	3.59			
- ระบบเสียง	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.39	1.553	0.186	-
	2. รับจ้าง	118	3.49			
	3. ธุรกิจส่วนตัว	35	3.6			
	4. รับราชการ	28	3.32			
	5. อื่นๆ	39	3.69			
เทคนิคการสร้างภาพพิเศษ	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.19	0.840	0.501	-
	2. รับจ้าง	118	3.2			
	3. ธุรกิจส่วนตัว	36	3.03			
	4. รับราชการ	29	3.14			
	5. อื่นๆ	39	3.40			

- ความแนบเนียน	1. นร. นิสิต นศ.	244	2.93	1.575	0.18	-
	2. รับจ้าง	118	3.11			
	3. ธุรกิจส่วนตัว	36	3.03			
	4. รับราชการ	29	3.07			
	5. อื่นๆ	39	3.38			
- ความคิดสร้างสรรค์	1. นร. นิสิต นศ.	244	3.24	0.567	0.687	-
	2. รับจ้าง	117	3.18			
	3. ธุรกิจส่วนตัว	36	3.06			
	4. รับราชการ	29	3.17			
	5. อื่นๆ	39	3.38			
- ความสวยงาม	1. นร. นิสิต นศ.	243	3.38	1.660	0.158	-
	2. รับจ้าง	118	3.31			
	3. ธุรกิจส่วนตัว	36	3.00			
	4. รับราชการ	29	3.17			
	5. อื่นๆ	39	3.44			

จากตารางที่ 39 พบว่ากลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอาชีพต่างกัน ชอบการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการตัดต่อ โดยภาพรวมและประเด็น ความต่อเนื่องของภาพ ความกลมกลืนของภาพและเสียง เพลงประกอบ ระบบเสียง พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพต่างกันไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ ได้แก่ ความแนบเนียน ความคิดสร้างสรรค์ ความสวยงาม พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพต่างกันชอบความแนบเนียน ความคิดสร้างสรรค์และความสวยงาม ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.13 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 40 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามรายได้

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	อาชีพ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
ขั้นการเตรียมการถ่ายทำ	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.3	1.851	0.137	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.29			
	3.10,001-20,000	92	3.32			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.09			
การเล่าเรื่อง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.13	2.531	0.057	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.05			
	3.10,001-20,000	92	3.19			
	4.มากกว่า 20,000	60	2.87			
- โครงเรื่อง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.06	3.093	0.027	1.10,001-20,000 > ยังไม่ได้ทำงาน 2.10,001-20,000 > มากกว่า-20,000
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.11			
	3.10,001-20,000	92	3.33			
	4.มากกว่า 20,000	59	2.92			
- ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์	1. ยังไม่ได้ทำงาน	204	3.05	3.911	0.009	1.ยังไม่ได้ทำงาน > มากกว่า-20,000 2.10,001-20,000 > มากกว่า-20,000
	2. ไม่เกิน 10,000	104	2.88			
	3.10,001-20,000	91	2.99			
	4.มากกว่า 20,000	60	2.62			
- แก่น/หัวใจสำคัญของเรื่อง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	200	3.24	0.774	0.509	-
	2. ไม่เกิน 10,000	103	3.15			
	3.10,001-20,000	92	3.26			
	4.มากกว่า 20,000	59	3.07			
- การคัดเลือกนักแสดง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.39	1.676	0.171	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.46			
	3.10,001-20,000	92	3.39			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.2			
- ความเหมาะสมกับนักแสดง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.41	2.242	0.083	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.51			
	3.10,001-20,000	91	3.51			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.20			
- พัฒนาการของตัวละคร	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.28	1.018	0.385	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.44			
	3.10,001-20,000	91	3.29			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.25			

- ความกลมกลืน ของการแสดง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.46	1.871	0.134	-
	2. ไม่เกิน 10,000	103	3.42			
	3.10,001-20,000	91	3.41			
	4.มากกว่า 20,000	60	3.15			
การเตรียมตัวของผู้ กำกับ	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.40	1.297	0.275	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.37			
	3.10,001-20,000	92	3.36			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.18			
- การตีความ เน้นเนื้อหา	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.24	0.608	0.61	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.38			
	3.10,001-20,000	91	3.29			
	4.มากกว่า 20,000	60	3.2			
- ความเป็น ธรรมชาติของ หนัง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	203	3.43	1.25	0.291	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.27			
	3.10,001-20,000	92	3.38			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.18			
- การเคลื่อนไหว ของตัวละคร	1. ยังไม่ได้ทำงาน	204	3.35	2.403	0.067	-
	2. ไม่เกิน 10,000	103	3.34			
	3.10,001-20,000	91	3.22			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.03			
- อารมณ์ของตัว ละคร	1. ยังไม่ได้ทำงาน	204	3.59	1.433	0.232	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.5			
	3.10,001-20,000	92	3.57			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.33			

จากตารางที่ 40 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีรายได้ต่างกัน ชอบการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเล่าเรื่อง โดยภาพรวมและประเด็น แก่นหัวใจสำคัญของเรื่อง พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่ด้านโครงเรื่องและความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกัน มีทัศนคติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ตั้งแต่ 10,001-20,000 บาท มีทัศนคติชอบโครงเรื่องมากกว่า กลุ่มผู้ชมที่ยังไม่ได้ทำงานและกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้มากกว่า 20,000.-บาท ส่วนความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์กลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกัน มีทัศนคติชอบความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อพิจารณาคู่แตกต่างพบว่ากลุ่มผู้ชมที่ยังไม่ได้ทำงานมีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000.-บาท และกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ตั้งแต่ 10,001.- ถึง 20,000.-บาท มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้มากกว่า 20,000.-บาท

- ด้านการคัดเลือกนักแสดง โดยภาพรวมและประเด็น ความเหมาะสมกับการแสดง พัฒนาการของตัวละคร ความกลมกลืนของการแสดง พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ โดยภาพรวมและประเด็น การตีความ เน้นเนื้อหา ความเป็นธรรมชาติของภาพยนตร์ การเคลื่อนไหวของตัวละคร และอารมณ์ของตัวละคร พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.14 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการถ่ายทำ

ตารางที่ 41 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอน การถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามรายได้

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	อาชีพ	จำนวน(คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
ขั้นการถ่ายทำภาพยนตร์	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.26	1.841	0.139	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.18			
	3.10,001-20,000	92	3.18			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.06			
การกำกับภาพ	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.21	2.31	0.076	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.07			
	3.10,001-20,000	92	3.12			
	4.มากกว่า 20,000	61	2.98			
- การจัดองค์ประกอบ	1. ยังไม่ได้ทำงาน	204	3.25	3.317	0.020	1.ยังไม่ได้ทำงาน > ไม่เกิน 10,000 2.ยังไม่ได้ทำงาน > มากกว่า 20,000
	2. ไม่เกิน 10,000	103	3.05			
	3.10,001-20,000	92	3.14			
	4.มากกว่า 20,000	61	2.92			
- การจัดแสง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.24	2.28	0.79	-
	2. ไม่เกิน 10,000	102	3.1			
	3.10,001-20,000	92	3.1			
	4.มากกว่า 20,000	61	2.97			
- การเคลื่อนกล้อง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	204	3.15	0.268	0.848	-
	2. ไม่เกิน 10,000	103	3.14			
	3.10,001-20,000	91	3.12			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.05			
การกำกับการแสดง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.22	0.612	0.608	-
	2. ไม่เกิน 10,000	103	3.23			
	3.10,001-20,000	92	3.18			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.08			
- ความชัดเจนของการแสดง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	204	3.36	0.696	0.555	-
	2. ไม่เกิน 10,000	102	3.31			
	3.10,001-20,000	92	3.35			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.18			
- การแฝงความหมาย/ให้ข้อคิด	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.23	0.622	0.601	-
	2. ไม่เกิน 10,000	102	3.26			
	3.10,001-20,000	91	3.11			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.11			

- การสร้างให้คนดู เชื้อ	1. ยังไม่ได้ทำงาน 2. ไม่เกิน 10,000 3.10,001-20,000 4.มากกว่า 20,000	203 99 92 60	3.08 3.16 3.1 2.93	0.668 0.572	-
ศิลปะและการออกแบบ	1. ยังไม่ได้ทำงาน 2. ไม่เกิน 10,000 3.10,001-20,000 4.มากกว่า 20,000	205 103 92 61	3.36 3.29 3.24 3.13	1.883 0.132	-
- การออกแบบฉาก	1. ยังไม่ได้ทำงาน 2. ไม่เกิน 10,000 3.10,001-20,000 4.มากกว่า 20,000	204 103 92 61	3.33 3.25 3.23 3.23	0.461 0.71	-
- การออกแบบ ตกแต่งภายใน ของฉาก	1. ยังไม่ได้ทำงาน 2. ไม่เกิน 10,000 3.10,001-20,000 4.มากกว่า 20,000	204 102 92 61	3.36 3.35 3.17 3.15	1.827 0.141	-
- การออกแบบ เครื่องแต่งกาย	1. ยังไม่ได้ทำงาน 2. ไม่เกิน 10,000 3.10,001-20,000 4.มากกว่า 20,000	205 102 91 61	3.42 3.38 3.43 3.28	0.526 0.664	-
- การออกแบบทรง ผม/แต่งหน้า	1. ยังไม่ได้ทำงาน 2. ไม่เกิน 10,000 3.10,001-20,000 4.มากกว่า 20,000	205 102 92 61	3.25 3.31 3.2 3.03	1.406 0.24	-
- โทสนีใน ภาพยนตร์	1. ยังไม่ได้ทำงาน 2. ไม่เกิน 10,000 3.10,001-20,000 4.มากกว่า 20,000	205 102 92 61	3.41 3.24 3.18 2.97	5.482 0.001	1.ยังไม่ได้ทำงาน > 10,001- 20,000 2.ยังไม่ได้ทำงาน > มากกว่า 20,000 3.ไม่เกิน10,000 > มากกว่า 20,000

จากตารางที่ 41 พบว่าผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีรายได้ต่างกัน ชอบการสร้างภาพยนตร์ไทย ขึ้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านกำกับภาพ โดยภาพรวมและประเด็นการจัดแสง การเคลื่อนกล้อง ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ การจัดองค์ประกอบแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่ยังไม่ได้ทำงานมีทัศนคติชอบการจัดองค์ประกอบมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000.-บาท และกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้มากกว่า 20,000.-บาท

- ด้านการกำกับแสดงโดยภาพรวมและประเด็นความชัดเจนของการแสดง การแฝงความหมายให้ข้คิด การสร้างให้คนดูเชื่อ พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันมีทัศนคติชอบความชัดเจนของการแสดงการแฝงความหมายให้ชัดเจน การสร้างให้คนดูเชื่อไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านศิลปะและการออกแบบโดยภาพรวมและประเด็นการออกแบบฉาก การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผม แต่งหน้าพบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่โทนสีในภาพยนตร์กลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันมีทัศนคติชอบโทนสีในภาพยนตร์แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ ที่มีรายได้ต่างกันชอบโทนสีในภาพยนตร์แตกต่างกันเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่ากลุ่มผู้ชมที่ยังไม่ได้ทำงานมีทัศนคติชอบโทนสีในภาพยนตร์มากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ตั้งแต่ 10,001-20,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท และกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท มีทัศนคติชอบโทนสีในภาพยนตร์มากกว่ากลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.15 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

ตารางที่ 42 แสดงทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอน หลังการถ่ายทำภาพยนตร์ จำแนกตามรายได้

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	อาชีพ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
<u>ขั้นหลังการถ่ายทำภาพยนตร์</u>	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.26	0.801	0.494	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.26			
	3.10,001-20,000	90	3.37			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.19			
การตัดต่อ	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.32	1.204	0.308	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.37			
	3.10,001-20,000	90	3.44			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.23			
- ความต่อเนื่องของภาพ	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.19	3.373	0.018	1.10,001-20,000 > ไม่เกิน 10,000 2.10,001 > 20,000 > มากกว่า 20,000
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.08			
	3.10,001-20,000	90	3.38			
	4.มากกว่า 20,000	61	3			
- ความกลมกลืนของเสียงและภาพ	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.37	1.038	0.376	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.31			
	3.10,001-20,000	90	3.33			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.15			
- เพลงประกอบ	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.34	1.455	0.226	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.56			
	3.10,001-20,000	90	3.44			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.38			
- ระบบเสียง	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.38	1.758	0.154	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.53			
	3.10,001-20,000	89	3.62			
	4.มากกว่า 20,000	60	3.42			
เทคนิคการสร้างภาพพิเศษ	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.2	0.535	0.659	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.15			
	3.10,001-20,000	90	3.29			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.14			
- ความแนบเนียน	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	2.96	2.269	0.08	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	2.96			
	3.10,001-20,000	90	3.31			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.02			
- ความคิดสร้างสรรค์	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.23	0.531	0.661	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.22			
	3.10,001-20,000	89	3.29			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.08			

- ความสวยงาม	1. ยังไม่ได้ทำงาน	205	3.41	0.843	0.471	-
	2. ไม่เกิน 10,000	104	3.25			
	3.10,001-20,000	90	3.29			
	4.มากกว่า 20,000	61	3.31			

จากตารางที่ 42 พบว่า กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีรายได้ต่างกันชอบการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการตัดต่อในภาพรวมและในประเด็นความกลมกลืนของเสียงและภาพเพลงประกอบและระบบเสียงพบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันมีทัศนคติไม่ความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ความต่อเนื่องของภาพพบว่าผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันมีทัศนคติชอบความต่อเนื่องของภาพแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ ตั้งแต่ 10,001-20,000 บาท มีทัศนคติชอบความต่อเนื่องของภาพมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้ มากกว่า 20,000 บาท

- ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษในภาพรวมและในประเด็นความแนบเนียน ความคิดสร้างสรรค์ ความสวยงาม พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 8. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

8.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ตารางที่ 43 แสดงทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย จำแนกตามเพศ

ทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของ ภาพยนตร์ไทย	เพศ	จำนวน(คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ t	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
คุณค่าต่อชีวิต	1. ชาย	262	3.19	0.192	0.848	-
	2. หญิง	218	3.17			
คุณค่าต่อสังคม	1. ชาย	262	3.24	0.189	0.85	-
	2. หญิง	218	3.22			
คุณค่าทางศิลปะ	1. ชาย	363	3.11	-2.039	0.042	หญิง > ชาย
	2. หญิง	218	3.26			
คุณค่าทางวิทยาศาสตร์	1. ชาย	261	2.67	-0.934	0.351	-
	2. หญิง	219	2.75			

จากตารางที่ 43 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์เพศชายและเพศหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร ชอบคุณค่าของภาพยนตร์ไทยได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม และคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ของภาพยนตร์ไทย ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์เพศชายและเพศหญิง ชอบคุณค่าทางศิลปะของภาพยนตร์ไทย แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยเพศหญิง ชอบคุณค่าทางศิลปะของภาพยนตร์ไทยมากกว่าเพศชาย

8.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ตารางที่ 44 แสดงทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย จำแนกตามอายุ

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	อายุ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
คุณค่าต่อชีวิต	1.ต่ำกว่า 18	49	3.49	2.184	0.089	-
	2. 18 - 25	291	3.12			
	3. 26 - 30	88	3.18			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.28			
คุณค่าต่อสังคม	1.ต่ำกว่า 18	49	3.41	0.719	0.541	-
	2. 18 - 25	291	3.22			
	3. 26 - 30	88	3.24			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.17			
คุณค่าทางศิลปะ	1.ต่ำกว่า 18	49	3.51	3.432	0.017	1.ต่ำกว่า 18>18-25 2.ต่ำกว่า 18>26-30 3.ต่ำกว่า 18>31 ขึ้นไป
	2. 18 - 25	292	3.16			
	3. 26 - 30	88	3.16			
	4. 31 ขึ้นไป	47	3.02			
คุณค่าทางวิทยาศาสตร์	1.ต่ำกว่า 18	49	2.98	2.796	0.04	1.ต่ำกว่า 18>18-25 2.ต่ำกว่า 18>31 ขึ้นไป
	2. 18 - 25	290	2.7			
	3. 26 - 30	88	2.72			
	4. 31 ขึ้นไป	48	2.44			

จากตารางที่ 44 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติชอบคุณค่าของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต และคุณค่าต่อสังคม ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ขณะที่ผู้ชมที่มีอายุต่างกัน ชอบคุณค่าทางศิลปะและคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ของภาพยนตร์ไทย แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีชอบคุณค่าทางศิลปะของภาพยนตร์ไทยมากกว่าทุกกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป และกลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ชอบคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ของภาพยนตร์ไทยมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี และกลุ่มผู้ชมที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปี ขึ้นไป

8.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ตารางที่ 45 แสดงทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยจำแนกตามการศึกษา

ทัศนคติที่มีต่อคุณค่าภาพยนตร์ไทย	การศึกษา	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
คุณค่าต่อชีวิต	1.ต่ำกว่าป.ตรี	163	3.36	6.025	0.003	1.ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี 2.ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	2.ป.ตรี	283	3.12			
	3.สูงกว่า ป.ตรี	33	2.79			
คุณค่าต่อสังคม	1.ต่ำกว่าป.ตรี	163	3.42	7.461	0.001	1.ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี 2.ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	2.ป.ตรี	283	3.16			
	3.สูงกว่า ป.ตรี	33	2.85			
คุณค่าทางศิลปะ	1.ต่ำกว่าป.ตรี	163	3.39	8.576	0.000	1.ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี 2.ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	2.ป.ตรี	284	3.07			
	3.สูงกว่า ป.ตรี	33	3.06			
คุณค่าทางวิทยาศาสตร์	1.ต่ำกว่าป.ตรี	163	2.96	11.438	0.000	1.ต่ำกว่าป.ตรี > ป.ตรี 2.ต่ำกว่าป.ตรี > สูงกว่าป.ตรี
	2.ป.ตรี	283	2.6			
	3.สูงกว่า ป.ตรี	33	2.33			

จากตารางที่ 45 พบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติชอบคุณค่าของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม คุณค่าทางศิลปะและคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาดำกว่าระดับปริญญาตรี ชอบภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม คุณค่าทางศิลปะและคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ มากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและกลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8.4 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ตารางที่ 46 แสดงทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยจำแนกตามอาชีพ

ทัศนคติที่มีต่อคุณค่าภาพยนตร์ไทย	อาชีพ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
คุณค่าต่อชีวิต	1.นร.นิสิต นศ.	244	3.21	1.875	0.114	-
	2.รับจ้าง	117	3.21			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	36	2.92			
	4.รับราชการ	29	2.83			
	5.อื่นๆ	40	3.3			
คุณค่าต่อสังคม	1.นร.นิสิต นศ.	244	3.24	2.306	0.057	-
	2.รับจ้าง	117	3.24			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	36	3			
	4.รับราชการ	29	2.9			
	5.อื่นๆ	40	3.48			
คุณค่าทางศิลปะ	1.นร.นิสิต นศ.	245	3.24	2.656	0.032	1.นร.นิสิต น.ศ. > รับจ้าง 2.นร.นิสิต น.ศ. > รับราชการ
	2.รับจ้าง	117	3.05			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	36	3.14			
	4.รับราชการ	29	2.83			
	5.อื่นๆ	40	3.30			
คุณค่าทางวิทยาศาสตร์	1.นร.นิสิต นศ.	243	2.74	1.43	0.223	-
	2.รับจ้าง	117	2.81			
	3.ธุรกิจส่วนตัว	36	2.47			
	4.รับราชการ	30	2.50			
	5.อื่นๆ	40	2.65			

จากตารางที่ 46 พบว่ากลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอาชีพแตกต่างกันมีทัศนคติชอบคุณค่าของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม และคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ขณะที่กลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพต่างกันชอบคุณค่าทางศิลปะของภาพยนตร์ไทย แตกต่างที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่เป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา ชอบคุณค่าทางศิลปะของภาพยนตร์ไทยมากกว่ากลุ่มที่มีอาชีพรับจ้าง และกลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพรับราชการ

8.5 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ตารางที่ 47 แสดงทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยจำแนกตามรายได้

ทัศนคติที่มีต่อคุณค่า ภาพยนตร์ไทย	อาชีพ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าสถิติ F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
คุณค่าต่อชีวิต	1.ยังไม่ได้ทำงาน	206	3.18	1.631	0.181	-
	2.ไม่เกิน 10,000	102	3.18			
	3.10,001-20,000	92	3.3			
	4.มากกว่า 20,000	60	2.95			
คุณค่าต่อสังคม	1.ยังไม่ได้ทำงาน	206	3.21	1.851	0.137	-
	2.ไม่เกิน 10,000	102	3.34			
	3.10,001-20,000	92	3.25			
	4.มากกว่า 20,000	60	3			
คุณค่าทางศิลปะ	1.ยังไม่ได้ทำงาน	207	3.25	2.432	0.064	-
	2.ไม่เกิน 10,000	102	3.14			
	3.10,001-20,000	92	3.2			
	4.มากกว่า 20,000	60	2.93			
คุณค่าทางวิทยาศาสตร์	1.ยังไม่ได้ทำงาน	205	2.73	6.931	0.000	1.ยังไม่ได้ทำงาน > มากกว่า 20,000 2.ไม่เกิน 10,000 > ยังไม่ได้ทำงาน 3. ไม่เกิน 10,000 > มากกว่า 20,000 4.10,001-20,000 > มากกว่า 20,000
	2.ไม่เกิน 10,000	102	2.96			
	3.10,001-20,000	93	2.73			
	4.มากกว่า 20,000	60	2.28			

จากตารางที่ 47 พบว่ากลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครที่มีรายได้ต่างกัน มีทัศนคติชอบคุณค่าของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม และคุณค่าทางศิลปะไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ กลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันชอบคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ของภาพยนตร์ไทยแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มที่ยังไม่ได้ทำงานชอบคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ของภาพยนตร์ไทย มากกว่า กลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท กลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท ชอบคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ของภาพยนตร์ไทยมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่ยังไม่ได้ทำงาน และกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาทและกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ตั้งแต่ 10,001 – 20,000 บาท ชอบคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ของภาพยนตร์ไทยมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท

ตอนที่ 9. ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย

9.1 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยขั้นเตรียมการถ่ายทำ

ตารางที่ 48 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยขั้นเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	จำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม ปี 2545-2546
การเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์	r = -0.011 Sig = 0.813 จำนวน = 484 คน
การเล่าเรื่อง	r = -0.057 Sig = 0.212 จำนวน = 483 คน
- โครงเรื่อง	r = -0.095 Sig = 0.038 จำนวน = 482 คน
- ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์	r = -0.035 Sig = 0.446 จำนวน = 480 คน
- แก่น/หัวใจสำคัญของเรื่อง	r = -0.029 Sig = 0.532 จำนวน = 476 คน
การคัดเลือกนักแสดง	r = 0.006 Sig = 0.902 จำนวน = 484 คน
- ความเหมาะสมกับนักแสดง	r = 0.054 Sig = 0.234 จำนวน = 483 คน
- พัฒนาการของตัวละคร	r = -0.024 Sig = 0.591 จำนวน = 483 คน
- ความกลมกลืนของการแสดง	r = -0.012 Sig = 0.785 จำนวน = 481 คน
การเตรียมตัวของผู้กำกับ	r = 0.024 Sig = 0.596 จำนวน = 484 คน

- การตีความเนื้อหา	r = 0.021 Sig = 0.642 จำนวน = 482 คน
- ความเป็นธรรมชาติของหนัง	r = 0.027 Sig = 0.561 จำนวน = 482 คน
- การเคลื่อนไหวของตัวละคร	r = -0.002 Sig = 0.971 จำนวน = 481 คน
- อารมณ์ของตัวละคร	r = 0.019 Sig = 0.669 จำนวน = 483 คน

จากตารางที่ 48 พบว่าทัศนคติของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์โดยภาพรวมไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเล่าเรื่อง ได้แก่ การสร้างความลุ่มลึกของภาพยนตร์และแก่นหรือหัวใจสำคัญของเรื่อง ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม ในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่โครงเรื่องมีความสัมพันธ์กับการชมภาพยนตร์ไทยที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยผู้ชมภาพยนตร์ไทยจำนวนมากจะชอบโครงเรื่องน้อยหรือผู้ชมภาพยนตร์ไทยจำนวนน้อยจะชอบโครงเรื่องมาก

- ด้านการคัดเลือกนักแสดง ได้แก่ บทบาทที่เหมาะสมกับนักแสดง การพัฒนาการของตัวละคร และความกลมกลืนของการแสดง ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ ได้แก่ การตีความ เนื้อหาของบทภาพยนตร์ ความเป็นธรรมชาติของภาพยนตร์ การเคลื่อนไหว ของตัวละครและอารมณ์ของตัวละคร ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวน ภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

9.2 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยชั้นถ่ายทำ
ตารางที่ 49 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้าง
ภาพยนตร์ไทยชั้นการถ่ายทำภาพยนตร์

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	จำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม ปี 2545-2546
<u>การถ่ายทำภาพยนตร์</u>	r = -0.017 Sig = 0.703 จำนวน = 484 คน
การกำกับภาพ	r = -0.018 Sig = 0.7 จำนวน = 484 คน
- การจัดองค์ประกอบ	r = 0.002 Sig = 0.964 จำนวน = 482 คน
- การจัดแสง	r = -0.035 Sig = 0.439 จำนวน = 482 คน
- การเคลื่อนกล้อง	r = -0.023 Sig = 0.611 จำนวน = 481 คน
การกำกับการแสดง	r = -0.038 Sig = 0.405 จำนวน = 483 คน
- ความชัดเจนของการแสดง	r = 0.011 Sig = 0.817 จำนวน = 481 คน
- การแฝงความหมาย / ให้ ข้อคิด	r = -0.052 Sig = 0.255 จำนวน = 481 คน
- การสร้างให้คนดูเชื่อ	r = -0.053 Sig = 0.249 จำนวน = 476 คน
ศิลปะและการออกแบบฉาก	r = 0.001 Sig = 0.989 จำนวน = 483 คน
- การออกแบบฉาก	r = -0.039 Sig = 0.39 จำนวน = 482 คน

- การออกแบบตกแต่งภายใน ของฉาก	r = -0.025 Sig = 0.581 จำนวน = 481 คน
- การออกแบบเครื่องแต่งกาย	r = 0.04 Sig = 0.378 จำนวน = 481 คน
- การออกแบบทรงผม / แต่งหน้า	r = 0.064 Sig = 0.163 จำนวน = 482 คน
- โทนสีในภาพยนตร์	r = -0.052 Sig = 0.253 จำนวน = 482 คน

จากตารางที่ 49 พบว่าทัศนคติของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ โดยภาพรวมไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-2546 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับภาพ ได้แก่ การจัดองค์ประกอบของภาพ การวัดแสง และการเคลื่อนกล้อง พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับการแสดง ได้แก่ ความชัดเจน ของการแสดง การสร้างความหมายแฝงหรือให้ข้อคิดกับคนดูและการสร้างให้คนดูเชื่อในภาพยนตร์ พบว่าไม่สัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านศิลปะและการออกแบบ ได้แก่ การออกแบบฉาก การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผม การแต่งหน้า และโทนสีในภาพยนตร์ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

9.3 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย ชั้นหลังการถ่ายทำภาพยนตร์

ตารางที่ 50 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มี
ต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยชั้นหลังการถ่ายทำภาพยนตร์

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	จำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม ปี 2545-2546
หลังการถ่ายทำภาพยนตร์	r = 0.022 Sig = 0.635 จำนวน = 482 คน
การตัดต่อ	r = 0.036 Sig = 0.426 จำนวน = 482 คน
- ความต่อเนื่องของภาพ	r = 0.029 Sig = 0.521 จำนวน = 482 คน
- ความกลมกลืนของเสียงและ ภาพ	r = 0.065 Sig = 0.156 จำนวน = 482 คน
- เพลงประกอบ	r = -0.001 Sig = 0.975 จำนวน = 482 คน
- ระบบเสียง	r = 0.026 Sig = 0.568 จำนวน = 480 คน
เทคนิคการสร้างภาพพิเศษ	r = 0.008 Sig = 0.868 จำนวน = 482 คน
- ความแนบเนียน	r = -0.038 Sig = 0.404 จำนวน = 482 คน
- ความคิดสร้างสรรค์	r = 0.022 Sig = 0.627 จำนวน = 481 คน
- ความสวยงาม	r = 0.041 Sig = 0.372 จำนวน = 481 คน

จากตารางที่ 50 แสดงให้เห็นว่าทัศนคติของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์โดยภาพรวมไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการตัดต่อได้แก่ การสร้างความต่อเนื่องของภาพ ความกลมกลืนของเสียงและภาพเพลงประกอบ ระบบเสียง พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษได้แก่ ความแนบเนียนของภาพ ความคิดสร้างสรรค์และความสวยงาม พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 10. ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ตารางที่ 51 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย	จำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม ปี 2545-2546
คุณค่าต่อชีวิต	r = -0.073 Sig = 0.109 จำนวน = 482 คน
คุณค่าต่อสังคม	r = -0.016 Sig = 0.724 จำนวน = 482 คน
คุณค่าทางศิลปะ	r = 0 Sig = 0.992 จำนวน = 483 คน
คุณค่าทางวิทยาศาสตร์	r = -0.041 Sig = 0.366 จำนวน = 482 คน

จากตารางที่ 51 แสดงให้เห็นว่าทัศนคติ เกี่ยวกับภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิตของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าต่อสังคมของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าทางศิลปะของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมีวัตถุประสงค์คือ

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร
6. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร
7. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร
8. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทยของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร

โดยมีหัวข้อในการนำเสนอผลการวิจัยดังนี้คือ

1. ลักษณะทางประชากร
2. พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทย
3. ทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย
4. ทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย
5. ทัศนคติที่มีต่อภาพยนตร์ไทยในด้านอื่นๆ แนวโน้มการชมภาพยนตร์ไทยในอนาคต
6. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม
7. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย
8. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย
9. ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย
10. ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

การวิจัยครั้งนี้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 400 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Multi-stage Random Sampling จาก สัดส่วนของจำนวนโรงภาพยนตร์แต่ละย่าน รวม 18 ย่าน จากจำนวนโรงภาพยนตร์ทั้งหมด 220 โรงภาพยนตร์ และใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) อย่างไรก็ตาม ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจริงผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเพิ่มอีกย่านละ 5 ชุด เพื่อป้องกันการได้ข้อมูลไม่ครบถ้วน

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองแล้วนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC เพื่อคำนวณค่าทางสถิติตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์งานวิจัยนี้ คือ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ศึกษาความแตกต่างของตัวแปรโดยใช้การทดสอบค่า T-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการทดสอบภายหลัง (Post-hoc) เพื่อหาคู่ที่แตกต่าง การหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient)

สรุปผลการวิจัย

1. ลักษณะทางประชากร

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายร้อยละ 54.6 เพศหญิงร้อยละ 45.4 ที่ชมภาพยนตร์อยู่ตามย่านต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร 18 ย่าน จำนวน 220 โรงภาพยนตร์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปี ร้อยละ 61.4 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีร้อยละ 58.8 เป็นกลุ่มนักเรียน นิสิต นักศึกษา ร้อยละ 52.0 และส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพ หรือทำงาน ร้อยละ 44.3

2. พฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทย

ผลการวิจัยพบว่าภาพยนตร์ไทยประเภทต่างๆ ที่ฉายในปี 2545 ผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครชมมากที่สุดเมื่อเทียบค่าร้อยละจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้แก่ เรื่อง **พรางชมพู** (หนังตลก) ร้อยละ 39.7 เรื่อง **7 ประจัญบาน** (หนังบู๊) ร้อยละ 43.2 เรื่อง **15 คำเดือน 11** (หนังชีวิต) ร้อยละ 50.0 เรื่อง **ผีหัวขาด** (หนังผี) ร้อยละ 50.4

ภาพยนตร์ไทยประเภทต่างๆ ที่ฉายในปี 2546 พบว่าผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครชมมากที่สุดเมื่อเทียบค่าร้อยละจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด คือ **แฟนจีน** (หนังชีวิต) ร้อยละ 78.6 เรื่อง **บุปผาราตรี** (หนังตลก/ผี) ร้อยละ 55.8 เรื่อง **เฮี้ยน** (หนังผี) ร้อยละ 28.8 และเรื่อง **ชื่นชอบชนหาเรื่อง** (หนังบู๊) ร้อยละ 15.6

ส่วนภาพยนตร์ที่มีผู้ชมภาพยนตร์ที่ไม่ชอบมากที่สุดในปี 2545-46 จำนวน 5 อันดับแรก คือ เรื่อง **ตึกดำตึย** (หนังตลก) ร้อยละ 6.4 เรื่อง **ผู้หญิงห้าบาท** (หนังชีวิต) และเรื่อง **ผีหัวขาด** (หนังผี) ร้อยละ 5.2 เรื่อง **แก้วชนเหล็ก** (หนังผี) ร้อยละ 4.4 เรื่อง **โรงแรมผี** (หนังผี) ร้อยละ 3.6 เรื่อง **ขังแปด** (หนังชีวิต) เรื่อง **ขุนแผน** (หนังชีวิต) เรื่อง **ตำนานกระสือ** (หนังผี) ร้อยละ 3.2

3. ทักษะที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย

ผลของการวิจัยพบว่า ผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติชอบการสร้างภาพยนตร์ขั้นตอน การเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ ได้แก่

- ด้านการเล่าเรื่องส่วนใหญ่ชอบในระดับปานกลาง ได้แก่ โครงเรื่อง ร้อยละ 52.9 ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์ ร้อยละ 43.8 แก่นหัวใจสำคัญของเรื่อง ร้อยละ 43.5
- ด้านการคัดเลือกนักแสดงกลุ่มผู้ชมชอบระดับปานกลาง ได้แก่ ความเหมาะสมกับนักแสดง ร้อยละ 40.8 พัฒนาการของตัวละคร ร้อยละ 39.5 ความกลมกลืนของการแสดง ร้อยละ 40.5
- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับส่วนใหญ่กลุ่มผู้ชมชอบในระดับปานกลาง ได้แก่ การตีความบทภาพยนตร์ (ร้อยละ 45.2) ความเป็นธรรมชาติของภาพยนตร์ (ร้อยละ 37.1) การเคลื่อนไหวตัวละคร (ร้อยละ 41.6) และอารมณ์ของตัวละคร (ร้อยละ 37.5)

ขั้นตอน การถ่ายทำภาพยนตร์ ได้แก่

- ด้านการกำกับภาพ ส่วนใหญ่ผู้ชมชอบในระดับปานกลาง ได้แก่ การจัดองค์ประกอบของภาพ ร้อยละ 56.8 การจัดแสง ร้อยละ 50.4 การเคลื่อนไหวกล้อง ร้อยละ 53.2
- ด้านการกำกับการแสดง ส่วนใหญ่ผู้ชมชอบในระดับปานกลาง ได้แก่ ความชัดเจนของการแสดง ร้อยละ 44.7 การแฝงความหมายหรือให้ข้อคิด ร้อยละ 36.2 และการสร้างให้คนดูเชื่อ ร้อยละ 43.9
- ด้านศิลปะและการออกแบบส่วนใหญ่กลุ่มผู้ชมชอบในระดับปานกลาง ได้แก่ การออกแบบฉาก ร้อยละ 45.4 การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก ร้อยละ 42.4 การออกแบบเครื่องแต่งกาย ร้อยละ 44.3 การออกแบบทรงผมและแต่งหน้า ร้อยละ 45.0 และโทนสีในภาพยนตร์ ร้อยละ 49.0

ขั้นตอน หลังการถ่ายทำภาพยนตร์ ได้แก่

- ด้านการติดต่อส่วนใหญ่กลุ่มผู้ชมชอบในระดับปานกลาง ได้แก่ ความต่อเนื่องของภาพ ร้อยละ 52.5 ความกลมกลืนของเสียงและภาพ ร้อยละ 40.7 เพลงประกอบ ร้อยละ 39.0 และระบบเสียง ร้อยละ 39.2
- ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ ส่วนใหญ่กลุ่มผู้ชมชอบในระดับปานกลาง ได้แก่ ความแนบเนียน ร้อยละ 39.2 ความคิดสร้างสรรค์ ร้อยละ 35.1 และความสวยงาม ร้อยละ 40.5

4. ทักษะคดีที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีทัศนคติเกี่ยวกับลักษณะภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าต่อชีวิตว่ากึ่งให้ความรู้กึ่งต้อยสติปัญญาไม่ได้พัฒนาอารมณ์ศีลธรรมไปในทางที่ดีหรือเลวลง ร้อยละ 43.8

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่ที่มีทัศนคติเกี่ยวกับลักษณะภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าต่อสังคม คือมีคุณค่าต่อครอบครัว ชีวิต และสังคมปานกลางไม่ดีหรือเลวลงร้อยละ 49.4

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่ที่มีทัศนคติเกี่ยวกับลักษณะภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าทางศิลปะคือมีความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพปานกลางร้อยละ 55.9

และกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่ที่มีทัศนคติเกี่ยวกับลักษณะภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์คือมีเหตุผลและความรู้ทางวิชาการในระดับปานกลางมาช่วยในการเขียนบท ร้อยละ 41.3

5. ทักษะคดีที่มีต่อภาพยนตร์ไทยในด้านอื่น ๆ และแนวโน้มการชมภาพยนตร์ไทยในอนาคต

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ที่มีทัศนคติระหว่างภาพยนตร์ไทยกับภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด เห็นว่า หนึ่งไทยยังเป็นรองหนึ่งฮอลลีวู้ดอยู่มาก ร้อยละ 45.5

ส่วนกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่ที่มีทัศนคติเกี่ยวกับสไตล์ภาพยนตร์ไทย คือชอบรูปแบบถ่ายทำพิถีพิถันในแต่ละช็อตได้องค์ประกอบสัดส่วนพอเหมาะ ภาพหนึ่งๆ เต็มไปด้วยความชัดเจนไม่สังเกตเห็นการตัดต่อ หลีกเลี่ยงการแสดงที่เกินจริง ร้อยละ 51.6

และกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่ที่มีแนวโน้มพฤติกรรมเกี่ยวกับการชมภาพยนตร์ไทยในอนาคตคือส่วนใหญ่จะดู ร้อยละ 43.5

6. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม

ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะทางประชากรของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร เพศชาย และเพศหญิง มีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมไม่แตกต่างกัน

กลุ่มผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี มีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมสูงกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา มีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมมากกว่าทุกกลุ่มคือ กลุ่มที่มีอาชีพรับจ้าง กลุ่มที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว และกลุ่มที่มีอาชีพอื่นๆ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีรายได้ ไม่เกิน 10,000 บาท มีจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ตั้งแต่ 10,001-20,000 บาทและกลุ่มที่มีรายได้ มากกว่า 20,000 บาท ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

7. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย

เพศ

ผลการวิจัยพบว่าการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร เพศชาย และเพศหญิง มีทัศนคติชอบเกี่ยวกับด้านการเล่าเรื่องได้แก่ โครงเรื่อง ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์ แก่น และหัวใจสำคัญของเรื่อง ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการคัดเลือกนักแสดง ได้แก่ ความเหมาะสมกับนักแสดง พัฒนาการของตัวละคร ความกลมกลืนของการแสดง กลุ่มผู้ชมเพศชายและเพศหญิงชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ ได้แก่ การตีความเน้นเนื้อหาของบทภาพยนตร์ ความเป็นธรรมชาติของภาพยนตร์และอารมณ์ของตัวละครกลุ่ม ผู้ชมเพศชายและเพศหญิงชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ เพศหญิงชอบการเคลื่อนไหวของตัวละครมากกว่าเพศชายที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร เพศชาย และเพศหญิง ส่วนใหญ่ชอบด้านการกำกับภาพ ได้แก่ การจัดองค์ประกอบภาพ การจัดแสง การเคลื่อนไหวกล้อง ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับแสดง ได้แก่ ความชัดเจนของการแสดง การแฝงความหมายให้ข้อคิด การสร้างให้คนดูเชื่อ กลุ่มผู้ชมเพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านศิลปะและการออกแบบ ได้แก่ การออกแบบฉาก การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบ เครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผมแต่งหน้า และโทนสีในภาพยนตร์กลุ่มผู้ชมเพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ส่วนการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนหลังการถ่ายทำกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มผู้ชมเพศชาย และเพศหญิง ส่วนใหญ่ชอบด้านการตัดต่อ ได้แก่ ความต่อเนื่องของภาพ ความกลมกลืนของภาพและเสียง เพลงประกอบและระบบเสียงไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ ได้แก่ ความแนบเนียน ความสวยงาม กลุ่มผู้ชมเพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่กลุ่มผู้ชมเพศหญิงมีทัศนคติชอบมากกว่าเพศชายที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

อายุ

ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำ กลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน ชอบขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 มีทัศนคติชอบมากกว่า กลุ่มผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี ในขณะที่ การเล่าเรื่อง ได้แก่ โครงเรื่อง ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์ และ แก่นหรือหัวใจสำคัญของเรื่อง กลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการคัดเลือกนักแสดง ได้แก่ ความเหมาะสมกับนักแสดง พัฒนาการของตัวละคร และความกลมกลืนของการแสดงกลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ ได้แก่ การตีความเน้นเนื้อหาพบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ความเป็นธรรมชาติของภาพยนตร์ กลุ่มผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ ระหว่าง 26-30 ปี และกลุ่มผู้ชมที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไปชอบมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี การเคลื่อนไหวของตัวละคร กลุ่มผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปี ขึ้นไป มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี ส่วนอารมณ์ของตัวละคร กลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีมีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี และกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี

ในภาพรวมด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีมีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี และกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี

การสร้างภาพยนตร์ไทยขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์กลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติชอบในด้านการกำกับภาพ ได้แก่ การจัดองค์ประกอบ การจัดแสง การเคลื่อนไหวกล้อง ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับการแสดง ได้แก่ ความชัดเจนของการแสดง การแฝงความหมายให้ข้อคิด การสร้างให้คนดูเชื่อกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์มีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านศิลปะ และการออกแบบ ได้แก่ การออกแบบแตกต่างภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผมแต่งหน้าผู้ชมมีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ การออกแบบฉากกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีมีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า 18-25 ปี และ กลุ่มที่มีอายุ ระหว่าง 26-30 ปี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนโทนสีในภาพยนตร์กลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีทัศนคติชอบมากกว่า ผู้ชมทุกกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีอายุ

ตั้งแต่ 18-25 ปี กลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 26-30 ปี และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนหลังการถ่ายทำโดยภาพรวม กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครมีทัศนคติด้านการตัดต่อ ได้แก่ ความต่อเนื่อง ความกลมกลืนของเสียงและภาพ เพลงประกอบและระบบเสียง ไม่แตกต่างที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ ได้แก่ ความแนบเนียน และความคิดสร้างสรรค์ กลุ่มผู้ชมมีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ความสวยงาม กลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีมีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไปชอบมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีอายุตั้งแต่ 26-30 ปี

การศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติชอบการสร้างภาพยนตร์ไทยขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มที่มีการศึกษาน้อยกว่าระดับปริญญาตรีมีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี

- ด้านการเล่าเรื่อง ได้แก่ โครงเรื่อง และแก่นหรือหัวใจสำคัญของเรื่อง กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ ที่มีการศึกษาต่างกันมีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์ กลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ขณะที่โดยภาพรวมด้านการเล่าเรื่อง กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติชอบการเล่าเรื่องมากกว่า กลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

-ด้านการคัดเลือกนักแสดง ได้แก่ ความเหมาะสมกับนักแสดง กลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาแตกต่างกัน ชอบการคัดเลือกนักแสดงไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ด้านพัฒนาการของตัวละคร กลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนด้านความกลมกลืนของการแสดง กลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีชอบมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี

-ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ ได้แก่ การตีความเน้นเนื้อหา การเคลื่อนไหวของตัวละคร และอารมณ์ของตัวละคร กลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาต่างกันมีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

โดยภาพรวมด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ กลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ชอบการเตรียมตัวของผู้กำกับมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และกลุ่มที่มี

การศึกษาระดับสูงกว่าระดับปริญญาตรี ส่วนความเป็นธรรมชาติของหนัง กลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีชอบความเป็นธรรมชาติของหนังมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีการศึกษาต่างกัันมีทัศนคติชอบการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ ด้านการกำกับภาพ ได้แก่ การจัดองค์ประกอบภาพ การจัดแสง การเคลื่อนไหวกล้องไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

-ด้านการกำกับการแสดง ได้แก่ ความชัดเจนของการแสดง ผู้ชมภาพยนตร์ที่มีการศึกษาต่างกััน ชอบความชัดเจนของการแสดงไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 การแฝงความหมายและให้ข้อคิด กลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ชอบการแฝงความหมายและให้ข้อคิดมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี การสร้างให้คนดูเชื่อ กลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีชอบการสร้างให้คนดูเชื่อมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและสูงกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

ในขณะที่ด้านการกำกับการแสดงโดยภาพรวมกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและสูงกว่าระดับปริญญาตรี

- ด้านศิลปะและการออกแบบ กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีการศึกษาต่างกััน ชอบ การออกแบบฉาก การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผมแต่งหน้า แตกต่างที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติชอบมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีการศึกษาต่างกััน มีทัศนคติชอบการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ด้านการตัดต่อ ได้แก่ ความต่อเนื่องของภาพ เพลงประกอบ ระบบเสียง ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ความกลมกลืนของภาพและเสียง กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีชอบความกลมกลืนของภาพและเสียงมากกว่า กลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี

- ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ ได้แก่ ความแนบเนียน ความคิดสร้างสรรค์ กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีการศึกษาต่างกัันมีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ความสวยงาม กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ชอบความสวยงามมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

อาชีพ

ผลการวิจัยพบว่าการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอาชีพ ต่างกันชอบด้านการเล่าเรื่อง ได้แก่ โครงเรื่อง ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์ และแก่นหรือหัวใจของเรื่องไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการคัดเลือกนักแสดง ได้แก่ ความเหมาะสมกับนักแสดง พัฒนาการของตัวละคร และความกลมกลืนของการแสดงกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ชอบไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ ได้แก่ การตีความเน้นเนื้อหา ความเป็นธรรมชาติของหนัง การเคลื่อนไหวของตัวละคร อารมณ์ของตัวละคร กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอน การถ่ายทำภาพยนตร์กลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอาชีพต่างกัน มีทัศนคติชอบ ด้านการกำกับภาพ ได้แก่ การจัดองค์ประกอบ การจัดแสง และการเคลื่อนไหวกล้องไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับการแสดง ได้แก่ ความชัดเจนของการแสดง การแฝงความหมายให้ข้อคิด การสร้างให้คนดูเชื่อ กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ ชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านศิลปะ และการออกแบบ ได้แก่ การออกแบบฉาก การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผมแต่งหน้า และโทนสีในภาพยนตร์ ผู้ชมภาพยนตร์ที่มีอาชีพต่างกันชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนหลังการถ่ายทำกลุ่มผู้ชมที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติชอบ ด้านการตัดต่อ ได้แก่ ความต่อเนื่องของภาพ ความกลมกลืนของภาพและเสียง เพลงประกอบระบบเสียงไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ ได้แก่ ความแนบเนียน ความคิดสร้างสรรค์ ความสวยงาม กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีอาชีพต่างกันชอบด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

รายได้

ผลการวิจัยพบว่าการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีรายได้แตกต่างกัน มีทัศนคติที่มีต่อการเล่าเรื่อง ได้แก่ แก่นหรือหัวใจสำคัญของเรื่องไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่ด้านโครงเรื่องกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ระหว่าง 10,001-20,000 บาทชอบโครงเรื่องมากกว่ากลุ่มผู้ชมที่ยังไม่ได้ทำงานและกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์กลุ่มผู้ชมที่ยังไม่ได้ทำงานชอบความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์มากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท และกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ตั้งแต่ 10,001-20,000 บาทชอบความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์มากกว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ มากกว่า 20,000 บาท

- ด้านการคัดเลือกนักแสดงได้แก่ ความเหมาะสมกับนักแสดง พัฒนาการของตัวละคร ความกลมกลืนของการแสดง ผู้ชมภาพยนตร์ชอบการคัดเลือกนักแสดงไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ ได้แก่ การตีความเน้นเนื้อหา ความเป็นธรรมชาติของหนัง การเคลื่อนไหวของตัวละคร อารมณ์ของตัวละคร กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ชอบด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนถ่ายทำกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันชอบด้านการกำกับภาพ ได้แก่ การจัดแสง การเคลื่อนกล้อง ผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีรายได้ต่างกัน มีทัศนคติชอบไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ขณะที่ด้านการจัดองค์ประกอบของภาพ กลุ่มผู้ชมที่ยังไม่ได้ทำงานชอบการจัดองค์ประกอบของภาพมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท

- ด้านการกำกับการแสดง ได้แก่ ความชัดเจนของการแสดง การแฝงความหมายและให้ข้อคิด การสร้างให้คนดูเชื่อ กลุ่มผู้ชม ที่มีรายได้ต่างกันชอบไม่แตกต่างกัน

- ด้านศิลปะและการออกแบบ ได้แก่ การออกแบบฉาก การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผมแต่งหน้า กลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ขณะที่กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่ยังไม่ได้ทำงานชอบโทนสีในภาพยนตร์มากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ตั้งแต่ 10,001-20,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท และกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ ไม่เกิน 10,000 บาทชอบโทนสีในภาพยนตร์มากกว่า กลุ่มที่มีรายได้ 20,000 บาท

การสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนหลังการถ่ายทำกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีรายได้ต่างกันชอบด้านการตัดต่อ ได้แก่ ความต่อเนื่องกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่มีรายได้ต่างกันมีทัศนคติชอบแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีระดับรายได้ 10,001-20,000 บาท ชอบความต่อเนื่องของภาพมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท ด้านความกลมกลืนของเสียงและภาพ ได้แก่ เพลงประกอบ และระบบเสียง พบว่ากลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกัน ชอบด้านความกลมกลืนของเสียงและภาพไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษได้แก่ ความแนบเนียน ความคิดสร้างสรรค์ ความสวยงามกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ต่างกันชอบไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

8. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครเพศชายและเพศหญิง ชอบคุณค่าของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม และคุณค่าทาง

วิทยาศาสตร์ ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่คุณค่าทางศิลปะ ของภาพยนตร์ไทย พบว่าเพศหญิงชอบคุณค่าทางศิลปะของภาพยนตร์ไทยมากกว่าเพศชาย

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกันชอบคุณค่าของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าชีวิต คุณค่าต่อสังคม ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่คุณค่าทางศิลปะ และคุณค่าทางวิทยาศาสตร์แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ชอบคุณค่าทางศิลปะมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ 18 - 25 ปี กลุ่มที่มีอายุ 26 - 30 ปี และกลุ่มที่มีอายุ 31 ปีขึ้นไป ในขณะที่ กลุ่มผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ชอบคุณค่าทางวิทยาศาสตร์มากกว่ากลุ่มที่มีอายุ 18 - 25 ปี และกลุ่มที่มีอายุ 31 ปีขึ้นไป

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีการศึกษาต่างกันชอบคุณค่าของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม คุณค่าทางศิลปะ และคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยกลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีชอบภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคม คุณค่าทางศิลปะและคุณค่าทางวิทยาศาสตร์มากกว่า กลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและกลุ่มผู้ชมที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

กลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอาชีพต่างกันชอบคุณค่าของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต ต่อสังคม และคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่กลุ่มผู้ชมที่เป็นนักเรียน นิสิต และนักศึกษาชอบภาพยนตร์ไทย ที่มีคุณค่าทางศิลปะมากกว่ากลุ่มที่มีอาชีพรับจ้างและรับราชการ

กลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครที่มีรายได้ต่างกัน มีทัศนคติชอบภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าต่อชีวิต คุณค่าต่อสังคมและคุณค่าทางศิลปะไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในขณะที่กลุ่มผู้ชมที่ยังไม่ได้ทำงานชอบภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์มากกว่ากลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท กลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท ชอบมากกว่ากลุ่มที่ยังไม่ได้ทำงานและกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท และกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท ชอบมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท

9. ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทย ที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย

ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์โดยภาพรวมไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเล่าเรื่อง ได้แก่ การสร้างความลุ่มลึกของภาพยนตร์และการค้นหาแก่นสำคัญหรือหัวใจสำคัญของเรื่อง ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชม ในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการคัดเลือกนักแสดง ได้แก่ บทบาทที่เหมาะสมกับนักแสดง การพัฒนาการของตัวละคร และความกลมกลืนของการแสดง ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการเตรียมตัวของผู้กำกับ ได้แก่ การตีความ เนื้อหาของบทภาพยนตร์ ความเป็นธรรมชาติของภาพยนตร์ การควบคุมดูแลการเคลื่อนไหว ของตัวละครในแต่ละฉากและอารมณ์ของตัวละคร ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวน ภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ทัศนคติของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ โดยภาพรวมไม่สัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-2546 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับภาพ ได้แก่ การจัดองค์ประกอบของภาพ การวัดแสง และการเคลื่อนไหวกล้องในขั้นตอนการถ่ายทำ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการกำกับการแสดง ได้แก่ ความชัดเจนของการแสดง การสร้างความหมายแฝงหรือให้ข้อคิดกับคนดูและการสร้างให้คนดูเชื่อในภาพยนตร์ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านศิลปะและการออกแบบ ได้แก่ การออกแบบฉาก การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบทรงผม การแต่งหน้า และโทนสีในภาพยนตร์ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

โดยภาพรวมพบว่าทัศนคติของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยในขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านการตัดต่อ ได้แก่ การสร้างความต่อเนื่องของภาพ ความกลมกลืนของเสียงและภาพ เพลงประกอบ ระบบเสียง พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

- ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษ ได้แก่ ความแนบเนียนของภาพ ความคิดสร้างสรรค์และความสวยงาม พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

10. ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมกับทัศนคติที่มีต่อคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

ผลการวิจัยพบว่าผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าต่อชีวิตไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าต่อสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าทางศิลปะ ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่มีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-46 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

โดยภาพรวมของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีทัศนคติเกี่ยวกับคุณค่าของ ภาพยนตร์ไทย ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนภาพยนตร์ไทยที่ชมในปี 2545-2546

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยครั้งนี้สามารถสะท้อนให้เห็นประเด็นต่างๆ ที่น่าสนใจหลายแง่มุม กล่าวคือ กลุ่มวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครเป็นสังคมบริโภคขนาดใหญ่ของตลาดภาพยนตร์บันเทิงไม่เพียง เฉพาะภาพยนตร์ไทยเท่านั้น ยังครอบคลุมไปถึงภาพยนตร์ต่างชาติด้วย กลุ่มวัยรุ่นเหล่านี้ ได้แก่ นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี แม้ยังไม่ได้ทำงาน ไม่มี รายได้ประจำแต่เป็นกลุ่มบริโภคภาพยนตร์มากที่สุด สวนทางกับรายได้ ในขณะที่กลุ่มผู้มีรายได้ มากขึ้น อัตราการชมภาพยนตร์จะลดลง

ตลอดระยะเวลาหลังเศรษฐกิจวิกฤต คือ ปี 2545-2546 ภาพยนตร์ที่ได้รับความสนใจ มากที่สุด คือภาพยนตร์ชีวิต คือ เรื่อง **15 คำเดือน 11** และ เรื่อง **แฟนฉัน** ทั้งสองเรื่อง สะท้อน ความเป็นไทยออกมาได้ เป็นอย่างดี ซึ่งเรื่องแรกเป็นเรื่องที่พยายามอธิบายปรากฏการณ์ ลีกลับ ที่เกิดขึ้นในแม่น้ำโขง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยติดกับประเทศลาวเป็นปรากฏการณ์ที่ ยังหาคำตอบไม่ได้ ในปัจจุบัน ส่วนเรื่องที่สองคือเรื่อง แฟนฉัน ผลงานของกลุ่มสร้างภาพยนตร์ รุ่นใหม่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการโหยหาอดีต สามารถร้อยจิตใจและความรู้สึกของคนดูทุกกลุ่ม ทั้งวัยเด็ก วัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ได้เป็นอย่างดี ทั้งสองเรื่องสะท้อนความเป็นไทยและความไม่รุนแรง ในภาพยนตร์ ในขณะที่ภาพยนตร์บู๊ รุนแรง แฉवलง อย่างเห็นได้ชัดซึ่งอาจมีนัยซ่อนเร้น บางอย่างที่สะท้อนความต้องการที่แท้จริงของสังคมเพราะในเมืองลีกลับสังคมตกอยู่ท่ามกลางความ รุนแรงหลายรูปแบบที่เกิดขึ้นไม่เว้นแม้แต่วันที่ปรากฏในสื่อมวลชน

ในขณะที่เดียวกันภาพยนตร์ตลก ตลกผี และภาพยนตร์ผี หรือหนังผีน่ากลัวก็ยังได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นไม่จางหายไปจากคนดู เป็นแนวภาพยนตร์ที่ยืนหยัดสร้างความบันเทิง มาหลายยุคสมัย ส่วนภาพยนตร์อีกประเภทหนึ่งที่น่าจับตามองคือ ภาพยนตร์เกี่ยวกับเพศที่ 3 มักนำเสนอในแนวตลกได้รับการตอบรับเกือบทุกเรื่อง แสดงให้เห็นว่าสังคมไทยเปิดกว้างให้ พื้นที่ยืนของกลุ่มเพศที่ 3 มากขึ้น ไม่เบียดตกขอบ ภาพยนตร์ประเภทนี้หลายเรื่อง ยังได้รับการ ตอบรับอย่างล้นหลามในต่างประเทศ อาจกลายเป็นคู่แข่งสำคัญกับฝรั่งเศสเป็นตลาดท่องเที่ยว ของโลกเพศที่ 3 ที่กำลังสร้างชื่อกระฉ่อนโลก

ส่วนประเด็นการนำเสนอเนื้อหาเรื่องราวในภาพยนตร์ไทยนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยหลายชิ้นที่กล่าวถึงจุดอ่อนของภาพยนตร์ไทยว่ายังด้อยกับความลุ่มลึกของเนื้อหา ดังนั้นการกระตุ้นให้ตลาดภาพยนตร์ไทยตื่นตัวเพิ่มให้คนดูสนใจมากขึ้นต้องเร่งเสริมความแกร่งโดยการพัฒนาการเล่าเรื่อง ในภาพยนตร์ไทยให้โดดเด่นขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ต้องคำนึงถึงตลาดหลักของภาพยนตร์ไทยในต่างจังหวัดที่ยังต้องการเสพความบันเทิงของภาพยนตร์ไทย แนวจารีตอยู่ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นแนวเดียวกับผู้ชมภาพยนตร์ในกรุงซึ่งคนทำหนังต้องทำหน้าที่ผสมผสานหาความลงตัวในการนำเสนอ ให้เป็นความบันเทิงร่วมกันสำหรับสังคมไทยโดยรวม

สิ่งที่ต้องตระหนักในการสร้างภาพยนตร์ไทยของคนทำหนังคือ ต้องสร้างคุณค่าเพิ่มในภาพยนตร์ เช่นเดียวกัน การสร้างมูลค่าเพิ่มในตัวสินค้าทั่วไปเนื่องจาก

ทัศนคติสำคัญที่ได้จากมุมมองของคนดูส่วนใหญ่คือคุณค่าของภาพยนตร์ไทยที่มองว่า กึ่งให้ความรู้กึ่งด้อยสติปัญญา ไม่ได้พัฒนาอารมณ์ ศีลธรรม ไปในทางที่ดีหรือเลวลง มีคุณค่าต่อครอบครัว ชีวิต และสังคมปานกลางไม่ดีหรือเลวลง ให้ความงามทางด้านศิลปะและสุนทรีย์ภาพตลอดจนเหตุผลความรู้ทางวิชาการในระดับปานกลาง ดังนั้นสิ่งที่ต้องตระหนักในการสร้างภาพยนตร์ไทยของคนทำหนัง คือต้องสร้างคุณค่าเพิ่มเหล่านี้ในภาพยนตร์มากขึ้น ได้แก่ คุณค่าต่อชีวิต คุณค่าสังคม คุณค่าทางศิลปะ และคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ การสร้างมูลค่าเพิ่มในตัวสินค้าทั่วไปเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตามแม้ภาพยนตร์ไทยจะถูกมองว่ายังล้าหลังหนังฮอลลีวูดอยู่มาก แต่ความรักภาพยนตร์ไทยของคนดูส่วนใหญ่ยังคงอยู่กับภาพยนตร์ไทยและต้องการให้มีพื้นที่บนเวทีของภาพยนตร์นานาชาติบ้าง

ข้อเสนอแนะ

1. การสร้างภาพยนตร์ไทยควรคำนึงถึงกลุ่มเป้าหมายหลักที่เป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา เพราะเป็นกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่ใหญ่ที่สุด
2. ภาพยนตร์ประเภทผี และชีวิตได้รับความนิยมสูงสุดและน่าจะ “ขาย” ได้อีกนาน
3. การสร้างสรรค์ โครงเรื่องของบทภาพยนตร์แม้ไม่อ่อนด้อย แต่คนเขียนบทภาพยนตร์ และผู้กำกับ ควรมีการปรับปรุงด้านการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ให้มีความลุ่มลึก และเพิ่มสาระสำคัญของภาพยนตร์ให้มากขึ้น
4. ผู้กำกับควร “ทำการบ้าน” ในเรื่องของการเตรียมตัว ได้แก่ การตีความบทภาพยนตร์ โดยเพิ่มความลุ่มลึกให้มากขึ้น ด้านการเคลื่อนไหว หรือแอ็คชั่นของตัวละครให้สัมพันธ์กับทุกส่วนของการแสดง ตลอดจนความเป็นธรรมชาติของภาพยนตร์และอารมณ์ของตัวละครควรต้องปรับปรุงให้ดีขึ้น เพราะยังขาดความสมจริงอยู่มาก ไม่สร้างให้คนดูเชื่อเท่าที่ควร

5. ด้านการถ่ายทำแม้ว่าผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่เห็นว่าอยู่ในขั้นใช้ได้แต่ความชัดเจนของการแสดง และการสร้างให้คนดูเชื่อ หรือคล้อยตามส่วนใหญ่ ยังต้องปรับปรุงโดยเฉพาะการแฝงความหมาย หรือการให้ข้อคิดในภาพยนตร์ยังอยู่ในระดับต่ำ
6. ด้านศิลปะและการออกแบบของภาพยนตร์ไทย ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางไม่โดดเด่น แต่อย่างไรก็ตาม ควรมีการปรับปรุงให้ดีขึ้นกว่าเดิม
7. ด้านความกลมกลืนของภาพและเสียง ยังต้องปรับปรุงโดยเฉพาะ เพลงประกอบและระบบเสียง ต้องปรับปรุงอีกมาก
8. ด้านเทคนิคการสร้างภาพพิเศษควรปรับปรุงอีกมาก เนื่องจากขาดความแนบเนียน ความคิดสร้างสรรค์ และความสวยงาม
9. การสร้างภาพยนตร์ไทยยังขาด “คุณค่า” ในตัวภาพยนตร์อีกมาก ควรคำนึงถึงคุณค่าต่อชีวิต และคุณค่าต่อสังคมให้คนดู ตลอดจนคุณค่าทางศิลปะ และคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ของภาพยนตร์ด้วย
10. ผู้ชมส่วนใหญ่ยังคงนิยม สไตล์ภาพยนตร์ ในกระแสมากกว่าสไตล์หรือหิวหาหลุดชั่ว
11. ผู้ชมภาพยนตร์มีความรู้สึกที่ดีเห็นอกเห็นใจและเอาใจช่วยภาพยนตร์ไทย อยู่เสมอดังนั้น ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยควรมองสิ่งที่ดีงามในภาพยนตร์ ไม่สร้างภาพยนตร์ที่ด้อยคุณภาพที่อาจสร้างความรู้สึกไม่ดีต่อผู้ชมภาพยนตร์ไทย

จากผลงานของภาพยนตร์ไทยในปี 2545 – 2546 คุณภาพของภาพยนตร์ไทยในสายตาของคนดูยังไม่โดดเด่น ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางที่ต้องปรับปรุงอีกหลายด้านดังได้กล่าวไว้แล้ว แต่ขณะเดียวกันภาพยนตร์ไทยก็ยังได้รับการตอบรับจากคนดู ทั้งภายในและนอกประเทศดี ถ้าหากมีการปรับปรุง ข้อด้อย ต่างๆ ให้ดีขึ้น ย่อมได้รับการยกระดับคุณภาพในสายตาของคนดู และได้รับการตอบรับจากคนดู มากขึ้นอย่างแน่นอน.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

- คิด สุวรรณศรี. ความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ . กรุงเทพมหานคร :
วารสารสื่อสารมวลชน. (มิถุนายน-ตุลาคม) 2524.
- จำเริญลักษณ์ ธาระวังน้อย. รายงานการวิจัยเรื่องธุรกิจภาพยนตร์ไทย.
กรุงเทพมหานคร : คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529
- โดม สุขวงศ์. ประวัติภาพยนตร์ไทย. กรุงเทพมหานคร : องค์การค้าของคุรุสภา, 2533.
- บดี บุญวานิช . ทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อคุณภาพการบริหารของห้างสรรพสินค้า
เซ็นทรัล. กรุงเทพฯ : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545
- บรรจง โกศลวัฒน์ , ศิลปะการแสดง ภาพยนตร์ โทรทัศน์และละคร. กรุงเทพมหานคร
คณะวารสารศาสตร์ และ สื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2545.
- บรรจง โกศลวัฒน์ . การกำกับและการแสดงภาพยนตร์. กรุงเทพมหานคร
คณะวารสารศาสตร์และการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2543
- ปิยนุช สิงห์กันต์ . การเปิดรับทัศนคติและความต้องการของประชาชนในเขตกรุงเทพ
นครต่อสื่อไอทีเรเคิดส์ของห้างสรรพสินค้า. กรุงเทพมหานคร : นิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2544.
- ไพบุลย์ คะเชนทร์พรรค. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ของ
เยาวชนไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และ
สื่อสารมวลชน บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.
- มัทนี รัตน์น. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการกำกับการแสดงละครเวที.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2546.
- รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม . หนึ่งกับความต่อเนื่อง. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2544.
- รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม . ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรม
ภาพยนตร์ไทย เพื่อการส่งออก กรณีศึกษา : ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับ
ภาพยนตร์ . กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2544.
- สไตส์ พันธุมโกมล . การวิเคราะห์ปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของนักแสดง. กรุงเทพมหานคร :
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2537.
- สิริรัตน์ ชัยพฤกษ์. เบื้องหลังหนังไทย. สารนิพนธ์วารสารศาสตร์บัณฑิต. กรุงเทพมหานคร :
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- เสรษฐวิทย์ ชีรวินิจ (บรรณาธิการ) 4 มิติ. กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายวิชาการคณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ห้องภาพสุวรรณ . พ.ศ. (ไม่ระบุ)

อัศวพร เลอมาโนวรัตน์ . **ทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อภาพยนตร์โฆษณาที่ใช้จูงใจแบบ
อารมณ์เปรียบเทียบกับแบบให้ข้อมูลของสินค้าที่มีความเกี่ยวพันสูง.**

กรุงเทพมหานคร : นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2543

Blacker, Irwin R. **The Elements of Screen Writing : A Guide for Film and Television
Writing** . New York : Macmillan Publishing Company, 1986.

Dick, Bernard F. **Anatomy of Film** . New York : St. Martin's Press. 1978.

Field, Syd. **The Screen Writer's Workbook** . New York : Dell Publishing , 1984.

Goldberg, Fred. **Motion Picture Marketing and Distribution : Getting movie into a
theatre near you.** Focal Press, 1991.

Kindem , Gorham and Musburger , Robert. **Introduction to media Production : From
Analog to Digital** . Boston : Focal Press , 2001.

Murphy, A.D. and. J.E.Squire, ed. **The Movie Business Book** New York : Simon &
Schuster/Fireside, 1983.

Shamas , Laura. **Playwriting for theater, Film and Television** . Crozet : Betterway
Publication , Inc. 1991.

Vogel, Harold. **Entertainment Industry Economics : A Guide for Financial Analysis.**
New York : Cambridge University Press, 1997.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง “ทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร”
ภาควิชาภาพยนตร์และภาพนิ่ง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

1. เพศ ( ) 1. ชาย ( ) 2. หญิง

2. อายุ ( ) 1. ต่ำกว่า 18 ปี
( ) 2. 18 – 25 ปี
( ) 3. 26 – 30 ปี
( ) 4. 31 ปีขึ้นไป

3. การศึกษา ( ) 1. ต่ำกว่าปริญญาตรี
( ) 2. ปริญญาตรี
( ) 3. สูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ ( ) 1. นักเรียน นิสิต นักศึกษา
( ) 2. รับจ้าง
( ) 3. ประกอบธุรกิจส่วนตัว
( ) 4. รับราชการ
( ) 5. อื่นๆ .....

5. รายได้ ( ) 1. ยังไม่ได้ทำงาน
( ) 2. ไม่เกิน 10,000.- บาท
( ) 3. 10,001 – 20,000.- บาท
( ) 4. 20,001 – 30,000.- บาท
( ) 5. 30,001 – 40,000.- บาท
( ) 6. 40,001.- บาท ขึ้นไป

6. ย่านโรงภาพยนตร์ที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้เคียงที่สุด (ตอบเพียงข้อเดียว)

☐ 1. สยามสแควร์	☐ 11. รามอินทรา
☐ 2. รังสิต	☐ 12. พหลโยธิน
☐ 3. ศรีนครินทร์	☐ 13. พระราม 3
☐ 4. บางแค	☐ 14. บางนา
☐ 5. สุขุมวิท	☐ 15. ราชดำริ
☐ 6. งามวงศ์วาน	☐ 16. ท่าพระ
☐ 7. พระราม 9	☐ 17. บางกะปิ
☐ 8. รามคำแหง	☐ 18. ราษฎร์บูรณะ
☐ 9. ปิ่นเกล้า	
☐ 10. ลาดพร้าว	

7. ภาพยนตร์ไทยที่ท่านเคยชม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ปี 2545

☐ 1. ผู้หญิงห้าบาท	☐ 11. พรางชมพู
☐ 2. ชังแปด	☐ 12. มนต์เพลงลูกทุ่งเอฟ เอ็ม
☐ 3. 15 ค่ำเดือน 11	☐ 13. เกิร์ลเฟรนด์ 14 ไส้กำลังเหมาะ
☐ 4. ขุนแผน	☐ 14. โก๋หลังวัง
☐ 5. ตำนานกระสือ	☐ 15. เสือต้อยต๊ะตึงไหนดง
☐ 6. ชุมเสือแดนสิงห์	☐ 16. 1+1 เป็นสูญ
☐ 7. ธรณีกรรณแสง	☐ 17. สาบเสือที่ล่านักชัตรี
☐ 8. 999-9999 ต่อติดตาย	☐ 18. ดงพญาไฟ
☐ 9. มนต์รักทวานชีสเตอร์	☐ 19. 7 ประจัญบาน
☐ 10. โรงแรมผี	☐ 20. ผีหัวขาด

ปี 2546

( ) 1. องค์ลีมาล	( ) 24. สังฆรณ์
( ) 2. บิวตี้ฟูลบ็อกเซอร์	( ) 25. นายขนมต้ม
( ) 3. สุดเสนาหา	( ) 26. คีนไร่เงา
( ) 4. นุปผาราตรี	( ) 27. ส้ม+แวงคมีอใหม่หัดขาย
( ) 5. ช้างเผือกแก้ว	( ) 28. องค์บาก
( ) 6. ว้ายบีม (เชียร์กระหึ่มโลก)	( ) 29. จังหวัด 77
( ) 7. ชื่นชอบชวนหาเรื่อง	( ) 30. หลบผี ผีไม่หลบ
( ) 8. คนบอ ผีบ้า ป่าช้าแตก	( ) 31. สยิว
( ) 9. 191 ½ มือปราบทราบแล้วป่วน	( ) 32. ขุนศึก
( ) 10. ดึกดำตึย	( ) 33. เช็คสโพนคลิ่นเหงาสาวข้างบ้าน
( ) 11. เฟคโกหกทั้งเพ	( ) 34. หลอน
( ) 12. สนิมสร้อย	( ) 35. แอบ..คนข้างบ้าน
( ) 13. กุมภาพันธุ์	( ) 36. นายอโศก
( ) 14. ฮวงจู้ย ฟ้า-ดิน-คน-ลิขิต	( ) 37. ตะเคียน
( ) 15. คนสั่งผี	( ) 38. จ. เจี้ยวจ้าว
( ) 16. แก้วขนเหล็ก	( ) 39. คู่แท้ปาฏิหาริย์
( ) 17. สตรีเหล็ก	( ) 40. ยาวราช
( ) 18. เรื่องรักน้อยนิคมมหาศาล	( ) 41. คลับซ่าปิดตำราแสบ
( ) 19. คนปี่มะ	( ) 42. พันธุ์รักหน้าย่น
( ) 20. เอี้ยน	( ) 43. ความรักครั้งสุดท้าย
( ) 21. แฟนฉัน	( ) 44. คีนบาปพรหมพิราม
( ) 22. โอเคเบตง	( ) 45. สุริโยไท
( ) 23. แมนเกินร้อยแถมเกินพิกัด	( ) 46. มหาอุตย์
	( ) 47. คีนพระจันทร์เต็มดวง

8. จากข้อ 7 ภาพยนตร์ที่ท่านไม่ชอบมากที่สุด

- 1 .....
- 2 .....
- 3 .....

ตอนที่ 2 ปัจจัยเกี่ยวกับการผลิต/การสร้างภาพยนตร์ไทย

ท่านชอบประเด็นต่างๆ ในขั้นเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ไทยในระดับใด (ใส่เครื่องหมายถูกในช่องว่าง)

ประเด็น	ความคิดเห็น				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
การเล่าเรื่อง					
9. โครงเรื่อง					
10. ความลุ่มลึกของบทภาพยนตร์					
11. แก่น/หัวใจสำคัญของเรื่อง					
การคัดเลือกนักแสดง					
12. ความเหมาะสมกับนักแสดง					
13. พัฒนาการของตัวละคร					
14. ความกลมกลืนของการแสดง					
การเตรียมตัวของผู้กำกับ					
15. การตีความเน้นเนื้อหา					
16. ความเป็นธรรมชาติของหนัง					
17. การเคลื่อนไหวของตัวละคร					
18. อารมณ์ของตัวละคร					

ท่านชอบประเด็นต่างๆ ในขั้นการถ่ายทำภาพยนตร์ไทยในระดับใด (ใส่เครื่องหมายถูกในช่องว่าง)

การกำกับภาพ					
19. การจัดองค์ประกอบ					
20. การจัดแสง					
21. การเคลื่อนไหวกล้อง					
การกำกับการแสดง					
22. ความชัดเจนของการแสดง					
23. การแฝงความหมาย/ให้ข้อคิด					
24. การสร้างให้คนดูเชื่อ					
ศิลปะและการออกแบบ					
25. การออกแบบฉาก					
26. การออกแบบตกแต่งภายในของฉาก					
27. การออกแบบเครื่องแต่งกาย					
28. การออกแบบทรงผม/แต่งหน้า					
29. โทนสีในภาพยนตร์					

ท่านชอบประเด็นต่างๆ ในขั้นหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ไทยในระดับใด (ใส่เครื่องหมายถูกในช่องว่าง)

ประเด็น	ความคิดเห็น				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
การติดต่อ					
30. ความต่อเนื่องของภาพ					
31. ความกลมกลืนของเสียงและภาพ					
32. เพลงประกอบ					
33. ระบบเสียง					
เทคนิคการสร้างภาพพิเศษ					
34. ความแนบเนียน					
35. ความคิดสร้างสรรค์					
36. ความสวยงาม					

ตอนที่ 3 ปัจจัยเกี่ยวกับคุณค่าของภาพยนตร์ไทย

37. ท่านคิดว่าภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าต่อชีวิตในระดับใด

- 1. ด้อยความรู้สติปัญญาขาดพัฒนาทางอารมณ์และศีลธรรม
- 2. ค่อนข้างขาดความรู้สติปัญญาและพัฒนาทางอารมณ์ ศีลธรรมบ้าง
- 3. กึ่งให้ความรู้ทั้งด้อยสติปัญญา ไม่ได้พัฒนาอารมณ์ศีลธรรมไปในทางดีหรือเลวลง
- 4. ค่อนข้างให้ความรู้สติปัญญาและพัฒนาทางอารมณ์ศีลธรรมอยู่มาก
- 5. ส่งเสริมให้ความรู้ สติปัญญาและพัฒนาทางอารมณ์ศีลธรรมไปในทางที่ดีอย่างมาก

38. ท่านคิดว่าภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าต่อสังคมในระดับใด

- 1. ขาดคุณค่าต่อครอบครัวชักนำชีวิตและสังคมให้เลวร้ายลง
- 2. ค่อนข้างขาดคุณค่าต่อครอบครัวมีแนวโน้มนำชีวิตและสังคมให้ต่ำลง
- 3. มีคุณค่าต่อครอบครัวชีวิตและสังคมปานกลางไม่ดีหรือเลวลง
- 4. ค่อนข้างมีคุณค่าต่อครอบครัวชีวิตละสังคมชักนำไปในทางที่ดี
- 5. มีคุณค่าต่อครอบครัวสร้างสรรค์ชีวิตที่ดีงามต่อครอบครัวกลมเกลียวสังคมจากร้ายให้กลายเป็นดี

39. ท่านคิดว่าภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าทางศิลปะในระดับใด

- 1. ไร้ความงามทางด้านศิลปะและปราศจากสุนทรียภาพอย่างสิ้นเชิง
- 2. ค่อนข้างไร้ความงามทางด้านศิลปะและเกือบไม่มีสุนทรียภาพ
- 3. มีความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพปานกลาง
- 4. ค่อนข้างมีความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพสูง
- 5. ให้ความงามทางด้านศิลปะและสุนทรียภาพสูงสุภาพปัญญา

40. ท่านคิดว่าภาพยนตร์ไทยมีคุณค่าทาง**วิทยาศาสตร์**ในระดับใด

- 1. ปราศจากเหตุผลและมีได้ใช้ความรู้ทางวิชาการมาช่วยในการเขียนบท
- 2. ค่อนข้างปราศจากเหตุผลและอาศัยความรู้ทางวิชาการมาเขียนบทบ้างเล็กน้อย
- 3. มีเหตุผลและความรู้ทางวิชาการในระดับปานกลางมาช่วยในการเขียนบท
- 4. ค่อนข้างใช้เหตุผลและอาศัยความรู้ทางวิชาการมาเขียนบทส่วนใหญ่
- 5. มีเหตุผลและใช้ความรู้ทางวิชาการมาช่วยในการเขียนบทอย่างสูง

ตอนที่ 4 ทักษะคดีด้านอื่นๆ ที่มีต่อภาพยนตร์ไทย

41. ทักษะคดีของท่านระหว่างภาพยนตร์ไทยกับภาพยนตร์ฮอลลีวูด

- 1. หนังสือฮอลลีวูดทั้งทางหนังสือไทยไกลกันลิบลับไม่ติดฝุ่น
- 2. หนังสือไทยเป็นรองหนังสือฮอลลีวูดอยู่มาก
- 3. หนังสือไทยเป็นรองหนังสือฮอลลีวูดอยู่ครั้งต่อครั้ง
- 4. หนังสือไทยเป็นรองหนังสือฮอลลีวูดเพียงเล็กน้อย
- 5. หนังสือไทยพอพืดพอเหวี่ยงหนังสือฮอลลีวูด

42. สไตล์ภาพยนตร์ไทยที่ใกล้เคียงกับที่ท่านชอบใส่หมายเลข 1 , 2 , 3 ตามลำดับความชอบมากที่สุด

- 1. รูปแบบหนังที่หวือหวา หลุดชั่วใช้ภาพเคลื่อนไหวรวดเร็วหรือการตัดต่อที่ไม่ต่อเนื่อง
- 2. รูปแบบหนังที่มีองค์ประกอบซ่อนเร้น การออกแบบตกแต่งฉากและจัดแสงแบบนามธรรมใช้ภาพกว้างๆ เน้นภาพให้เด่นทั้งพื้นหน้าพื้นหลัง
- 3. รูปแบบที่ถ่ายทำพิถีพิถันในแต่ละช็อตได้องค์ประกอบสัดส่วนพอเหมาะภาพนิ่งๆ เต็มไปด้วยความชัดเจนไม่สังเกตเห็นการตัดต่อหลีกเลี่ยงการแสดงที่เกินจริง

43. แนวโน้มพฤติกรรมชมภาพยนตร์ไทยของท่านในอนาคต

- 1. ไม่ดูแน่นอน
- 2. อาจไม่ดู
- 3. ไม่แน่ใจ
- 4. ส่วนใหญ่ดู
- 5. ดูแน่นอนที่สุด

42. ทักษะคติของท่านต่อการชมภาพยนตร์ไทย

หนังไทยกับ หนังเทศ ระดับ	ห่างไกลกันลิบ ลับไม่ติดฝุ่น	ยังเป็นรอง อยู่มาก	เป็นรองหนัง ฝรั่งครั้งต่อครั้ง	เป็นรองเพียง เล็กน้อย	เท่ากัน พอพืดพอเหวี่ยง
หนังไทยเทียบกับ หนังฮอลลีวู้ด					

43. ทักษะคติของท่านต่อภาพยนตร์ไทย

พฤติกรรม ระดับ	ไม่ดูแน่นอน	อาจไม่ดู	ไม่แน่ใจ	ส่วนใหญ่ดู	ดูแน่นอนที่สุด
ท่านจะชม ภาพยนตร์ไทย เรื่องต่อๆไป หรือไม่					

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย